Влада — Радам!

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України ◆ № 120 (370) ◆ Субота, 27 червня 1992 року ◆ Ціна 2 крб.

ЗВЕРШИЛОСЯ!

25—26 червня у Києві відбувся Всеукраїнський Православний Собор, який прийняв рішення об'єднати дві найбільші в Україні церкви — Українську православну та Українську автокефальну православну в Українську православну церкву — Київський патріархат. Здійснилася віковічна мрія українського народу — православ'я в Україні стало єдиним і незалежним!

На прес-конференції, яка відбулася того ж дня, було повідомлено, що об'єднану УПЦ проголошено правонаступницею УПЦ та УАПЦ, всіх підписаних від їх імені угод, а також майна і коштів (включаючи банківські рахунки), храмів, монастирів. До прийняття нового статуту вирішено керуватися діючим статутом УАПЦ. Главою об'єднаної церкви обрано Патріарха УАПЦ Мстислава, заступником — митрополита Філарета. Керуючим справами обрано митрополита Переяславського і Січеславського Антонія. Обрано Священний Синод та Раду, до якої, крім церковних ієрархів, увійшли народні депутати України В. Червоній, М. Поровський та О. Шевченко. Церковним гімном затверджено «Боже, великий, єдиний, нам Україну храни». Собор звернувся із закликом до інших православних конфесій України об'єднатися.

(Закінчення на 6-й стор.).

ВІДБУВСЯ МІЖНАРОДНИЙ ФОРУМ

Як уже повідомлялось, у Стамбулі 25 червня проходив міжнародний форум по створенню Чорноморської зони співробітництва. У ньому взяли участь президенти і глави урядів країн басейну Чорного моря. Форум відкрив Прем'єр-міністр Туреччини Демірель. Виступили президенти Албанії, Азербайджану, Вірменії, Болгарії, Греції, Грузії, Молдови, Росії, Румунії.

На форумі також виступив Президент України Леонід Кравчук. Він сказав:

Сьогоднішнє підписання Декларації про Чорноморське економічне співробітництво переконливо підкреслює, що вперше за всю довгу історію народи Причорномор'я дістали унікальну можливість створити справді рівноправні умови для економічного і політичного співробітництва. Такі умови, які дають змогу враховувати інтереси всіх держав цього регіону, незважаючи на різноманітність традицій, звичаїв, релігій і культур, рівнів економічного і соціального розвитку, історичного досвіду. Не можна не відзначити символічність того, що саме у «вічному місті на Босфорі», де зійшлися Європа з Азією, де зустрілися великі культури Заходу і Сходу, відбудеться підписання Декларації, яка відкриває сприятливі перспективи для багатостороннього співробітництва в ім'я миру і процвітання наших країн.

В історії взаємовідносин народів, які з давніх-давен живуть на Причорноморських землях, були різні сторінки. Але ніколи не відчувалась так сильно, як зараз, об'єктивна потреба у збли-

(Закінчення на 3-й стор.).

ЗУСТРІЧ Л. КРАВЧУКА З Е. ШЕВАРДНАДЗЕ

25 червня в Стамбулі відбулася зустріч Президента України Леоніда Кравчука з головою Держради Грузії Едуардом Шеварднадзе. В ході теплої, дружньої розмови досягнуто домовленості про те, щоб найближчим часом підготувати і підписати в Тбілісі міжурядову економічну угоду.

Прийнято також рішення про підготовку великомасштабного політичного договору. Цілком імовірно, його буде підписано восени.

Керівники України і Грузії перебувають у Стамбулі на зустрічі на найвищому рівні по економічному співробітництву країн басейну Чорного моря.

«ЛАДУСІ» ДЛЯ БІЛОЇ ЧАПЛІ

«Ладки-ладусі... полетіли-полетіли, на голівочку сіли...»

А ото — біла чапля, рідкісна дуже, летить. Летить-летить, а з тим, щоб сісти — проблема. Бо на воді — нафта, а на землі скрізь — ми.

Куди їй сісти? Хіба й справді — на голівоньку нашу нерозумну?

Фото Семена ХОРОШКА.

Міжрегіональна нарада керівників міських Рад народних депутатів базового рівня відбулася вчора у Дніпропетровську. Скликалась вона з ініціативи семи народних депутатів України, які очолюють міські Ради Макіївки, Харкова, Красноперекопська, Лисичанська, Орджонікідзе, Дніпропетровська і Маріуполя. Мета — обговорити завдання та спільну роботу Рад базового рівня у розбудові незалежної України, практичної реалізації чинного законодавства.

В роботі наради взяв участь і виступив Перший заступник Голови Верховної Ради України В. Дурдинець.

Читайте в номері

Актуально

Дев'ять мінус два

Учора в Мінську розпочалася зустріч керівників урядів держав СНД. У ній беруть участь повноважні делегації дев'яти з одинадцяти держав Співдружності. Як повідомили білоруські офіційні особи, через складну обстановку в їхніх республіках не змогли приїхати молдовський та азербайджанський прем'єри. За словами віце-прем'єр-міністра Росії Шохіна, проблема карбованцевої зони розглядатиметься на зустрічі в першу чергу. Обговорюватиметься й питання щодо кордонів з огляду на рішення російського уряду про створення власних прикордонних військ. Серед інших пунктів порядку денного — створення телерадіокомпанії СНД, співробітництво у галузі охорони здоров'я та використання ядерної енергії.

Без проблем

Протокол про встановлення дипломатичних відносин між Білоруссю та Росією підписали в Мінську прем'єр-міністр Кебич і виконуючий обов'язки глави російського уряду Гайдар. Ця подія, наголосив Кебич, закладає основу для розвитку двосторонніх зв'язків у всіх сферах. Він також повідомив, що вже підготовлено пакет з дванадцяти договорів і угод про політичне, економічне та культурне білорусько-російське співробітництво. Тим часом Гайдар заявив, що між двома державами взагалі не існує серйозних політичних чи економічних проблем.

Парламентська хроніка

Державу ледь не поділили. Церкву об'єднали

Денне і вечірнє засідання 25 червня

Чи може Україна мати свій «Карабах»? Так, може, чи, точніше, могла, якби депутати прийняли Закон «Про національні меншості в Україні» в тому вигляді, як було запропоновано в проекті. Міна під нашу державу, як емоційно, але небезпідставно визначили Головатий, Павлюк, Бедь, була закладена в статтях 15, 16 та 17 законопроекту, який слухався в другому читанні. У них йшлося про утворення національних адміністративно-територіальних одиниць у місцях компактного проживання національної меншості. Підкреслюю — саме адміністративно-територіальних, а не національно-культурних. Отже, вірогідність власної «гарячої точки» в перспективі була б не такою вже ефемерною, як вважали творці цього законопроекту. Той, хто мріє про розчленування України, мав би непогані підстави для тріумфу.

— Якщо в статті 15 ми заклали політичні та міжнаціональні конфлікти, — сказав народний депутат С. Павлюк, — то в двох наступних — повний правовий нігілізм. Закон про референдум стверджує, що територія України є цілісною і недоторканною, якість територіальні претензії може вирішувати тільки держава в цілому. Тут же сказано, що адміністративно-територіальні одиниці утворюються шляхом місцевого референдуму. Просто сміх!

Виявляється, «смішно» було не всім — ці статті залишили «в силі». І знову пішли в наступ депутати, які чітко усвідомлювали не тільки смішні, а й вибухонебезпечні тенденції такого поділу нашої держави. Ми не знаємо, які політики будуть керувати тими адміністративними одиницями: завтра вони поставлять питання про самовизначення території, її відокремлення, приєднання до якоїсь іншої держави. Що з цього вийде, можна побачити, виїхавши на «екскурсію» в Молдову чи на Кавказ.

Доповідач народний депутат О. Піскун та присутній міністр у справах національностей Ю. Олененко пояснили, що, працюючи над цими статтями, вони виходили з досвіду... 20-х років. Вичерпне пояснення, нічого не скажеш. Особливо, якщо згадати, що автором цього досвіду був незабутній Йосиф Віссаріонович, духовний батько Придністров'я, Осетії, Карабаху тощо.

Нині жодна країна Європи не підтримує ідею створення національно - адміністративних одиниць. Во це лише теоретично звучить красиво, мовляв, захист прав людини; на практиці ж такий «захист» призводить саме до порушення прав, до міжнаціональних і міжрегіональних конфліктів.

Аргументи тих депутатів, які взяли на себе роль саперів і кинулися «розмінувати» Закон, звучали дедалі переконливіше. Нерозуміння ситуації й апатія інших відступали перед штурмом здорового глузду. Остаточного удару по «противниках» завдав виступ С. Головатого.

— Національно-адміністративні одиниці, — сказав він, — це розділ Конституції «Територіальний устрій України». Тут у нас прогалина. В теперішній Конституції такого устрою немає. У майбутній, здається, також. І оскільки такий поділ стосується в першу чергу українців, які будуть національною меншістю(!) в національних адміністративно-територіальних районах. Їхній правовий статус не врегульований, то я пропоную виробити з цих проблем окремий нормативний акт. Якщо ж буде спроба протягти ці три статті (нагадую, вони пройшли в першому читанні), закликаю тих депутатів, хто солідарний зі мною, не голосувати за весь Закон.

Хоча несолідарні обурилися — їх було явно менше. Парламент України обійшов ще один підводний риф. Законопроект «Про національні меншості» скоротився на три статті: вони розглядатимуться в окремому нормативному акті. Сподіваємося, здоровий глузд і тоді не відмовить нашому парламентові.

Пристрасті розпалилися і навколо статті 8 законопроекту, в якій йдеться про використання мови національної меншості в роботі державних органів, громадських об'єднань, а також підприємств, установ і організацій, розташованих у місцях, де більшість населення становлять неукраїнці. Одні депутати вбачали в цій статті дискримінацію прав людини (чомусь особливо російськомовної), суперечність Декларації прав національності. Інші, навпаки, вважали, що ця стаття передбачає надмірні привілеї і пільги саме для російськомовних. Державна політика гарантує однакові права всім громадянам, незалежно від їхньої національності. І це не красива цукерка, а реальність. Так само реально будуть гарантовані і додаткові права неукраїнцям, закладені в Законі «Про національні меншості в Україні», таки схвалені парламентом на денному засіданні.

Після обідньої перерви депутати розглянули проект постанов Верховної Ради України про оздоровлення економіки сільського господарства, внески до спеціальних фондів підприємствами і організаціями, що ведуть роботу в Тюменській області, внесли зміни і доповнення до Закону про місцеві Ради народних депутатів та місцеве регіональне самоврядування, прийняли Закон «Про ветеринарну медицину».

Важче «йшов» проект Закону «Про охорону праці». Щороку на виробництві травмуються понад 140 тисяч осіб, з них 2600 гинуть, у майже 6000 виникають професійні захворювання. Збитки, пов'язані з аварійністю і травматизмом, незадовільними умовами праці, за підрахунками, становлять п'ять мільярдів карбованців на рік. 30 відсотків серед тих, у кого виявлені профзахворювання, становлять жінки. Немає необхідності доводити, наскільки важливим є прийняття ефективних заходів з охорони праці на рівні не тільки окремих підприємств, а й промислових регіонів. Ці ефективні заходи і передбачає пропонований законопроект. Разом з тим депутати, які брали участь в його обговоренні, відзначали поверховий зміст та декларативний характер багатьох статей. Наприклад, стаття 14, в якій йдеться про гарантії охорони праці жінки, більше нагадує гасла з плаката, ніж власне самі гарантії. Уже вкотре повторюється, що жінок не можна залучати до роботи в нічний час, а як це існує на практиці, схоже, мало кого цікавить.

Депутат Козаренко розповів, що, коли в 1957 році до них на Донбас приїхали гірники-шотландці, всіх жінок, які працювали в шахті, від іноземної делегації сховали: в експлуататорів-капіталістів жіноча праця під землею вже давно не використовується. Нині їздить так багато закордонних колег, пожартував Плющ, що вже не встигають ховати слабку стать від чужого ока. Хоч як прикро, але й до цього часу наша політика в галузі охорони праці перевернута з ніг на голову. Основні ресурси вкладаються не у створення безпечної техніки і нормативних умов праці, попередження травматизму і захворюваності, а на компенсацію людям наслідків негативного впливу небезпечних виробничих факторів у вигляді доплат, пенсій, відпусток тощо. Хіба нормально, що на компенсацію за важкі умови праці витрачається коштів в 10 разів більше, аніж на заходи щодо поліпшення цих умов. Законопроект «Про охорону праці» і покликаний, на думку більшості депутатів, зробити поворот в політиці галузі.

Засідання закінчилося на оптимістичній ноті. Голова Верховної Ради зачитав рішення Собору Української православної церкви, яке тільки що надійшло до парламенту, про об'єднання УПЦ з УАПЦ у єдиній Українській православній церкві. Слава Богу, хоч одні українці об'єдналися!

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Маємо все, щоб мати все

Економіка

Проект Указу Президента «Про заходи щодо створення національної системи зв'язку» та постанова «Про стан та перспективи розвитку мінерально-сировинної бази України» були темою обговорення на засіданні Колегії з питань науково-технічної політики Державної думи.

Стосовно програми створення національної системи зв'язку, то вона передбачає розвиток на новому рівні телефонної мережі, поштового та документального зв'язку, а також телерадіоканалів. На це потрібно 420 мільярдів карбованців. А за прогнозами спеціалістів Мінзв'язку, у 1993 році із збереженням діючих тарифів на послуги з відміною всіх податків Міністерство матиме лише 33 мільярди карбованців доходу. Відтак чи не всі потрібні гроші планується отримати з бюджету, якому й так не можемо дати ради. Однак зв'язок — справа для держави потрібна, тож можна сподіватися, що ці кошти буде виділено.

А міністр зв'язку України О. Проживальський обіцяє до 2005 року забезпечити телефонами кожну сім'ю в місті і половину сімей на селі. Крім того, міністр повідомив, що до кінця тисячоліття маємо створити в Україні шестиканальну державну телевізію та широку кабельну мережу. Також ведуться переговори про створення спільного українсько-канадського підприємства, яке забезпечуватиме трансляцію українських програм на простір від Уралу до Західної Європи. З цією метою канадська сторона надасть супутник, а українська — усе наземне обладнання. Це, до речі, дещо допоможе вирішити проблему конверсійних підприємств, адже до цієї роботи планується залучити центри ВПК в Києві, Харкові та Дніпропетровську.

Ознайомившись із проектом постанови «Про стан та перспективи розвитку мінерально-сировинної бази України», можна зробити висновок, що Україна володіє значним потенціалом, але сьогодні розумно використовується лише незначна частка його. Тож постанова спрямована на те, щоб за наступні 5—10 років не тільки забезпечити сировинними ресурсами потреби української індустрії, а й зробити їх одним із основних джерел вільно конвертованої валюти для реконструкції економіки та покриття витрат на закупівлю корисних копалин, яких нам не вистачає. Перспективи ж для цього є, бо Україна належить до найбагатших ресурсами країн світу.

Сергій ЛАВРЕНЮК, спеціальний кореспондент «Голосу України».

ВІД НС ДО ВІЙНИ. АЛЕ НА СЛОВАХ

Ранкове засідання 26 червня

Депутати затвердили в другому читанні Закони про надзвичайний стан, про визнання такими, що втратили чинність деяких актів законодавства України в зв'язку з прийняттям Закону «Про громадянство України»; прийняли постанови ВР про затвердження положень про паспорт громадянина України та свідоцтво про народження і про зміни адміністративно-територіального устрою України; відхилили постанову ВР про оренду окремих майнових комплексів, що є в загальнодержавній власності. Під кінець засідання заслухали інформацію Я. Кондратьєва, голови української делегації на переговорах у Кишиневі про становище в Придністров'ї. Її доручили опрацювати депутатським комісіям. Наступне засідання ВР України — у вівторок 30 червня.

Такий темп на дві години було взято, певно, тому, що, по-перше, зал порожнів на очах, і ті депутати, що залишалися, вже не встигали натискати на кнопки; по-друге, тому, що один з депутатів слушно зауважив: «Годі нам читати політичні промови, давайте краще голосувати і таким чином визначатися».

Воно й справді так краще. Тим більше, що навіть Закон про надзвичайний стан відповідав міжнародним правовим нормам. Депутатів не злякали навіть згадки про сумнозвісний ДКНС, що став символом НС у нашій країні, і вони проголосували з огляду на світову практику. А та свідчить, що НС — це цілком природне явище політичного життя за умов стихійних лих, катастроф, безладдя, що загрожують життю громадян, посягань на конституційний лад насильницькими методами чи порушень територіальної цілісності держави. Таким чином влада скрізь захищає і себе, й Конституцію та державу, і спокій громадян. І головна проблема в тому, щоб надзвичайним станом не зловживали. Для цього український Закон передбачає кілька заборонних норм, починаючи від суворої регламентації під час введення НС до чіткого обмеження його терміну: на всій Україні — до 30 діб, на окремих територіях — до 60 діб. Чітко визначені й засоби здійснення заходів НС. У всякому разі ніде не передбачено, що можна пускати танки на мирних людей...

Невеличка заминка в депутатів вийшла з обговоренням положень про паспорт громадянина України та свідоцтво про народження. Одні наполягали врахувати багатонаціональність України та світовий досвід і вилучити з паспорта посилання на національність, прописку тощо. Інші — вимагали, щоб головний документ громадянина давав йому можливість позбутися комплексу «національної непрестижності», сприяв відродженню національної самосвідомості. «Перемогли» перші і, так би мовити, слава Богу, бо, як на мене, не можна «національно відродитися» тільки з допомогою якогось запису.

Розповідь Я. Кондратьєва підтвердила те, про що вже відверто заявив Л. Кравчук: у Придністров'ї йде війна. Причому із застосуванням усієї наявної зброї аж до реактивної артилерії. Політики на терезах людського життя виважують свої амбіції, говорять про геополітику, а гинуть люди, тому й не може бути Україна байдужою. Вона вже змінила свою офіційну позицію щодо придністровського конфлікту, виступила на захист мирного населення, і, як на мене, то головна проблема сьогодні в іншому: і конфлікт загасити, і не дати себе втягнути у війну. От для цього й справді депутатам треба добре помізкувати в комісіях, а не виголошувати заклики біля мікрофонів. Є надія, що станеться саме так.

Володимир СКАЧКО.

ВІДБУВСЯ МІЖНАРОДНИЙ ФОРУМ

(Закінчення. Початок на 1-й стор).

женні людей, обміні досвідом, знаннями, у зміцненні ділових зв'язків. Нас об'єднує не тільки географічна близькість, спільна історія, схожість проблем, тривога за майбутнє Чорного моря. Багато країн нашого регіону переживають складний період економічних і соціальних перетворень.

Декларація, підкреслив Президент, дасть нам можливість прискорити процес реформ і уникнути помилок, спираючись на досвід країн, які першими стали на цей шлях і досягли позитивних результатів. Це має особливе значення для держав, які тільки недавно здобули свою незалежність. Україна, зокрема, переживає складний період національного, культурного і духовного відродження. Але вона послідовно крок за кроком просувається по шляху економічних і політичних реформ, утвердження своєї державності. Переконаний, що економічні реформи, розвиток демократії, забезпечення внутрішньополітичної стабільності допоможуть Україні стати надійним і відповідальним партнером у взаємовигідному співробітництві з іншими країнами Чорноморського басейну.

Важливим у Декларації є і те, що вона орієнтована на сприяння приватному підприємництву. Рішення, що їх приймає Україна на державному рівні, йдуть саме в цьому руслі. Ми сподіваємось на позитивні зрушення в економіці вже найближчим часом, і цього буде досягнуто завдяки співробітництву з країнами Причорномор'я.

Підписання Декларації, на думку Леоніда Кравчука, є важливим кроком на шляху до втілення в життя миротворчих принципів НБСЄ. І ось, на превеликий жаль, ще досі не зникає ворожість на багатостраждальній землі Причорномор'я, ллється кров, гинуть люди. Важливо не стояти осторонь, не відмовлятись від співробітництва з країнами, втягнутими в конфлікт, а надавати їм можливість шляхом участі в багатосторонніх програмах досягати взаєморозуміння і миру.

Ініціатива України про перетворення зони Чорноморського басейну в без'ядерну зону набуває в цьому контексті особливого значення і заслуговує підтримки з боку інших держав і регіонів.

Президент України висловив упевненість в тому, що спільними зусиллями, долаючи проблеми і суперечності, учасники міжнародного форуму зможуть перетворити Чорне море в зону миру, стабільності і процвітання.

Історія дала не тільки шанс, а й поклала на нас величезну відповідальність, підкреслив Леонід Кравчук. Від нас залежить, стане цей день початком нової ери, миру та безпеки Причорномор'я чи залишиться тільки згадкою про ще одну невдалу спробу єднання. Зі свого боку Україна робить усе можливе, щоб цей вибір відбувся, щоб народи регіону жили у мирі і злагоді, співробітничали, обмінювались матеріальними та духовними цінностями.

Потім відбулась урочиста церемонія підписання Декларації про Чорноморське економічне співробітництво. Свої підписи під цим історичним документом поставили керівники Албанії, Вірменії, Азербайджану, Болгарії, Греції, Грузії, Молдови, Росії, Румунії, Туреччини і України.

Укрінформ.

ЗУСТРІЧ ЧЕТВІРКИ

Як і планувалось, 25 червня в Стамбулі відбулась робоча зустріч президентів Молдови, Росії, Румунії і України. Обговорено питання, які стосуються конфлікту в лівобережних районах Республіки Молдова. У результаті обміну думками було вирішено запропонувати сторонам негайно і беззастережно припинити вогонь по всій лінії протистояння і приступити через добу до роз'єднання своїх збройних формувань. Поставлено завдання створити зони і коридори безпеки для безперешкодного пересування цивільного населення, медичного персоналу та доставки гуманітарної допомоги жителям потерпілих районів.

Ці заходи, підкреслювалось на зустрічі, мають здійснюватись через парламентську комісію, яка складається з представників обох сторін за участю як спостерігача чотиристоронньої Змішаної комісії. Важливо найближчим часом розглянути питання про роз'єднувальні сили, забезпечити нейтралітет 14-ї армії. Окремо обумовлено, що статус армії, строки і порядок її виведення буде визначено на переговорах між Російською Федерацією і Республікою Молдова, які почнуться найближчим часом.

Зазначалось, що відразу ж після припинення вогню мають бути вжиті ефективні заходи щодо подання гуманітарної допомоги потерпілим районам і створення необхідних умов для повернення біженців із залученням до цих зусиль Міжнародного Комітету Червоного Хреста, інших міжнародних гуманітарних організацій, а також національних товариств Червоного Хреста чотирьох країн.

Президенти Росії, Румунії і України звернулися до парламенту Республіки Молдова з пропозицією розглянути і вирішити питання про статус лівобережних районів Молдови. Президенти доручили своїм міністрам закордонних справ зустрітись протягом тижня для відпрацювання деяких питань і механізму реалізації прийнятих рішень.

Чотири президенти вважають за необхідне звернутись до керівних органів НБСЄ із закликом активно сприяти врегулюванню конфлікту шляхом посередницької діяльності.

Особливо підкреслювалось, що керівники чотирьох держав проводитимуть більш активну миротворчу роль ООН у процесі політичного врегулювання проблеми лівобережних районів Республіки Молдова. У цьому контексті вони висловили задоволення рішенням Генерального секретаря ООН направити найближчим часом у район конфлікту місію.

Президенти Республіки Молдова і Російської Федерації, Румунії і України будуть і далі підтримувати між собою контакти з питань врегулювання конфлікту в лівобережних районах Молдови.

У зустрічі взяли участь міністри закордонних справ чотирьох країн.

Віктор ДЕМИДЕНКО,
кор. Укрінформ.

КОМЮНІКЕ

ПРО ЗУСТРІЧ ПРЕЗИДЕНТІВ РЕСПУБЛІКИ МОЛДОВА, РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ, РУМУНІЇ І УКРАЇНИ

Президенти Республіки Молдова, Російської Федерації, Румунії і України провели 25 червня 1992 року в Стамбулі робочу зустріч з питань, що стосуються конфлікту в лівобережних районах Республіки Молдова.

У результаті обміну думками було вирішено:

— запропонувати сторонам у конфлікті негайно і беззастережно припинити вогонь по всій лінії протистояння;

— через добу після припинення вогню обом сторонам приступити до роз'єднання своїх збройних формувань;

— створити зони і коридори безпеки для безперешкодного пересування цивільного населення, медичного персоналу і доставки гуманітарної допомоги жителям потерпілих районів.

Зазначені заходи здійснюватимуться через парламентську комісію, яка складається з представників обох сторін з участю як спостерігача чотиристоронньої Змішаної комісії;

— розглянути питання про роз'єднувальні сили;

— забезпечується нейтралітет 14-ї армії. Статус армії, строки і порядок її виведення буде визначено на переговорах між Російською Федерацією і Республікою Молдова, які почнуться найближчим часом.

Відразу ж після припинення вогню вживаються ефективні заходи щодо подання гуманітарної допомоги потерпілим районам і створення необхідних умов для повернення біженців із залученням до цих зусиль Міжнародного комітету Червоного Хреста, інших міжнародних гуманітарних організацій, а також національних товариств Червоного Хреста чотирьох країн.

Президенти звертаються до парламенту Республіки Молдова з пропозицією розглянути і вирішити питання про статус лівобережних районів Республіки Молдова.

Президенти доручили своїм міністрам закордонних справ зустрітись протягом тижня для відпрацювання деяких питань і механізму реалізації вищевикладених рішень.

Чотири Президенти вважають за необхідне звернутись до керівних органів НБСЄ із закликом активно сприяти врегулюванню конфлікту шляхом посередницької діяльності, а також постійним наглядом за станом справ з правами людини.

Керівники чотирьох держав вітатимуть більш активну миротворчу роль ООН у процесі політичного врегулювання проблеми лівобережних районів Республіки Молдова. У цьому контексті вони висловили задоволення рішенням Генерального секретаря ООН направити найближчим часом у район конфлікту місію по встановленню фактів.

Президенти Республіки Молдова, Російської Федерації, Румунії і України мають на увазі продовжувати підтримувати між собою контакти з питань врегулювання конфлікту в лівобережних районах Республіки Молдова.

У зустрічі взяли участь міністри закордонних справ чотирьох країн.

Було домовлено, що міністр закордонних справ України передасть текст цього Комюніке Голові Ради НБСЄ і Генеральному секретареві ООН.

ЗАКОН УКРАЇНИ

ПРО ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО СТАТТІ 23 ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ЗАГАЛЬНИЙ ВІЙСЬКОВИЙ ОБОВ'ЯЗОК І ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ»

Верховна Рада України **постановляє:**

Пункт «а» частини першої статті 23 Закону України «Про загальний військовий обов'язок і військову службу» викласти в такій редакції:

«а) для солдатів і сержантів, які проходять строкову військову службу в Збройних Силах України, Національній гвардії України, Прикордонних військах України, інших військових формуваннях та Службі безпеки України, — 18 місяців (для осіб, які мають вищу освіту, — 12 місяців); для матросів і старшин, які проходять строкову військову службу на кораблях, суднах і в берегових частинах бойового забезпечення Військово-морських сил України та в морських частинах Прикордонних військ України, — 24 місяці (для осіб, які мають вищу освіту, — 18 місяців); для солдатів і матросів, сержантів і старшин, які проходять військову службу за контрактом, — 3 роки;».

Президент України
Л. КРАВЧУК

м. Київ
19 червня 1992 року

ПОСТАНОВА

Верховної Ради України

ПРО ЗАСТОСУВАННЯ ВЕКСЕЛІВ В ГОСПОДАРСЬКОМУ ОБОРОТІ УКРАЇНИ

Для запровадження комерційного кредиту, поліпшення розрахункових відносин між суб'єктами господарської діяльності Верховна Рада України **постановляє:**

1. Ввести вексельний обіг з використанням простого і переказного векселів відповідно до Женевської конвенції 1930 року.
2. Кабінету Міністрів України разом з Національним банком України до 1 липня 1992 року розробити і затвердити правила виготовлення і використання вексельних бланків.
3. Національному банку України до 1 липня 1992 року встановити порядок здійснення комерційними банками операцій по обліку (дисконту) векселів, прийняття їх в заставу та інших операцій банків з векселями.
4. Кабінету Міністрів України до 1 вересня 1992 року здійснити заходи по координації підготовки відповідних міністерств і відомств до використання векселів в господарському обороті.

Голова Верховної Ради України
І. ПЛЮЩ.

м. Київ
17 червня 1992 року

ТИЖДЕНЬ ІЗРАЇЛЬСЬКОГО КІНО

Розпочався він у Києві прем'єрою фільму «Останнє кохання Лаури Адлер». Загалом же демонструватимуться стрічки відомих режисерів, які відкривають широку панораму ізраїльського кінематографа. Якою мірою їхня кінотворча стилістика відповідає смакам нашого глядача — покаже час. Однак попередні оцінки можна було зробити і першого ж дня тижня. Справді майстерне «Останнє кохання Лаури Адлер» потребує підготовленої аудиторії. Режисерська версія картини спонукає осягнути духовний світ, естетичні запити людини на тлі повсякденного побуту акторської трупи, де кожний виконавець — звичайний смертний і водночас — яскрава особистість, вінець природи.

Якщо й псувало щось настрій в перший день перегляду — то це наші деякі глядачі. Люмпенізований елемент, очевидно сплутавши афіші, просочився-таки до глядачевої зали, де й давав волю своїм обмеженим почуттям: реготав, кидав репліки, плескав у долоні.

У цілому ж, гадаю, знайомство з ізраїльською кінопродукцією розкриє світ культури, традиції давнього народу. Отже, як то кажуть, стежте за афішами.

Володимир СТАНІСЛАВЧИК.

ЗВЕРНЕННЯ

УКРАЇНСЬКОГО ФОНДУ МИРУ ДО УЧАСНИКІВ БРАТОВБИВЧИХ КОНФЛІКТІВ У ПРИДНІСТРОВ'Ї, КАРАБАСІ, ПІВДЕННІЙ ОСЕТІЇ

Люди добрі! Схаменіться!

Мільйони українських миротворців у цей трагічний час звертаються до вас із братнім закликом: подумайте, що діється на ваших землях, у ваших освячених дідами й прадідами оселях!

З болем і скорботою бачимо, що в Придністров'ї, Карабасі, Південній Осетії фактично почалася громадянська війна; якими б фіговими листками ми не прикривали факти, на вулицях ваших міст і сіл вбивають людей, лежать закривавлені трупи, мушва сідає на мертві дитячі личка;

бачимо, що всі миротворчі, посередницькі місії (в першу чергу з боку України!) виявляються марними, нездатними погамувати страхітливу жагу до вбивання й нищення;

бачимо, що в цій сумній війні гинуть найперше мирні жителі: жінки, діти, старі;

бачимо, що наймудріші серед вас забули слово нашого Творця: «Не убий!» і вбивають, розстрілюють, хижо катують, забуваючи, що є ще інше Боже слово: «Да воздасться!» і той, хто сьогодні випускає кулю в дитяче серце, завтра, на своє горе, може побачити вбитим і своє невинне дитя;

бачимо, що найплодючіші землі Європи, виноградні плантації квітучі сади, сяючі палаци, заводські будови стають попелищем і пустелею.

Український фонд миру хоче одного: щоб ви, такі ж, як і ми, в душах своїх мирні, чесні, працьовиті люди, згадали свою Божественну місію: БУТИ ЛЮДЬМИ І ТІЛЬКИ ЛЮДЬМИ!

Український фонд миру благає вас усвідомити жорстоку істину: чим більше ви вбиватимете одне одного, тим безнадійнішою буде ваша справа і ніхто не переможе!

Український фонд миру кричить з болем на весь світ, щоб ви повернулися до праці, до своїх сімей, до дітей і онуків і не сиротили їх!

Український фонд миру вважає, що в братовбивчій громадянській війні (зізнаємося, вона вже йде!) немає сенсу з'ясовувати, хто правий, а хто ні, хто винен, а хто ні. Сідайте, добрі люди, до столу і починайте трудну, але єдино можливу мирну бесіду, шукайте спільну мову. І гляньте одне одному в очі — ви ж усі настраждалися, змучилися, знеірились, ви не хочете смерті, ви вірите в те, що вас чекає попереду ще довге, сонцезоре, щасливе життя.

Тож, люди добрі, ще є час! Схаменіться!

Український фонд миру.
24 червня 1992 року
Київ

Ностальгія!

ГІМН У ПІДЗЕМЕЛЛІ

У підземному переході, що на майдані Незалежності, троє музикантів — саксофон, баян і труба грали гімн Радянського Союзу. Чималий натовп слухав уважно, не коментував. Час від часу хтось кидав у футляр гроші, присутні аплодували...

Ольга ГУТВАРЕВА.
Київ.

Добра вість

ЗОЛОТА ЖИЛА

Придністровське золото знаходили раніше лише в скіфських похованнях, яких чимало на Поділлі. Та, як з'ясувалося, його щедрі поклади були відкриті в Могилів-Подільському районі багато років тому. Правда, видобуток тут не простий, тож розробляти жилу Союз не квапився. А ось для України родовище потрібне і перспективне. Вже є проекти його експлуатації. Місцеві геологи запевняють, що це буде чи не найбільше родовище молодої держави.

Леонід ГОВІРСЬКИЙ.
Вінниця.

Оказії

ЗАДУМАЛИ СТРАЙКУВАТИ

Водії Баранівського автопідприємства № 118—43 попередили свою адміністрацію, що застрайкують, якщо їм не підвищать зарплату. Власті відреагували блискавично і провели перевірку підприємства, під час якої з'ясувалося, що водії щодня мають близько 400 карбованців «лівого» прибутку. Страйк не відбувся, автобуси вийшли на маршрути.

ІА «НЕСТОР».
Житомирська область.

Новини бізнесу

ДНІПРОВСЬКИЙ ДЕБЮТ МІНОЛТИ

У Києві, на теплоході «Леся Українка» відбулася презентація відомої в Україні фірми «МІНОЛТА ТРЕЙДІНГ УКРАЇНА». Гості познайомилися з виставкою продукції відомої японської фірми, дізналися про результати діяльності МТУ за минулі роки та про перспективу, зустрілися з представниками фірми-засновниці МТУ МІНОЛТИ АВСТРІЇ. Крім журналістів на презентації були народні депутати України, члени уряду, керівники молодих комерційних структур. За п'ять годин, тобто за час плавання «Лесі Українки» по Дніпру, було досягнуто кілька домовленостей про співробітництво.

Андрій БОЄЧКО. **Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.**

Репліка

НЕ ЧИЇ МИ ДІТИ, А ЯКІ МИ ДІТИ

Шановний пане Власов!

З почуттями здивування, прикрості, навіть страху прочитав Вашу статтю «Чиї ми діти?» в газеті «Правда» від 12 травня ц. р. Подібні висловлювання все частіше можна чути не лише на вулицях від осіб, не обтяжених відповідальністю за свої слова, а й зі сторінок газет, колишніх виразників думок «авангарду трудового народу».

Варто б пам'ятати, що експлуатація «ідеї» пробудження національного самоусвідомлення народу завжди вела до націоналізму як державної політики, крайню форму якого — нацизм — Європа ледь пережила.

Для окремих осіб мовні та інші відмінності між людьми з найдавніших часів служили найпростішим і надійним засобом розділити їх, підкорити своєму впливу, поставити під свій контроль результати господарської діяльності.

Марксизм у теоретизованому словесному блуді, а більшовики на практиці спробували зручно управляти людьми, розділеними на бідних і багатих, «наших» і «не наших». Результати ті самі — загальногосподарська катастрофа і відродження націоналізму як засобу боротьби з іншою формою тоталітаризму — більшовизмом.

Прихід на хвилі націоналізму до влади осіб певної моралі, навіть при якихось їхніх успіхах у розвиткові економіки, не є ні гарантією свободи та демократії, ні основою для пояснення власного устремління до вирішення проблем отаким методом.

Громадянськість, розуміння свого громадянського обов'язку щодо собі подібних, почуття соціальної відповідальності за вчинене, на мій погляд, куди цінніші ніж будь-який дзвін навколо постулатів минулої історії чи фанфар та бравих маршів будівників комунізму на Красній площі.

Хай простить і хай поможе Вам Бог!

Едуард ПАШУТІН,
колишній радянський громадянин, австрійський бізнесмен.

Колись «Настольная книга для хозяек», складена за програмою кулінарної школи Зінаїди Неженцевої в Харкові, не раз ставала книжкою року. Випущена 1907 року в Москві, вона вразила не тільки змістом, а й розкішним оформленням. Недарма ж про авторку говорили, що вона — шеф-кухар царської сім'ї. Втім, достеменно про З. Неженцеву майже нічого не відомо. Її книги, що зазнали колись гучного успіху, потім зникли з центральних бібліотек.

П'ять разів «Настольная книга для хозяек» перевидавалася в Україні — вже після революції. Звісно, про розкішний вигляд вже не було й мови: це ж не матеріали якогось надцятого партз'їзду.

Як би там не було, один примірник унікальної книги зберігся у киянина В. Іваноського, і він люб'язно надав можливість акціонерному товариству «Обереги» скористатися з нього. Книга випущена масовим тиражем.

Зміст її смачно пахне добротним, затишним життям, коли люди любили ближніх і поважали себе. Всі страви тут розраховані не на царську сім'ю, а на звичайного обивателя. Тож є немало такого, що може потішити нашу невлаштованість.

Книжка тижня

КУЛІНАРНІ БЕСТСЕЛЕ

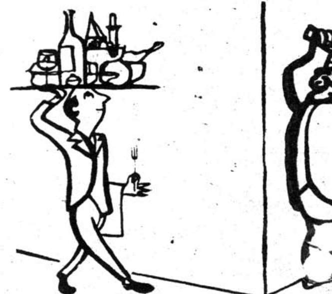
САЛАТ ОЛІВ'Є (на 5 персон)

Це, до речі, класичний рецепт. Як відомо, в нормальній кухні основна складова частина олів'є — куряче м'ясо.

Нарізавши дрібними шматочками м'ясо смаженої курки чи двох рябчиків, чи півтора фунта вареної осетрини або севрюги, додають туди ж 20—30 очищених і нарізаних ракових шийок, 6—7 варених і нарізаних картоплин, 4—5 очищених свіжих чи солоних огірків, теж нарізаних, а також 3—4 порізаних напівкружальцями круто яєць. Посолити, поперчити, добре перемішати і, виклавши в салатник, залити соусом провансаль (майже майонез). Прикрасити зеленим салатом, яйцями, огірками, поставити на лід (у холодильник), а вже потім подавати на стіл.

ПІСНА СОЛЯНКА (на 5 персон)

Вариться грибний (2—3 штуки грибів) чи рибний бульйон з кісток, а можна й навпіл — риби два чи два з половиною фунта. За годину до обіду в чистій каструлі готують таку приправу: тушкують дрібно порізану цибулі... туди ж до... кружальцями... половину пет... борошна, 2—... і проціджен... 20 хвилин д... ку кладуть: ... фунта обсма... ленькими шм... — осетрини ... очищених і ... кружальця ... 4—5 нарізa... чверть фунт... Богу, не ... ке, можл... Л. Б.), чвер... (взагалі в п... нують. — Л. ... — кип'ячен... розсолу й п... ні.

Так і живемо

А ПАПІР КРУТИТЬСЯ

Нещодавно пенсіонер Володимир Гончарук, який живе в Хмельницькому, зробив для себе друге по величині після Галілея відкриття. На цілком практичній основі він стверджує, що крутиться не лише земля, колесо, а й папір. Для підтвердження цього принісу в корпункт «Голосу України» відповідні документи. Спробуємо концептуально викласти його аргументи.

На початку лютого, коли Верховна Рада обговорювала в першому читанні проект закону про пенсійне забезпечення військовослужбовців, Володимир Пилипович від імені призовників 1944-45 років, які служили не 3, а 7—8 років, запропонував надстрокову службу в Порт-Артурі зараховувати з північним коефіцієнтом. Тобто, один рік за два. І навів приклад, рік за два велів зараховувати солдатам навіть цар Павло. Цього листа Гончарук надіслав до Верховної Ради, щоб його пропозицію розглянули у відповідній комісії та Міністерстві оборони України.

Офіцерам міноборонівської канцелярії, певне, ніколи було уважно прочитати листа пенсіонера і, за старим принципом, відфутболили на периферію, суворо наказавши від імені генерал-майора Паламарчука: «Изучить просьбу. Дать ответ заявителю в соответствии с существующим законодательством». В облвійськкоматі прочитали листа, супроводжуючу депешу і, стенувши від подиву плечима, жбурнули листа ще ни... військкомат. ... рення».

Хоча й не... того дня по... ченку, але ... міявся. Поті... «Питання пр... трудовий ст... кової служб... на пільгови... компетенції ... Це може в... Верховна Р...

Прочитав... лодимир П... ся: люди до... тався ... до... ховної ... ви? Правда ... регорів і в... спробувати ... ція пенсіоне... гому колу...

Ось тепер... речити, що... титься, як ... ся!

Михайло ...
Хмельниц...

Традиції

ВИПУСКНИЙ ... ЗБІРНОЇ СВ...

Уже не перший рік кафедра футболу КДІФК випускає групи іноземних студентів. Нинішні випускники — хлопці солідні. Скажімо, Бен Махамад Фатхі (Туніс), Хамаль Абдель Ліллах (Марокко), Зараван Басам (Сирія) продовжать навчання в аспірантурі інституту. А от Махамад Башир із Сирії також мріє про аспірантуру, але в мединституті. Це, гадаю, свідчення високого авторитету київського фізкультурного вузу.

Для випускників-іноземців стали традиційними футбольні поєдинки з командою спортивних журналістів «Пресинг». Окрім вище названих студентів, в матчі, який пройшов на Республіканському стадіоні, за збірну світу грали ще й представники Ефіопії, Мозамбіку, Греції, Лівану. Більшість із них у себе вдома виступали на найвищому рівні. Приміром, сирієць Масрі Саїд грав за молодіжну збірну своєї держави, був провідним гравцем клубу «Динамо» (Дамаск).

Ну, а судив матч, також за традицією, аспірант КДІФК з Єгипту, арбітр ФІФА Абдель Насер

Скажу, ... журналістам ... переливки. ... команди ви... 4 : 1 на кор... Але ряд ... грагючим т... га» Віктор... сприяли за... ції. Сам В... перший гол... відзначився... «Спортивно...

...сь для Ук-
потрібне і
є проекти
Місцеві
ь, що це
ише родови-
...

...СЬКИЙ.

...ВАТИ

...одії щодня
0 карбован-
ту. Страйк
уси вийшли

...ЕСТОР».
...бласть.

...ОЛТИ

Книжка тижня

КУЛІНАРНИЙ БЕСТСЕЛЕР

Колись «Настольная книга для хозяек», складена за програмою кулінарної школи Зінаїди Неженцевої в Харкові, не раз ставала книжкою року. Випущена 1907 року в Москві, вона вразила не тільки змістом, а й розкішним оформленням. Недарма ж про авторку говорили, що вона — шеф-кухар царської сім'ї. Втім, достеменно про З. Неженцеву майже нічого не відомо. Її книги, що зазнали колись гучного успіху, потім зникли з центральних бібліотек.

П'ять разів «Настольная книга для хозяек» перевидавалася в Україні — вже після революції. Звісно, про розкішний вигляд вже не було й мови: це ж не матеріали якогось надцятого партз'їзду.

Як би там не було, один примірник унікальної книги зберігся у киянина В. Івановського, і він люб'язно надав можливість акціонерному товариству «Обереги» скористатися з нього. Книга випущена масовим тиражем.

Зміст її смачно пахне добротним, затишним життям, коли люди любили ближніх і поважали себе. Всі страви тут розраховані не на царську сім'ю, а на звичайного обивателя. Тож є немало такого, що може потішити нашу невлаштованість.

САЛАТ ОЛІВ'Є
(на 5 персон)

Це, до речі, класичний рецепт. Як відомо, в нормальній кухні основна складова частина олів'є — куряче м'ясо.

Нарізавши дрібними шматочками м'ясо смаженої курки чи двох рябчиків, чи півтора фунта вареної осетрини або севрюги, додають туди ж 20—30 очищених і нарізаних ракових шийок, 6—7 варених і нарізаних картоплин, 4—5 очищених свіжих чи солоних огірків, теж нарізаних, а також 3—4 порізаних напівкружальцями крутих яєць. Посолити, поперчити, добре перемішати і, виклавши в салатник, залити соусом провансаль (майже майонез). Прикрасити зеленим салатом, яйцями, огірками, поставити на лід (у холодильник), а вже потім подавати на стіл.

ПІСНА СОЛЯНКА
(на 5 персон)

Вариться грибний (2—3 штуки грибів) чи рибний бульйон з кісток, а можна й навпіл — риби два чи два з половиною фунта. За годину до обіду в чистій каструлі готують таку приправу: тушкують дрібно порізану цибулину в ложці олії; туди ж додають нарізану кружальцями морквину й половину петрушки, ложку борошна, 2—3 ложки томатів і проціджений бульйон. За 20 хвилин до обіду в солянку кладуть: два з половиною фунта обсмаженої в олії маленькими шматочками риби — осетрини чи судака, 2—3 очищених і порізаних у півкружальця солоних огірків, 4—5 нарізаних картоплин, чверть фунта капорців (їй-Богу, не знаю, що це таке, можливо, хтось підкаже.— Л. Б.), чверть фунта маслин (взагалі в природі вони існують.— Л. Б.), а для смаку — кип'яченого огіркового розсолу й подрібненої зелені.

ГУР'ЇВСЬКА КАША
(на 5 персон)

Так, це та каша, яку оспівав Гіляровський, яку полюбляли герої Чехова, О. Островського та інші герої й не герої...

Кип'ятять 3 склянки молока і, засипавши 3/4 склянки манної крупи, варять негусту кашу. Окремо в широкій посудині ставлять у духовку 2 склянки вершків чи молока, щоб утворилася пінка, яку знімають на тарілку; як тільки утвориться нова пінка, знову знімають і продовжують це доти, доки все молоко не википить. Тим часом очищають і товчуть у ступці чи пропускають через машинку чверть або половину фунта волоських горіхів і мигдалю, до якого додають кілька штук гіркого мигдалю для запаху. Потім нарізають півфунта різних цукатів і, взявши змащену маслом невелику нікельовану чи емальовану форму, складають в неї все рядами чи, рівно перемішавши, запікають у духовці. Перед подачею на стіл, щедро засипавши кашу цукром, тримають над нею гарячу праску, під жаром якої цукор розтане і утворить кірочку з леденця.

ДЯБЛЬ І ПАЙ
(на 5 персон)

Півфунта обрізків листкового тіста (у кулінарних магазинах поки що продають, і недорого.— Л. Б.) складають один на одний і, розкатавши їх, ріжуть на смужки завширшки 2 пальця й півтора вершка завдовжки. Поклавши їх на деко, змащують яйцем і густо посипають тертим сиром і печуть у духовці, чи, нарізавши смужки завширшки в палець, скручують їх гвинтиками, посипають сиром, чи без нього, печуть у духовці або печі...

Людмила БАРАНЕВИЧ.
Мал. Богдана ЖОЛДАКА.

ПЕРЕСМИКУЄМО, КО...

17 червня у програмі теленовин «Дніпро» прозвучало повідомлення РУХ-ПРЕСу про те, що начебто Миколаївська міськрада прийняла резолюцію, яка розвал економіки, безробіття і зубожіння населення робить прямим наслідком проголошення державної незалежності України.

У зв'язку з цим пресцентр дав офіційні роз'яснення. На XIII позачергову сесію Миколаївської міськради було винесено питання «Про економічне становище, що склалося на підприємствах міста». Прийнято звернення до Президента, уряду, Верховної Ради України, у якому, зокрема, говориться: разом з проблемами загальноекономічного характеру, підприємствам оборонного комплексу дово...

...диться виріш...
пов'язані з н...
промислове п...
відсотки від з...
кості) міста...
поточного ро...
ги виробницт...
йонів карбо...
наявне прихо...
яке загрожує...
сове. На сьо...
від підприємс...
гани працев...
дано списки...
8100 чоловік...
туації, яка...
стрімко зрос...
приємствах —...
фінансова с...
справ у пост...
кий, що існу...
зупинки осно...
вих підприє...
цим безпрец...
ального вибу...

Щоб не д...

...При...

ДИВНІ МІЛІЦІОНЕРИ

Дуже здивували продавців гастроному № 1 міста Знам'янки два міліціонери, які нагодилися в кінці дня і зажадали віддати їм виручку та впустити в підвал з продуктами. Не розвіяли подиву й пред'явлені посвідчення працівників внутрішніх справ. Пославшись на те, що ключі в завідуючої, продавці запропонували зателефонувати їй на квартиру. Натомість повідомили про візитерів у відділ позавідомчої охорони. Запідозривши неладне, загримовані під міліціонерів зловмисники завбачливо зникли.

Микола ВОЛОК.
Кіровоградська область.

З ГРА... НА ЩУК...

Вираз «по...
мії», видно,...
старів, бо по...
має. Хіба не...
численні фа...
вання, краді...
майна? Ви...
попаде під...
майору Б. М...
щику І. Кал...
ку попали 18...
або, простіш...
монок».

Спосіб пр...

Так і живемо

А ПАПІР КРУТИТЬСЯ

Нещодавно пенсіонер Володимир Гончарук, який живе в Хмельницькому, зробив для себе друге по величині після Галілея відкриття. На цілком практичній основі він стверджує, що крутиться не лише земля, колесо, а й папір. Для підтвердження цього приніс у корпункт «Голосу України» відповідні документи. Спробуємо концептуально викласти його аргументи.

На початку лютого, коли Верховна Рада обговорювала в першому читанні проект закону про пенсійне забезпечення військовослужбовців, Володимир Пилипович від імені призовників 1944-45 років, які служили не 3, а 7—8 років, запропонував надстрокову службу в Порт-Артурі зараховувати з північним коефіцієнтом. Тобто, один рік за два. І навів приклад, рік за два велів зараховувати солдатам навіть цар Павло. Цього листа Гончарук надіслав до Верховної Ради, щоб його пропозицію розглянули у відповідній комісії та Міністерстві оборони України.

Офіцерам міноборонівської канцелярії, певне, ніколи було уважно прочитати листа пенсіонера і, за старим принципом, відфутболили на периферію, суворо наказавши від імені генерал-майора Паламарчука: «Изучить просьбу. Дать ответ заявителю в соответствии с существующим законодательством». В облвійськкоматі прочитали листа, супроводжуючу депешу і, стенувши від подиву плечима, жбурнули листа ще нижче — у міськвійськкомат. Для «рассмотрения».

Хоча й не до гумору було того дня полковнику Хвостиченку, але він добряче посміявся. Потім сів і написав: «Питання про зарахування в трудовий стаж дійсної строкової служби в Порт-Артурі на пільгових умовах не в компетенції військкомату. Це може вирішити тільки Верховна Рада України».

Прочитавши ці рядки, Володимир Пилипович обурився: люди добрі, я ж і звертався туди до вас, а ви, Верховна Радо, знову мене тут... ви? Правда, пересердився, перегорів і вирішив ще раз спробувати щастя. Пропозиція пенсіонера пішла по другому колу...

Ось тепер спробуйте заперечити, що папір не крутиться, як колесо. Крутиться!

Михайло ВАСИЛАШКО.
Хмельницький.

Анонс

25 РОКІВ НАВПРИСЯДКИ

Українські народні танці, привезені нашими переселенцями до Канади 100 років тому, повертаються в Україну.

Річ у тім, що 1 липня ц. р. танцювальний ансамбль «Павличенко» з Канади виступатиме в Києві, і це буде тільки частиною тритижневого турне ансамблю по Україні — Львів, Чернівці, Тернопіль, Івано-Франківськ.

За 25 літ свого існування ансамбль «Павличенко» став відомим у Канаді й США. Керівником і фундатором колективу є Леся Павличенко, вона з успіхом вводить нові творчі елементи у традиційні народні танці Буковини, Закарпаття, Лемківщини, Бойківщини, Гуцульщини, Волині, Полтавщини. Турне ансамблю присвячене 100-літтю українських поселень у Канаді, 125-літтю Канади і, виходить, власному чвертьвіковому ювілеєві.

Лариса ОВІДІОПОЛЬСЬКА.

Іван Іванов, учень одного з московських ПТУ, маючи за плечима кілька крадіжок, приїхав до Ужгорода. Озброївшись ліхтариком та молотком («захищатися від звірів»), взяв курс до кордону. Успішно подолав першу інженерну споруду — зачаївся в кущах. З'явилися прикордонники. Зафіксували порушення, пішли. Іванов здолав другий бар'єр і опинився на території Чехо-Словаччини. Сів у автобус, де його і взяли прикордонники. Зрозуміло, їхні. І повернули нашим.

Уникнути неприємностей за розтрату в кооперативі «Мобіс» — один з мотивів незаконного перетину кордону і в Ігоря Кікабідзе з Самари. Спочатку він намагався виїхати з країни законним шляхом: звертався до ВВІРу, турбюро «Супутник» тощо. Але нічого не вийшло. Тоді сів за карту і дійшов висновку: найкраще нелегально «змитися» через Закарпаття. Чотири дні жив у лісі, вивчав місцевість, можливі варіанти переходу кордону. Повернули його теж з території ЧСФР.

Кікабідзе не єдиний у готовності здійснити повторне порушення кордону. Є такі, кому зробити це поталанило. Наприклад, тричі судимо...

Х... НА...

...му Юрію С...
...димирської...
він успішно...
Відня, здавс...
сивши грома...
тулку. Та та...
дили в літа...
Москву.

Після без...
по закордон...
сміливішав і...
вав долю. Т...
роді. Застос...
«зеківський»...
коп, через...
хотів дістат...
Але завади...
прикордонни...

Дмитро Л...
Петербурга...
гендлював у...
ці по Угорщ...
го звідти н...
Однак суча...
ку так сподо...
тя, що не в...
шлагбаумом,...
дня знайшо...
ній огорожі...
рег Тиси і п...
ду перебрав...
ний бік....
спогади, що...
ням» з Угор...
знайомого в...
30 тисяч фо...
ведеться їха...
після відбу...
рання.

Як не па...
майже нема...
них порушн...
телів Закар...
м'я не без в...
гулярних...
дружиною т...
сився на ле...
тель Вино...
Беркі. Післ...

...и національ-
...б певної мо-
...якихось їх-
...вітков еко-
...рантією сво-
...ті, ні осно-
... власного
... вирішення
...методом.
...ь, розумін-
...нського обо-
...ої подібних,
...ої відпові-
...нене, на мій
...інніші ніж
...навколо пос-
... історії чи
...их маршів
...зму на Кра-
... хай поможе

...ТИ,
...ГИ

...ними на бід-
...ших» і «не-
...ти ті самі —
...ька катаст-
...ня націона-
...боротьби з
...тоталітариз-

...АЛЬЧУКА.

...ІАШУТІН,
...радянський
...стрійський
...бізнесмен.

Традиції

ВИПУСКНИЙ БАЛ ЗБІРНОЇ СВІТУ

Уже не перший рік кафедра футболу КДІФК випускає групи іноземних студентів. Нинішні випускники — хлопці солідні. Скажімо, Бен Мамахад Фатхі (Туніс), Хамаль Абдель Ліллах (Марокко), Зараван Басам (Сирія) продовжать навчання в аспірантурі інституту. А от Махамад Башир із Сирії також мріє про аспірантуру, але в мединституті. Це, гадаю, свідчення високого авторитету київського фізкультурного вузу.

Для випускників-іноземців стали традиційними футбольні поєдинки з командою спортивних журналістів «Пресинг». Окрім вище названих студентів, в матчі, який пройшов на Республіканському стадіоні, за збірну світу грали ще й представники Ефіопії, Мозамбіку, Греції, Лівану. Більшість із них у себе вдома виступали на найвищому рівні. Приміром, сирієць Масрі Саїд грав за молодіжну збірну своєї держави, був провідним гравцем клубу «Динамо» (Дамаск).

Ну, а судив матч, також за традицією, аспірант КДІФК з Єгипту, арбітр ФІФА Абдель Насер.

Скажу, що українським журналістам спершу було непереливки. На другий тайм команди вийшли за рахунку 4 : 1 на користь випускників. Але ряд замін, проведених граючим тренером «Пресинга» Віктором Догадайлом, сприяли загостренню ситуації. Сам Віктор забив отой перший гол. А потім двічі відзначився Юрій Сай із «Спортивної газети». Врятувалися журналісти від поразки за вісім хвилин до фінального свистка.

Тепер «Пресинг» збирається вирушити на Миколаївщину. А в середині вересня цей колектив стане учасником великого футбольного шоу на Республіканському стадіоні. Проти журналістів гратимуть зірки української естради. До команди артистів запрошуються популярні співаки Іван Попович, Назарій Яремчук, Василь Зінкевич, Тарас Петриненко. Ігор Демарін, кіноактор Алім Федоринський, артисти естради «Брати-кролики», поет-пісняр Юрій Рибчинський, кінорежисер Володимир Крайнєв, актори театру імені Івана Франка...

Віктор ГЕНЧУК.

ГОЛОС України

...й
...о

в ложці олії;
ь нарізану
орквину й
ики, ложку
жки томатів
бульйон. За
шу в солян-
з половиною
в олії ма-
ками риби
удака, 2—3
ваних у пів-
их огірків,
картоплин,
апорців (їй-
та...
...ке.—
унта маслин
і вони іс-
для смаку
огіркового
ної зеле-

ГУР'ЇВСЬКА КАША

(на 5 персон)

Так, це та каша, яку оспівав Гіляровський, яку полюбляли герої Чехова, О. Островського та інші герої й не герої...

Кип'ятять 3 склянки молока і, засипавши $^3/_4$ склянки манної крупи, варять негусту кашу. Окремо в широкій посудині ставлять у духовку 2 склянки вершків чи молока, щоб утворилася пінка, яку знімають на тарілку; як тільки утвориться нова пінка, знову знімають і продовжують це доти, доки все молоко не википить. Тим часом очищають і товчуть у ступці чи пропускають через машинку чверть або половину фунта волоських горіхів і мигдалю, до якого додають кілька штук гіркого мигдалю для запаху. Потім нарізають півфунта різних цукатів і, взявши змащену маслом невелику нікельовану чи емальовану форму, складають в неї все рядами чи, рівно перемішавши, запікають у духовці. Перед подачею на стіл, щедро засипавши кашу цукром, тримають над нею гарячу праску, під жаром якої цукор розтане і утворить кірочку з леденця.

ДЯБЛЬ І ПАЙ

(на 5 персон)

Півфунта обрізків листкового тіста (у кулінарних магазинах поки що продають, і недорого.— Л. Б.) складають один на одний і, розкатавши їх, ріжуть на смужки завширшки 2 пальця й півтора вершка завдовжки. Поклавши їх на деко, змащують яйцем і густо посипають тертим сиром і печуть у духовці, чи, нарізавши смужки завширшки в палець, скручують їх гвинтиками, посипають сиром, чи без нього, печуть у духовці або печі...

Людмила БАРАНЕВИЧ.
Мал. Богдана ЖОЛДАКА.

ПЕРЕСМИКУЄМО, КОЛЕГИ?

Життя Рад

17 червня у програмі теленовин «Дніпро» прозвучало повідомлення РУХ-ПРЕСу про те, що начебто Миколаївська міськрада прийняла резолюцію, яка розвал економіки, безробіття і зубожіння населення робить прямим наслідком проголошення державної незалежності України.

У зв'язку з цим пресцентр дав офіційні роз'яснення. На XIII позачергову сесію Миколаївської міськради було винесено питання «Про економічне становище, що склалося на підприємствах міста». Прийнято звернення до Президента, уряду, Верховної Ради України, у якому, зокрема, говориться: разом з проблемами загальноекономічного характеру, підприємствам оборонного комплексу доводиться вирішувати питання, пов'язані з конверсією. 41 промислове підприємство (63 відсотки від загальної кількості) міста у січні-травні поточного року знизило обсяги виробництва на 500 мільйонів карбованців, у місті наявне приховане безробіття, яке загрожує перерости у масове. На сьогоднішній день від підприємств міста в органи працевлаштування подано списки на скорочення 8100 чоловік і процес у ситуації, яка складається, стрімко зростає. На всіх підприємствах — вкрай складна фінансова ситуація, а стан справ у постачанні міста такий, що існує загроза повної зупинки основних промислових підприємств і разом з цим безпрецедентного соціального вибуху.

Щоб не допустити цього, у зверненні запропоновано: протягом липня поточного року розробити надзвичайну програму підтримки і розвитку суднобудівництва і проведення конверсії, розробити нову податкову систему, яка б стимулювала виробництво, негайно укласти міжбанківські угоди між країнами СНД тощо.

Отже, говориться у повідомленні прес-центру, представники місцевого Руху (голова — депутат міськради Б. Головченко) «надали РУХ-ПРЕСу інформацію, яка прямо суперечить дійсності». Миколаївська міськрада вимагає від організації РУХу офіційного спростування інформації, яка прозвучала у програмі «Дніпро».

Костянтин ПАРИШКУРА.
Миколаїв.

Ракурс

ВАКАНТНИЙ ХРУЩОВ

Михайло Полікарпович Крамар з Київського театру імені Франка — артист, народжений самою природою. Можливо, через те йому на плече не бояться сідати навіть полохливі синички. Бува, телефонують йому: «Драстуйте, Михайле Полікарповичу, що хорошого?» — «А оце з'їздив на село, город посадив. А перед тим був на гастролях у Австрії — теж, знаєш, непогано...»

А недавно Михайло Полікарпович їздив на «Мосфільм» пробуватися на роль Микити Сергійовича Хрущова. Москвичі були задоволені, але роль віддали іншому. Отже, місце Хрущова в українському кінематографі — вакантне. Хто пам'ятає (а хто цього не пам'ятає?!), як Крамар колись зіграв Стецька, той може бути впевненим, що Хрущова він теж зіграє геніально. Хай потім лікті кусають на «Мосфільмі».

Христофор ГРУША.
Фото Михайла САЧКА.

Пригоди

ДИВНІ МІЛІЦІОНЕРИ

Дуже здивували продавців гастроному № 1 міста Знам'янки два міліціонери, які нагодилися в кінці дня і зажадали віддати їм виручку та впустити в підвал з продуктами. Не розвіяли подиву пред'явлені посвідчення працівників внутрішніх справ. Пославшись на те, що ключі в завідуючої, продавці запропонували зателефонувати їй на квартиру. Натомість повідомили про візитерів у відділ позавідомчої охорони. Запідозривши неладне, загримовані під міліціонерів зловмисники завбачливо зникли.

Микола ВОЛОК.
Кіровоградська область.

З ГРАНАТОЮ НА ЩУКУ

Вираз «порядок як в армії», видно, безнадійно застарів, бо порядку там немає. Хіба не про це волають численні факти розбазарювання, крадіжок військового майна? Виносять усе, що попаде під руку. Скажімо, майору Б. Моржову, прапорщику І. Калантаєву під руку попали 180 гранат РГД-5, або, простіше кажучи, «лимонок».

Спосіб привласнення військовослужбовцями з Конотопу бойового арсеналу банальний і як світ простий. Дописавши до справжньої цифри один нуль, майор одержав зі складу у 10 разів більше, ніж потрібно було для вправ на полігоні. Навіщо знадобились компаньйонам «лимонки»? Як вони самі пояснюють, щоб глушити рибу у Сеймі. Знайшлися й свідки, котрі підтвердили цю версію. Слідство розставить усі крапки над «і». Поки що зусиллями міліції і служби безпеки вдалось вилучити у крадіїв 100 гранат.

Віталій МАКСЮТЕНКО.
Сумська область.

Картинки з натури

ХТО БУЦАЄ НАШ КОРДОН

Іван Іванов, учень одного з московських ПТУ, маючи за плечима кілька крадіжок, приїхав до Ужгорода. Озброївшись ліхтариком та молотком («захищатися від звірів»), взяв курс до кордону. Успішно подолав першу інженерну споруду — зачаївся в кущах. З'явилися прикордонники. Зафіксували порушення, пішли. Іванов здолав другий бар'єр і опинився на території Чехо-Словаччини. Сів у автобус, де його і взяли прикордонники. Зрозуміло, їхні. І повернули нашим.

Уникнути неприємностей за розтрату в кооперативі «Мобіс» — один з мотивів незаконного перетину кордону і в Ігоря Кікабідзе з Самари. Спочатку він намагався виїхати з країни законним шляхом: звертався до ВВІРу, турбюро «Супутник» тощо. Але нічого не вийшло. Тоді сів за карту і дійшов висновку: найкраще нелегально «змитися» через Закарпаття. Чотири дні жив у лісі, вивчав місцевість, можливі варіанти переходу кордону. Піймали його теж з території ЧСФР.

Кікабідзе не єдиний у готовності здійснити повторне порушення кордону. Є такі, кому зробити це поталанило. Наприклад, тричі судимому Юрію Суботіну з Володимирської області. Вперше він успішно дійшов аж до Відня, здався поліції, попросивши громадянського притулку. Та там Суботіна посадили в літак і відправили в Москву.

Після безкарної мандрівки по закордонню Суботін посміливішав і вдруге випробував долю. Тепер — в Ужгороді. Застосувавши надійний «зеківський» метод — підкоп, через територію ЧСФР хотів дістатися Німеччини. Але завадили чехо-словацькі прикордонники.

Дмитро Лисенко з Санкт-Петербурга більше місяця гендлював у приватній поїздці по Угорщині, аж поки його звідти не «попросили». Однак сучасному коробейнику так сподобалося нове життя, що не встиг опинитися за шлагбаумом, як того самого дня знайшов дірку в дротяній огорожі, вийшов на берег Тиси і по весняному льоду перебрався на протилежний бік. Підганяли також спогади, що перед «витуренням» з Угорщини залишив у знайомого в місті Веспремі 30 тисяч форинтів. Тепер доведеться їхати за боргом вже після відбуття строку покарання.

Як не парадоксально, але майже немає серед численних порушників кордону жителів Закарпаття. Проте сім'я не без виродка. Після регулярних п'яних сварок з дружиною та матір'ю спокусився на легку наживу житель Виноградова Густав Беркі. Після чергової вечірки у братів Ляхів один з них запропонував Беркі переправити в Угорщину купленого ними коня, за що обіцяв тисячу карбованців. Той, недовго думаючи, погодився. Кинув замість сідла на «товар» стару куртку і поскакав до кордону. По дорозі його наздогнав на велосипеді чоловік, який озивався на кличку «Композитор». Діставшись разом захисних споруд, Беркі зробив у дротяній огорожі лаз і разом з «музикантом» проштовхнули через неї коня. Та спрацювала сигналізація...

З приходом весни закомплексувало на романтику трійко «метеликів» з Хмельницька: Наталку Терехову, Нілу Древняк та неповнолітню Н. Між іншим, перші двоє нещодавно засуджені за те, що роздягли на вокзалі свою ж подругу, вони позбавлені волі на два роки, з відстрочкою. Що ж, не дають погуляти вдома — варто подивитися на закордоння. Приїхали на один з пунктів спрощеного переходу в Берегівському районі, пороздягалися і серед білого дня перейшли кордон.

Така сама нахабність характерна для багатьох іноземних громадян, зокрема, В'єтнаму, Кореї, Пакистану, навіть Шрі-Ланки, котрі групами й індивідуально «штурмують» тепер уже український кордон. Одного разу на заставі «зібрались» одночасно 42 затримані особи.

Микола ГОРВАТ.
Закарпатська область.

Коротко

РОЗЛУЧЕНЬ, МАБУТЬ, ПОМЕНШАЄ

Унікальну операцію провели медики Донецького обласного лікувально-клінічного об'єднання. Хворому вони повернули всю повноту сексуальних стосунків. Новий метод лікування запозичено в ростовських учених-медиків, які апробували його на сотнях пацієнтів. Не менш важливо й те, що хірургічне втручання косметичне й не порушує жодних життєво необхідних функцій.

Операція в ДОЛКО — перша на Україні, але, схоже, не остання, адже імпотенцією в тій чи іншій мірі страждає до 70 відсотків чоловіків зрілого віку, що позначається і на дітонароджуваності, і на статистиці розлучень.

ІА «Деловая жизнь».
Донецьк.

Анонс

25 РОКІВ НАВПРИСЯДКИ

Українські народні танці, привезені нашими переселенцями до Канади 100 років тому, повертаються в Україну.

Річ у тім, що 1 липня ц. р. танцювальний ансамбль «Павличенко» з Канади виступатиме в Києві, і це буде тільки частиною тритижневого турне ансамблю по Україні — Львів, Чернівці, Тернопіль, Івано-Франківськ.

За 25 літ свого існування ансамбль «Павличенко» став відомим у Канаді й США. Керівником і фундатором колективу є Леся Павличенко, вона з успіхом вводить нові творчі елементи у традиційні народні танці Буковини, Закарпаття, Лемківщини, Бойківщини, Гуцульщини, Волині, Полтавщини. Турне ансамблю присвячене 100-літтю українських поселень у Канаді, 125-літтю Канади і, виходить, власному чвертьвіковому ювілеєві.

Лариса ОВІДІОПОЛЬСЬКА.

...у місь-
«рассмот-
умору було
ку Хвости-
обряче пос-
і написав:
рахування в
а райсої стро-
орт-Артур
вах не в
ськомату,
ти тільки
країни».
рядки, Во-
ч обурив-
ж і звер-
Вер-
тут
рдився, пе-
ще раз
Пропози-
кла по дру-
буйте запе-
р не кру-
Крутить-
...ЛАШКО.

...АЛ
...У

...раїнським
у було не-
угий тайм
а рахунку
пускників.
роведених
«Пресин-
ню ситуа-
бів отой
тим двічі
Сай із
Врятувалися журналісти від поразки за вісім хвилин до фінального свистка.

Тепер «Пресинг» збирається вирушити на Миколаївщину. А в середині вересня цей колектив стане учасником великого футбольного шоу на Республіканському стадіоні. Проти журналістів гратимуть зірки української естради. До команди артистів запрошують популярні співаки Іван Попович, Назарій Яремчук, Василь Зінкевич, Тарас Петриненко. Ігор Демарін, кіноактор Алім Федоринський, артисти естради «Брати-кролики», поет-пісняр Юрій Рибчинський, кінорежисер Володимир Крайнєв, актори театру імені Івана Франка...

Віктор ГЕНЧУК.

ЗВЕРНЕННЯ

ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО СОБОРУ

Ми, єпископи, клірики та миряни Української православної церкви та Української православної автокефальної церкви, зібралися нині в древній славній столиці України — Києві, щоб виконати волю Господню і прагнення вірних: об'єднати дві наші православні церкви.

Сьогодні ми одностайно і урочисто заявляємо, що в інтересах молодої Української держави, яка утверджується в надто складних умовах, таке об'єднання українських церков здійснене! Усіх нас з'єднала спільна мета — здобуття справжньої незалежності Української православної церкви, і досягли цієї мети ми у братньому єднанні.

Однак не можна не відзначити активізацію противників єдності і незалежності українського народу, особливо з-поза меж України, які намагаються сіяти розбрат в Українській православній церкві.

Звертаємося до Верховної Ради України з проханням підтримати наші зусилля і захистити заради спокою і миру в нашому суспільстві, об'єднану Українську православну церкву — Київський Патріархат від будь-якого посягання на її права і втручання у її внутрішнє життя.

ПОСЛАННЯ

ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО СОБОРУ ДО ПРАВОСЛАВНИХ ВІРУЮЧИХ УКРАЇНИ

Брати й сестри!

Здійснилася одвічна мрія народу України — наша держава стала незалежною, а українське православ'я одержало унікальний шанс — отримати повну канонічну незалежність.

Згідно з 34 Апостольським правилом кожний народ має право мати свою самостійну церкву, яка перебувала б у духовній єдності з усією сім'єю інших помісних православних церков.

Ми, делегати Всеукраїнського Православного Собору, які з волі Божої та благословення Святого Духа зібралися в древньому Софійському Соборі в Києві, з радістю повідомляємо, що одностайно прийняли рішення припинити релігійний розбрат, який існував між православними в Україні. Віднині бути у нашій Вітчизні єдиній незалежній Українській православній церкві, яка твердо тримається канонів Апостольської церкви!

Виконуючи заповідь Божу про християнську єдність в любові й вірі, Собор осуджує будь-які спроби розколу і ворожнечі на релігійному грунті, від кого б вони не походили, а також закликає українців, росіян, білорусів та всіх православних в Україні об'єднатися в єдину незалежну Українську православну церкву.

Всеукраїнський Православний Собор проголошує, що мовами Богослужіння в нашій церкві буде церковнослов'янська та українська.

Ми закликаємо православних усіх національностей, які проживають в Україні, передусім українців та росіян, любити одне одного, як і Христос полюбив усіх нас, і вважати незалежну Українську православну церкву Христовою, яка спасає всяку людину, котра приходить до Бога.

Собор закликає пастирів нашої церкви благоговійно відправляти Богослужіння та старанно проповідувати Слово Боже.

Віруючим необхідно тісніше єднатися навколо своїх священиків, допомагати їм у пастирських трудах, пильно оберігаючи свій розум та серце від будь-яких посягань з боку сторонніх осіб та іновірців.

Собор заявляє, що Українська православна церква є прямою правонаступницею Церкви Святого Андрія Первозванного, Святого Рівноапостольного князя Володимира і правонаступницею древньої православної Митрополії в Україні.

Українська православна церква продовжує традиції, закладені православними за часів Святої України-Руси.

Наш Священний Собор благословляє незалежну Україну і закликає усіх людей доброї волі бути вірними чадами незалежної Української православної церкви та добрими громадянами нашої держави — України.

Нехай благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога й Отця і причастя Святого Духа буде з усіма вами. Амінь.

м. Київ,
25—26 червня 1992 року.

ПОСТАНОВА

Всеукраїнського Православного Собору

25—26 червня 1992 року

З волі Божої скликаний в Києві Всеукраїнський Православний Собор, керуючись прагненням народу України, що здобув і утверджує свою самостійну державу, здійснюючи устремління вірних до відновлення незалежності українського православ'я, в цей складний і відповідальний момент в історії України постановив:

1. Об'єднати Українську православну церкву та Українську автокефальну православну церкву в єдину Українську православну церкву — Київський Патріархат.

2. Українська православна церква — Київський Патріархат є правонаступницею УПЦ та УАПЦ, всіх договорів та угод, укладених ними до нинішнього дня, та всіх її коштів, майна, рухомого і нерухомого, включаючи храми, монастирі, навчальні заклади та інше. Всі банківські рахунки УПЦ та УАПЦ стають рахунками Української Православної церкви — Київського Патріархату.

3. До прийняття нового Статуту Українській православній церкві — Київському Патріархату керуватися Статутом УАПЦ. Використовувати печатку та штамп Української православної церкви та Української автокефальної православної церкви.

4. Собор заявляє, що главою УПЦ — Київського Патріархату вважає Патріарха МСТИСЛАВА.

5. У зв'язку з нагальною необхідністю зміцнення керівництва Української православної церкви — Київського Патріархату, враховуючи перебування Патріарха Мстислава за межами України, а також його вік (94 роки), що ускладнює керівництво Церквою, ввести посаду заступника Патріарха Київського Патріаршого Престолу.

6. Затвердити заступником Патріарха Блаженнішого ФІЛАРЕТА, Митрополита Київського і всієї України.

7. Затвердити керуючим справами Київської Патріархії Митрополита Переяславського і Січеславського АНТОНІЯ.

8. Утворити Священний Синод Української православної церкви у складі: Митрополита Філарета, Митрополита Антонія, Архієпископа Романа, Єпископа Іакова, Єпископа Петра.

9. Утворити Вищу Церковну Раду у складі членів Священного Синоду та протопресвітера Володимира Яреми, протоєрея Бориса Табачека, протоєрея Олександра Швеця, протоєрея Володимира Черпака, народного депутата України Василя Червонія, народного депутата України Олеся Шевченка, народного депутата України Миколи Поровського.

Від Української православної церкви ФІЛАРЕТ, Митрополит Київський і всієї України.

Від Української автокефальної православної церкви АНТОНІЙ, Митрополит Переяславський і Січеславський.

ЗВЕРШИЛОСЯ!

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Митрополит Антоній повідомив, що Собор скасував акт 1686 року про переведення Київської митрополії до Москви.

Народний депутат України В. Червоній (його разом з владиками Спиридоном від УПЦ та Володимиром від УАПЦ обрано 23 червня співголовою Комітету захисту українського православ'я) зазначив, що Собор, скликаний у пожежному порядку, покликаний був переломити кризу, створену діями Московського патріархату. Обрання на Харківському Соборі УПЦ (філії РПЦ в Україні) 27 травня з порушенням церковних канонів нового предстоятеля УПЦ митрополита Ростовського та Новочеркаського Володимира він назвав актом духовної експансії, здійсненої за вказівкою Алексія II. І порівняв втручання Московського патріархату у справи УПЦ з діями віце-президента Росії О. Руцького. Комітет, — повідомив В. Червоній, — має намір проаналізувати дії декотрих службових осіб, які сприяли розбрату серед православних віруючих України, і увійти з клопотанням до Президента, з тим, щоб він дав оцінку цим діям.

Природними були запитання до митрополита Філарета про те, чи буде стара УПЦ каятися за колишні гоніння на УАПЦ, яку, до речі, він сам називав неканонічною. Владика Філарет прилюдно покаявся перед журналістами: так, була конфронтація, але УПЦ закликала до об'єднання, змінила своє ставлення до УАПЦ і процес завершився цим історичним Собором. За об'єднання висловилися одноголосно. Каялися, просили прощення в Бога і один у одного.

Висіло в повітрі й побоювання журналістів про те, чи не надмірне втручання у церковні справи з боку держави, питали ієрархів про шляхи повернення до традицій українського православ'я часів митрополита Петра Могили. Що стосується першого, то журналістів підправили: не втручання держави, а допомога у становленні української національної церкви. А повернення до канонів, мабуть, почнеться з того, зазначив митрополит Антоній, що шовіністичну пропаганду, яку ведуть ченці Києво-Печерської лаври, керівництво УПЦ не терпітиме далі. Правда, сказав митрополит, що це буде здійснено ненасильницьким шляхом.

І нарешті, питанням питань було: чи проводилися з Патріархом УАПЦ Мстиславом попередні консультації перед тим, як обрати його на посаду глави об'єднаної церкви. Митрополит Антоній повідомив, що тричі намагався зв'язатися зі Мстиславом, але відповіді на факси так і не отримав. «У мене склалося враження, що хтось блокує зв'язок»,— заявив він. Антоній заявив також, що об'єднана УПЦ не якась нова церква, оскільки керується статутними положеннями УАПЦ.

Отже, мудрість керівників ще донедавна антагоністичних церков перемогла інтриги московських ієрархів РПЦ. Ставленик Патріарха Алексія II митрополит Володимир залишився генералом без армії. Українське православ'я стало єдине і незалежне. Нехай благословить Господь цю історичну подію!

Костянтин ПАРИШКУРА.

АКЦИОНЕРНОЕ ОБЩЕСТВО
ExNet - InCo
ИНВЕСТИЦИОННАЯ КОРПОРАЦИЯ

ИНФОРМАЦИЯ О ВЫПУСКЕ АКЦИЙ

открытого акционерного общества «Инвестиционная корпорация ExNeT»

А. Основные данные об Эмитенте.

1. Инвестиционная корпорация ExNeT (сокращенно ExNeT-Инко) учреждена 24 января 1992 года как акционерное общество открытого типа с уставным капиталом 40 миллионов рублей, разделенным на 400 обыкновенных именных акций категорий А, номинальной стоимостью 100 тысяч рублей. ExNeT-Инко зарегистрирована 11 февраля 1992 года Московской регистрационной палатой, регистрационный номер 8272.

2. Юридический адрес: Москва, ул. Пресненский вал, д. 19.

Почтовый адрес: 123557, Москва, ул. Пресненский вал, д. 19.

3. На момент принятия решения о втором выпуске акций уставной капитал ExNeT-Инко сформирован за счет взносов учредителей.

Состав учредителей ExNeT-Инко:

товарищество с ограниченной ответственностью «Электронная биржа ExNeT»;

общество с ограниченной ответственностью «Саттаров и К°»;

Международный центр по информатике и электронике;

малое предприятие «КИТ»;

коммерческий банк развития КБР «КоБРа-Банк»;

общество с ограниченной ответственностью «Манаев и К°»;

товарищество с ограниченной ответственностью «SiNeT»;

Тверской сбербанк г. Москвы.

4. Органы управления эмитента.

Органами управления ExNeT-Инко являются:
— Общее собрание учредителей-акционеров;
— Совет директоров;
— Дирекция.

Высшим органом управления ExNeT-Инко является Общее собрание учредителей-акционеров, к исключительной компетенции которого относятся: изменение устава, утверждение годовых отчетов, баланса и счета прибыли и убытков, избрание Президента, Совета директоров.

В промежутках между Общими собраниями высшим органом управления ExNeT-Инко является Совет директоров.

Исполнительным органом ExNeT-Инко является Дирекция.

5. Состав Совета Директоров:

САТТАРОВ Тофик Джаннетович, Президент ExNeT-Инко, образование — высшее, окончил Азербайджанский государственный политехнический институт, специальность — инженер-механик, занимаемые должности за последние пять лет: председатель кооператива «Салон», директор 0.0.0 «Саттаров и К°», Президент 0.0.0 «Электронная биржа ExNeT».

СЫСОЕНКО Александр Николаевич, Вице-президент ExNeT-Инко, образование — высшее, окончил Московский государственный университет им. Ломоносова, специальность — психолог, занимаемые должности за последние пять лет: президент Т.О.О. «Электронная биржа ExNeT».

МУСТАФИН Рафаэль Хайдарович, генеральный директор ExNeT-Инко; образование высшее, окончил Военно-инженерный краснознаменный институт им. Можайского, специальность — инженер-математик, занимаемые должности за последние пять лет: офицер Советской армии, директор МП «КИТ».

6. Дирекция:

МУСТАФИН Рафаэль Хайдарович, генеральный директор ExNeT-Инко; МАНАЕВ Георгий Геннадьевич, зам, генерального директора, образование — высшее, окончил Московский историко-архивный институт, специальность — документоведение, занимаемые должности за последние пять лет: ст. инженер П/О Центравтомагистраль, юрисконсульт кооператива «Салон», генеральный директор СП «Айпекс — Москва».

7. Вкладов в других предприятиях, в банках, фирмах, организациях и у иных юридических лиц ExNeT-Инко не имеет.

Б. Данные о финансовом положении ExNeT-Инко.

8. Ввиду того, что ExNeT-Инко создана 24 января 1992 года, бухгалтерских балансов, счетов доходов и убытков, отчетов, кредиторской задолженности на момент подписки не имеется.

9. Предметом деятельности ExNeT-Инко является: подготовка и реализация проектов развития коммуникаций, телекоммуникаций, биржевых и иных коммерческих сетей; развитие сети железных и автомобильных дорог, лесной и деревообрабатывающей промышленности, строительство зданий и сооружений, внедрение прогрессивных технологий переработки пищевой и сельскохозяйственной продукции, промышленных и других отходов; содействие приватизации государственной и муниципальной собственности; правовое, организационное, консультационное и рекламное обеспечение инвестиционных процессов и эмиссии ценных бумаг, привлечение иностранных инвестиций и инвестирование российских капиталов; формирование и развитие рынка товаров и услуг, ценных бумаг, земли и недвижимости; операции с ценными бумагами и финансовыми средствами в любой валюте, сырьевыми ресурсами, имуществом, информацией, научно-технической и иной продукцией, товарами народного потребления и иными ценностями, представляющими коммерческий интерес, а также оказание услуг.

10. Административные и экономические санкции государственными органами на ExNeT-Инко на момент второго выпуска акций не налагались.

11. Уставной капитал на момент эмиссии размером 40 миллионов рублей оплачен полностью. Уставной капитал разделен на 400 обыкновенных именных акций, достоинством 100.000 рублей каждая, распределенных между учредителями. Вышеуказанные акции являются бумагами первого выпуска.

12. Выплата дивидендов акционерам осуществляется два раза в год, по решению Совета директоров общества.

В. Сведения о предстоящем выпуске ценных бумаг.

13. Общие сведения о ценных бумагах.

Решение осуществить второй выпуск ценных бумаг ExNeT-Инко было принято 03.02.92. Общим собранием учредителей общества, протокол № 4. Второй выпуск акций ExNeT-Инко состоит из 5 миллионов обыкновенных именных акций на общую сумму 5 миллиардов рублей. При этом на территории Украины размещается 100000 акций на общую сумму 100 млн. рублей. Номинальная стоимость одной акции второго выпуска составляет 1000 рублей.

14. Распространение акций ExNeT-Инко начинается 6 июля 1992 г. Распространение акций второго выпуска продолжается в течение 6 месяцев. Выпуск акций ExNeT-Инко на территории Украины размещает специально созданный синдикат, возглавляемый акционерным обществом **«Донецкая инвестиционная компания» (ДИКОМ).**

«Донецкая инвестиционная компания»: 340114, г. Донецк, ул. Университетская, 110-А, тел.: (0622) 55-78-83; Киевское отделение, ул. Верхний Вал, 72, т. 416-34-21.

Отношение **ExNeT-Инко** и **Акционерного общества ДИКОМ** регулируются договором № 03-24 от 26.03.92 г. на размещение акций ExNeT-Инко на Украине, в соответствии с которым ДИКОМ обладает исключительно правом на размещение ценных бумаг ExNeT-Инко на территории Украины через организуемый им синдикат, а также на выполнение трансферт-агентских услуг при размещении и обращении акций ExNeT-Инко. Выплата дивидендов, проведение операций с акциями ExNeT-Инко, депонирование проводятся через Донецкую инвестиционную компанию. В случае возможности превышения объявленного уровня подписки на Украине ExNeT-Инко может принять решение о его увеличении.

Акции второго выпуска распространяются без каких-либо ограничений, среди юридических и физических лиц, вне зависимости от юридического статуса или местонахождения (местожительства) возможных покупателей, на условиях полной оплаты.

На всю сумму приобретенных акций при условии их полной оплаты покупателю выдается сертификат, являющийся ценной бумагой и удостоверяющий владение акциями.

Акции приобретаются на основании договора-заявки, в которой оговариваются все прочие условия приобретения и оплаты акций, а также получение сертификата.

15. Размер дивидендов по акциям определяется Советом директоров и утверждается Общим собранием учредителей.

На получение дивидендов имеют право держатели акций, приобретенных не позднее, чем за 30 дней до объявленной даты выплаты дивидендов.

Г. Направления использования мобилизованных средств

16. Основные проекты:

— развитие телекоммуникаций (создание и развитие биржевых, банковских и других коммерческих сетей с использованием всех существующих видов физической связи, организации стыковки с западными коммерческими сетями);

— развитие сети железных и автомобильных дорог, лесной и деревообрабатывающей промышленности, строительство зданий и сооружений, внедрение прогрессивных технологий переработки пищевой и сельскохозяйственной продукции, промышленных и других отходов;

— создание подразделений со смешанным капиталом для привлечения западных инвесторов к внедрению западных технологий переработки сельхозпродукции, производства товаров массового спроса;

— выкуп земель и недвижимости с целью организации фермерских хозяйств и производственной деятельности;

— разработка эмиссионных проспектов для акционерных обществ, инвестиционных фондов, регистрация, покупка и размещение выпусков ценных бумаг;

— управление по доверенности (трастовые операции) имуществом, земельными участками, ценными бумагами, инвестиционными счетами и другими активами юридических лиц и граждан;

— финансово-экономическая, правовая экспертиза и консультирование по вопросам создания и функционирования предприятий, организаций различных организационно-правовых форм, в том числе с иностранным участием;

— осуществление операций с недвижимостью, землей, ценными бумагами и другими фондовыми активами с любыми контрагентами непосредственно или через брокерские конторы и биржи.

Удельный вид инвестиций в дополнительные направления деятельности не превышает 5% от инвестиций в основную сферу деятельности.

Д. Факторы (риски), которые должны приниматься во внимание при принятии решения о приобретении акций А/О «ExNeT-Инко»:

— изменение налоговой политики в сторону ужесточения налогообложения финансовых компаний;

— отсутствие эффективного механизма взаимоотношений с другими государствами СНГ, в том числе регулирующего обращение ценных бумаг;

— неэффективность и непоследовательность мер по разгосударствлению и приватизации.

Информация о выпуске акций подготовлена А/О «ExNeT-Инко» и акционерным обществом «Донецкая инвестиционная компания».

ЭТО НУЖНО ПРОЧЕСТЬ ОБЯЗАТЕЛЬНО!

Телефоны синдиката «Диком» в городах Украины

Инвестиционная компания «ДИКОМ»

ул. Университетская, 110-А, (0622) 55-78-83; 52-01-05; 76-52-10.

Киевское отделение «ДИКОМ»

ул. Верхний Вал, 72, (044) 416-34-21; 410-09-43.

Николаев (0510) 34-10-91;

Запорожье (0612) 96-49-28;

Мариуполь (0629) 35-72-04;

Торез (06254) 3-43-88;

Харьков (0572) 33-20-08;

Тернополь (03522) 5-44-26;

Кировоград (0522) 24-62-35;

Красный Луч (06432) 3-04-34;

Марганец (05665) 4-19-96;

Евпатория (6569) 6-11-54;

Днепропетровск (0562) 42-86-40, 47-28-10;

Хмельницкий (03822) 6-04-53;

Черкассы (0472) 45-55-63;

Одесса (0482) 24-95-49; 28-05-09;

Луцк (03322) 4-05-85, 4-04-05;

Полтава (05322) 2-48-78.

Львов (0322) 75-93-89.

Не святі горщики ліплять

ПРИЙШОВ ХАЗЯЇН?

Прогодувати тримільйонне місто непросто. Тож держадміністрація нині намагається зробити все, щоб мешканці столиці відчували якомога менше незручностей з продовольчим постачанням. Недавно створено державну комунальну комерційну фірму «Київ», до якої увійшли підприємства торгівлі і транспорту, підсобні господарства, котрі поставляють сільськогосподарську продукцію.

Генеральним директором призначено Карпа Налбандяна, відомого в місті своїми новаціями в сфері громадського харчування ще в застійні часи. Створені ним кафе швидко набували популярності серед киян. Якщо Налбандян не розгубив свого ентузіазму, то, можливо, він і в цій галузі досягне належної висоти.

Наші за кордоном

ЩО САЛІЙ ПРИВІЗ ІЗ ГРЕЦІЇ

Представник Президента у Києві Іван Салій три дні перебував у Греції. Він взяв участь у симпозіумі міжнародної асоціації союзу місцевих органів влади, зустрівся з мером Афін Леонідасом Курасом, представниками кількох західних фірм банківських структур Греції та Ізраїлю.

За цей час він встиг поінформувати їх про ситуацію в Чорнобильській зоні та проблеми, пов'язані з ліквідацією наслідків аварії на ЧАЕС, запросити мера Афін до Києва з тим, щоб підписати меморандум про дружбу і співробітництво. І, здається, зацікавив зарубіжних інвесторів пріоритетними програмами розвитку міста — будівництвом і реконструкцією житлового фонду, виробництвом і постачанням продуктів харчування. Та курчат рахують восени...

Знайшли вихід

ХОЧЕШ ЇСТИ... УМІЙ КРУТИТИСЯ

Здається, кияни цієї зими матимуть на своєму столі достатньо салату «олів'є». Важко сказати, чия це ідея, але як би там не було, а місто придбало три американські високопродуктивні комбайни для збирання зеленого горошка. Заморську техніку держадміністрація здала Херсонському, Черкаському та Ізмаїльському консервним заводам, що дозволить їм вдвоє збільшити заготівлю цієї овочевої продукції.

А Київ одержить її вже в консервованому вигляді.

БЕССАРАБСЬКИЙ КВАДРАТ

Проблема

Цей квартал у центрі Києва, поблизу Бессарабського ринку, за формою хоч і нагадує квадрат, проте за розпалом пристрастей, що розгорнулися навколо цього об'єкту, його швидше можна назвати трикутником. Які тільки чутки на кшталт «розпродали, віддали, купили» не циркулюють, яких лише звинувачень не закидають на адреси високих і не дуже високих службових осіб.

Предметом пильної уваги квартал, площа якого майже два гектари, став не випадково. Важко когось нині звинувачувати, але будинки на цій території, серед яких є дві архітектурні пам'ятки, були доведені до руйнації. Шість років тому квартал обгородили високим парканом, жителів і адміністративні установи відселили, а вздовж вулиці Рогнідинської, що з одного боку «замикає» квартал, почали споруджувати оригінальний багатоквартирний будинок.

Але коли казати відверто, то, як це не прикро визнавати, коштів на реконструкцію і нову забудову цього об'єкта у міста немає. Тому й зяють вибитими шибками та напівзваленими стінами і архітектурні пам'ятки, і звичайні будинки. Не скажеш, що охочих взятися за цю справу не було.

Нарешті виконком, а потім це рішення підтримала і державна адміністрація, зупинився на пропозиції австрійської фірми «Макулан Інтернаціональ». Вирішили створити спільне українсько-австрійське підприємство з тим, щоб разом спорудити готельно-офісний центр. Австрійська сторона інвестує в будівництво 350—400 мільйонів доларів, кияни входять в СП із своїм внеском — правом користування земельним наділом строком на 99 років і будинками, які на ньому споруджені. Тобто українська сторона не вносить у цю справу ані цента фізичними грошима.

За три роки «Макулан» зобов'язується спорудити в Бессарабському кварталі готельно-офісний центр з магазинами, підземними гаражами, усім, що диктують жорсткі західні стандарти. Прибуток від використання ділитиметься так: австрійська сторона матиме 51 відсоток, українська — 49, що прийнятно для СП.

Крім того, враховуючи потреби міста в квартирах для дипломатичного корпусу, державна адміністрація вирішила переобладнати будинок на вулиці Рогнідинській під квартири для дипломатів. Береться за це знову ж таки «Макулан».

Тепер, власне, про проблему, навколо якої і розгораються пристрасті. Земля. Вона й стала каменем спотикання для всіх заінтересованих сторін. Хоч Київська державна адміністрація і визначила вартість земельного наділу Бессарабського кварталу, бо має розробки системи платежів на всю землю, яка належить місту, проте не може скористатися ними, оскільки прерогатива у визначенні таких цін належить Верховній Раді і Кабінету міністрів України.

З другого боку, створене спільне підприємство не рушить з місця й з іншої причини: земля в місті належить його жителям, тобто виборцям, які делегували права власника обраним ними депутатам. Сесія Київради, як і слід було чекати, використала своє право і... висловила протест з приводу відведення земельного наділу під спорудження готельно-офісного центру, водночас визнавши незаконним розпорядження представника Президента в Києві Івана Салія з цього приводу.

Можна, звичайно, звинувачувати Київраду в неспроможності приймати рішення, бо підстави для цього є.

Проте не слід забувати, що за законами України регулювання земельних відносин — виняткове право місцевих Рад. Причому такі питання вирішуються на пленарних засіданнях. А тепер уявімо, що кожний випадок оренди, передачі ділянок у власність, словом, будь-яка зміна земельних відносин розглядається на сесії. Масова ж приватизація за такого підходу приречена...

Важко сказати, який вихід з цього становища — зміни в законодавстві, створення в структурах Рад компетентного органу, який би оперативно регулював земельні відносини чи якесь інше рішення, але щось треба робити, щоб не виникало майже невирішуваних ситуацій, як з Бессарабським квадратом.

І насамкінець скажу, що «Макулан» — перший іноземний інвестор, який зважився вкласти значний капітал у досить ризиковане підприємство...

Сенсація

ОЦЕ СЮРПРИЗ!

Наречений Геннадій Яворський і наречена Людмила Роман від несподіваної зустрічі у столичному Палаці реєстрації шлюбів з австрійським бізнесменом, головою асоціації молодих підприємців Верхньої Австрії Томашем Бартошем навіть розгубилися. Проте це був не сон: пан Бартош власноручно вручив їм обручки (подарунок від капіталістів!) і два комплекти австрійської постільної білизни з поздоровленнями.

Кореспонденти газет і телебачення не встигали клацати фотоапаратами, щоб встигнути з австрійським доброзичливцем. Ось він вітає чергову молоду пару, вони, як і Яворський й Роман, також студенти. А ось пан Бартош уже в сусідній залі, спалах фотооб'єктива — і він уже хрещений тримісячної Маринки, чий батько Сергій Головченко спалахнув щоками від щастя одержати в куми капіталіста.

Усього за минулі суботу — неділю пан Бартош підніс сюрприз 50 парам молодят, а до Костянтина Пахоренка і Вікторії Крижановської навіть прийшов на весілля до ресторану «Київ». Ні, не з мільйоном. З шампанським. Проте найдорожчим подарунком, як зізналися молодята, був він сам — непередбачливий, непогамовний і такий галантний пан Бартош.

Сергій ВЛАД.

До витоків

ТРОЇЦЬКА ЦЕРКВА

Троїцька церква Іонівського монастиря нещодавно справила своє друге народження. Храм повернули Українській православній церкві цієї зими. Тут на вас справлять враження велич і злидні. Велич архітектури, склепінь, багатство фресок, стародавніх символів. Але погляд ковзає угору і наштовхується на дошки, що звисають з провaленої стелі. А на стінах — найдревніші імена і лики Ноя та Іова, першого ігумена монастиря Іона, святих Микити, Терентія, Єфрема, написані рукою майстра «від Бога». Та іконостас, нашвидку зроблений з фанери і занавісок...

Зведений у 1872 році на кошти княжни Васильчикової на мальовничих схилах Дніпра, Іонівський монастир колись процвітав, володів свічним і чинбарським заводиками. У 20-ті роки був розграбований, іконостас вивезли до Петербурга. А в 1965 році його віддали Ботанічному саду, що по вулиці Бастіонній, під склад. Щоправда, табличка на вході повідомляла: пам'ятка архітектури. Тепер храмом займаються Музей історії Києва і Києво-Печерська Лавра.

Священик, отець Агапіт з лаврських ченців. Хор складається з молодих хлопчиків лаврської хорової школи. І та сама лаврська поліфонія відносить ваші думки разом з молитвою в безкінечність.

Тут завжди просторо. І можливо, через те цей храм особливо полюбляють відвідувати молоді юнаки і дівчата, які ще невпевнено здіймають руку для хресного знамення...

Ірина ВОРОБЙОВА.

Дайош ефір!

МОНОПОЛІЗМ НЕ ПРОЙДЕ

Засоби масової інформації, особливо ж радіомовлення і телебачення, здається, знову стають каменем спотикання для різноманітніших політичних сил і рухів. Поки в цих колах точаться дискусії про чергову експропріацію, в Києві вирішили йти іншим шляхом: створити власну київську інформаційно-телевізійну мережу, а простіше — місцеве телебачення, яке покладе край державній монополії в цій галузі.

За дуже приблизними попередніми підрахунками, на реалізацію задуму знадобиться 600 мільйонів карбованців, які, щоправда, швидко окупляться.

Отож, якщо ця ідея буде втілена у життя, то кияни матимуть ще два ефірні телеканали і 10 кабельних.

А й справді

ДАРИНА ТИХОНІВНА ПРОСИТЬ ПОРУШИТИ ПИТАННЯ...

Мені зателефонувала киянка. Представилася так:

— Дарина Тихонівна, пенсіонерка. Я хочу, щоб ви порушили кілька питань.

Перше. Якщо з нас, мешканців, беруть підвищену плату за гарячу воду, то чи повертатимуть гроші в тому разі, коли її кілька тижнів не подають? Якщо вже переходити до ринку, то із зобов'язаннями обох сторін. Бо якби мене таким чином постачав гарячою водою приватник, то я на нього знайшла б управу. А з держави минулого року за два місяці, коли не було гарячої води в крані, зуміла «витиснути»... 90 копійок.

Друге. У магазинах Києва з'явилося вдосталь пральних порошків, які, щоправда, не перуть. Не миляться, і край. Як на мою голову, то, думаю, що хіміки тут щось нахімічили. Бо коли я зателефонувала на Київський експериментальний завод, який випускає порошки, то представниця цього підприємства, спасибі їй, приїхала до мене додому (чи не правда, неймовірно!) і замінила три коробки неякісного виробу. А якщо порошок виготовляли в Донецьку? Отож, чому порошки «не мийні»?

Третє. Емальований посуд нині не кожному по кишені. То чи не взявся б якийсь кооператив реставрувати пощерблені емальовані чайники і каструлі? Запевняю, без роботи він би не був і без зиску теж.

Цікаво

БУДЬ ЛЮДИНОЮ!

З'ясовується, є школи, де навчають дітей інакше, як ми звикли. Головним предметом у ній є курс, який має назву «Мистецтво стати і бути людиною». В його основі — поглиблене вивчення духовної філософської спадщини народів Землі.

Школу започаткував колись француз Жан-Іоан-Гавер. Нині філіал її працює в Києві. А факультатив в Інституті педагогіки веде її керівник Тетяна Кузнецова. Діти в цій школі пізнають гармонію внутрішнього і навколишнього світу, виходять на простір вищої духовної творчості.

Тетяна Кузнецова готова до співробітництва зі школами, ліцеями, гімназіями. Контактний телефон: 472-96-45.

Ольга ГУТВАРЕВА.

Тільки факт

ПОДІЛИЛИСЯ

Державна адміністрація Києва виділила з бюджету міста мільйон карбованців на допомогу сім'ям загиблих і потерпілих від аварії на шахті «Суходільська-Східна» Луганської області.

Сторінку підготувала власний кореспондент «Голосу України» по Києву і Київській області ВАЛЕНТИНА ПИСАНСЬКА.

Телефон корпункту: 228-33-24.

ОДЕСА БАЧИЛА ВСЕ, АЛЕ ТАКОГО ЩЕ НЕ БАЧИЛА

«Повір у себе» — таку назву має перший Всеукраїнський фестиваль творчості дітей-інвалідів, що відбувається нині в республіканському дитячому центрі «Молода гвардія». Понад 400 підлітків з усіх областей України щомісяця набираються тут бадьорості та здоров'я.

Фестиваль відкривався урочисто — тут були відомі співаки й актори, різноманітні дитячі колективи. Оваціями зустріли присутні зачитаний головою Координаційної Спілки піонерських організацій України Тетяною Гончаровою (організатором фестивалю) вітальний лист-побажання від Президента України Леоніда Кравчука.

Кого я не розпитував з обслуговуючого персоналу дитячого центру — ніхто не зміг пригадати нічого подібного, щоб ось так сюди було зібрано талановитих дітей-інвалідів.

Діти є діти.

Вони, здається, завжди однакові.

Так! Але серце заходилося болем, коли бачив, з яким — істинно дитячим натхненням спілкувалися між собою глухонімі діти, як чудово працюють вони на сцені. А який прекрасний духовий оркестр у сліпих дітей з Харкова!

Ні, ці діти навколишній світ сприймають набагато чутливіше, аніж їхні ровесники, аніж багато хто з нас, дорослих.

А тому — доземний уклін тим державним установам, підприємствам, поодиноким добродіям, просто — ЛЮДЯМ, котрі підтримали Спілку піонерських організацій і стали спонсорами цього незвичайного і такого потрібного фестивалю.

Олекса ВАЩЕНКО.

Одеса — Київ.

Фото автора.

Часи і звичаї

ПРИСТРАСТІ ЗА ВАЛЮТОЮ

Ще перевіряючи виконання вікопомних павловських розпоряджень щодо припинення приймання платежів 50- і 100-карбованцевими купюрами, співробітники держбезпеки Киргизстану виявили, що три посилки з вмістом у 700 тисяч марок ФРН, 200 тисяч вон та 500 тисяч дорожніх чеків КНДР, які вийшли з пункту А (Зовнішекономбанку СРСР) у пункт Б (Житлосоцбанк Киргизстану) так і не потрапили. Як з'ясувалося, скориставшись з недогляду, один із банківських службовців просто не «провів» посилки за документами.

І ось разом з родичами в період з березня 1990 по лютий 1991 року він встиг благополучно реалізувати частину валюти «батькам» з рідної республіки та в сусідній Казахстан. А вилучені «дерев'яні» використав для придбання будинків, автомашин, предметів розкоші. У 4 мільйони карбованців було оцінено вилучене в злочинця майно, яке передано до республіканського бюджету.

Слідство у цій справі велося понад двох років. Нещодавно його закінчено. Але суд відбудеться без головного «героя», який заподіяв собі смерть. Інші ж його учасники швидше за все відбудуться легким переляком. Адже в Киргизстані нещодавно прийнято закон, що знімає відповідальність за незаконну торгівлю валютою.

Євген ДЕНИСЕНКО.
Бішкек.

Подія тижня: коментар спецкора міжнародного відділу

ЯКБИ ЗНАТИ, ДЕ ВПАДЕШ...

До початку безпосереднього об'єднання Європи (сформування політичного союзу, відкриття кордонів, введення єдиної торгової політики тощо залишилося зовсім мало часу. Звичайно, що й графік ратифікації Маастрихтських угод країнами — членами ЄС вельми насичений. Не змінився він навіть після референдуму в Данії, результати якого викликали задоволення у противників європейського політичного і валютно-економічного союзу і певне занепокоєння у його прихильників.

Ось і Франція, один з «локомотивів» європейського об'єднання, а точніше її парламент, абсолютною більшістю голосів висловилася за внесення змін до конституції республіки, які узгоджуються з документами Маастрихту. Правда, сказати, що все відбулося гладко, не можна. Серед політиків проти виступили права опозиція і комуністи. Своє слово сказали й фермери, заблокувавши дороги навколо Парижа і вимагаючи скасування рішень ЄС щодо скорочення чисельності фермерських господарств і зниження цін на їх продукцію. Опозицію «прокатали», фермерів розігнали. Проте такі виступи ще раз підтверджують, що «єврофілам» слід не стільки швидко домовлятися між собою, скільки шукати ширшої підтримки серед населення, ясніше розтлумачувати йому сенс створення єдиної Європи. Бо датський варіант ще в будь-якій країні — члені ЄС може спричинити доволі істотне уповільнення процесу об'єднання.

Звичайно, передрікати повторення такої ситуації можна з натяжкою, можливо, навіть гіпотетично. Європа загалом орієнтується на Францію і Німеччину — провідних об'єднувачів континенту. А їх народи, думаю, скажуть «так» (на референдумі чи через парламентських представників) європейському союзові. До того ж слід згадати, що, крім 12 держав — членів ЄС, до нього хочуть увійти ще майже стільки країн. Спрацьовує принцип: стабільність і процвітання через європейське будівництво. Правда, немає сумніву, що першими серед «щасливчиків» будуть Австрія, Швеція, Швейцарія і Фінляндія, які є членами Європейської асоціації вільної торгівлі. Тобто країни, що мають дуже високий рівень розвитку. В цьому теж є певний позитивний психологічний момент: сильні, згуртовані не стануть слабшими. Напевне, питання приєднання цих держав до ЄС найближчими роками вирішиться на нараді в Лісабоні, яка розпочалася в п'ятницю. Не закриваються двері й для тієї ж Данії.

А от іншим (маються на увазі нові демократії Центральної і Східної Європи) чекати доведеться ще довго. Звичайно, їх не покинуть напризволяще. Але сьогодні, коли лише початок об'єднання наштовхується на несподівані підводні камені, увага концентрується на тому, як ті несподіванки усунути, не забуваючи про термінове розв'язання ще й внутрішніх проблем.

Олексій ЄВСІКОВ.

Експрес-новини

СНД надано третю тримісячну відстрочку на виплату частини заборгованості західним банкам. Вона покриває лише основний капітал, а не відсотки. Відстрочка закінчується 30 вересня. Угоду про це підписали у Франкфурті-на-Майні Зовнішекономбанк (колишній радянський Зовнішторгбанк) і комітет, який представляють майже 600 банків-кредиторів.

* * *

Військове керівництво Західноєвропейського союзу зустрілося в Лондоні для обговорення можливої інтервенції Заходу в Югославію. Начальники генеральних штабів країн виберуть прийнятний варіант інтервенції. У Страсбурзі глава посередницької ініціативи ЄС Карінгтон заявив про невдоволення зустрічами з лідерами республік колишньої Югославії, що воюють. Миротворчі сили ООН у Сараєво очікують відповіді Боснії і Герцеговини на пропозицію сербів дозволити посадку літакам з гуманітарною допомогою.

* * *

Німецький бундестаг прийняв ліберальний законопроект про штучне переривання вагітності. У такий спосіб він вирішив одну з основних проблем, які виникли після об'єднання Німеччини. Законопроект дозволяє жінкам самостійно вирішувати питання протягом перших трьох місяців вагітності. Це означає, що ліберальне законодавство нових земель поширюється на всю територію Німеччини.

* * *

Комітет сенату США у справах уряду проголосував за розсекречення документів ЦРУ, ФБР та інших урядових відомств у справі вбивства Президента Кеннеді у 1963 році. Спочатку ці документи передбачалося розсекретити в 2029 році.

* * *

Палата представників і сенат США ухвалили законопроект про припинення загального залізничного страйку. Він має перерватися за 50 днів, щоб залізничники повернулися на роботу і відновили переговори зі своєю адміністрацією. Якщо компромісу не буде досягнуто, справу передадуть посередникові з уповноваженням винести остаточне рішення.

* * *

Ірландська республіканська армія взяла на себе відповідальність за бомбовий напад на фінансовий район у Лондоні. Вибух завдав незначної шкоди. Бомба розірвалася під автомашиною, що стояла неподалік будинку лондонської філії одного з американських банків.

Погляд

ТЯГАЧ... ДЛЯ АКУЛИ

Ох і довелося попрацювати рибалкам з перуанського міста Чіклайо! Коли вони почали витягати сіті, то відчули: щось не те. З'ясувалося, що в них заплуталася величезна десятиметрова акула. Щоб витягти її на берег, довелося кликати спеціальний тягач. Лише пізніше стало відомо: «рибка» важила три з половиною тонни. Гріх було не зробити знімок на згадку з таким уловом.

Телефото Рейтер — ТАРС.

Отакої!

ПІЧКИ ІЗ КПРС

Працівники тресту «Узсантехгазмонтаж» розібрали і пустили в діло написи «КПРС» і «XXVI з'їзд партії», змонтовані із металевих труб великого діаметра. Вийшов десяток пічок. Почин умільців, гадаю, буде підхоплено й іншими працівниками, адже в Узбекистані є велика кількість такого «партійного металобрухту».

Зульфія РАСУЛІ.
Ташкент.

А як у них!

ЧАЛМУ МОЖНА НЕ ЗНІМАТИ

Замість серпастого й молоткастого паспорта Таджикистан хоче запропонувати своїм громадянам інший. Його проект розроблено в Міністерстві внутрішніх справ республіки і передано на розгляд Верховній Раді.

На відміну від червоношкірої книжечки на кшталт тієї, яку носив у широких штанинах відомий пролетарський поет, новому паспорту пропонують надати універсального характеру. Він буде придатний не лише, так би мовити, для внутрішнього користування, а й для поїздок за кордон. Записи в ньому будуть виконані таджицькою (фарсі), російською та англійською мовами. Традиційну донині графу «національність» опущено.

Прикметна деталь: фото для паспорта не обов'язково витримувати в суворому стилі. Згідно з проектом нового положення, кожен, хто забажає, може знятися в тюбетейці, хустці і навіть в чалмі.

Місроб Неров, начальник паспортного столу МВС республіки, вважає, що нові зразки в кращому разі з'являться на кінець нинішнього століття. Таджикистан не має власної поліграфічної бази, щоб самому, і до того ж швидко, надрукувати необхідні «корочки». Крім того, немає поки що достатньої кількості валюти, щоб виготовити їх за кордоном. Тому полковник радить дбайливіше поводитися з нинішніми паспортами, хоча вони й морально застаріли.

Юрій КУШКО.
Душанбе.

У парламентах світу

ТЕЛЕБАЧЕННЯ І ПРЕСА НЕ ЗДАЮТЬСЯ, ПОКИ ЩО...

У Верховній Раді Російської Федерації почалося слухання питання «Про державну політику у галузі засобів масової інформації». Як відомо, на VI З'їзді народних депутатів Росії багато хто скаржився на журналістів, звинувачували їх у деструктивній критиці і вимагали негайної відставки російського міністра преси й інформації Михайла Полтораніна. Через нестачу часу на з'їзді було вирішено перенести слухання на сесію парламенту.

Цікавість до цього питання була такою великою, що у залі від журналістів яблуку ніде було впасти. Приїхали навіть з-за океану. Крім того, масла у вогонь підлили недавні події біля Останкінського телецентру, коли вся телекомпанія опинилася у щільній блокаді москвичів, які мітингували. Вони вимагали ліквідувати, за їхнім виразом, «жидо-масонське керівництво «Останкіно» й Росії», надати ефірний час представникам так званих російських патріотичних рухів.

Про ті події наша газета стисло вже розповідала, як і про вимогу мітингуючих змінити керівників «Останкіно» й Російського телецентру. На це питання Єгор Яковлєв сказав у парламенті буквально таке:

— Плюралізму думок у наших телепередачах достатньо. Маю переконання, що опозиція хоче не ефірного часу, а комфорту.

Власне, з цим зауваженням важко не погодитися. Дивно чути від лідерів «Трудової Росії» заклики до реставрації СРСР, запевнення, що всі народи — брати, й одночасно з цим вимоги віддати телеканал національним російським патріотам. А як щодо інших національностей, які проживають у Росії? Та і в який спосіб кроїти ефір? За кількістю численних партій?

На твердження одного з депутатів з приводу законності вимог пікетчиків, мовляв, «ваш ефір циніччний й вульгарний, ображає гідність людей», Єгор Яковлєв заперечив:

— Наші телепередачі — кращі у СНД. За рейтингом популярності ми вдвічі випереджаємо журналістів з Російської телерадіокомпанії.

Ображений керівник останньої Олег Попцов за словами до кишені не поліз:

— Мені дуже приємно, що Яковлєв випромінює такий оптимізм,— уціпливо зазначив він.— Але не будемо забувати, що цей рейтинг і складають саме у його телецентрі.

На наївне питання ведучого слухання: «Як журналіст може об'єктивно давати інформацію, якщо працює на державу, яка його годує?» — Олег Попцов відповів:

— Об'єктивність — це сукупність необ'єктивності.

Ось так... Як бачимо, навіть у найкращих телекомпаніях СНД, м'яко кажучи, є великі резерви для подальшого покращання роботи. Та журналісти про те не почули. Розгляд питання депутати відклали. Парламент до нього повернеться ще не раз.

Видимо, з цього приводу на слуханні були відсутні опозиційні депутати на чолі з Бабуріним. Вони стояли у коридорі. Треба думати, основні дебати про засоби масової інформації ще попереду.

Володимир БАБЕНКО.
Москва.

«Cito!»

ЩОБ БУЛО ЧИМ ПЛАКАТИ...

Про створення в Києві центру допомоги репродукції людини «ДОРЕЛ», який очолив кандидат медичних наук Федір Дахно, повідомлялося у «Голосі України» 22 квітня. На оптимістичній ноті пролунала обіцянка розповісти про центр докладніше, щоб ті, хто потребує його допомоги, могли скористатися послугами. І ось я в центрі.

Сенсація — хліб для журналістів, але Федір Власович скептично ставиться до шукачів сенсацій. Інша розмова, якщо візит — в інтересах справи. Програма, що її розгортає «ДОРЕЛ», має без перебільшення державне значення, і його керівник радий кожному, хто це розуміє і готовий стати у пригоді.

Чи знаєте ви, яку частку становлять безплідні шлюби у популяції? Від 10 до 35 відсотків. Напевне немає потреби розповідати, що означає бездітність для тих, хто її не прагне. Що не сім'я, то трагедія — із зав'язкою, кульмінацією, розв'язкою, частіше за все згубною для шлюбу, який виснажують пошуки причин бездітності, лікування... Кількість трагедій зростає — їх провокують умови праці, які позбавляють здоров'я як жінок, так і чоловіків, екологічна ситуація, загострена Чорнобильською катастрофою. Дослідження, що їх проводять співробітники центру, свідчать про те, що вже сьогодні у тисяч чоловіків, які пройшли крізь 30-кілометрову зону, постраждала репродуктивна функція. А скільки їх крізь неї ще пройде? А скільки постраждає від впливу малих доз радіації на територіях поза зоною? На карту поставлено долі не окремих сімей — доля цілого народу. Тож і мета визначається у відповідному масштабі — допомога репродукції людини.

Для тих, хто досі не цікавився проблемами безпліддя, пояснюю: в основі його — неможливість злиття сперматозоїда з яйцеклітиною. Причини криються у біологічних порушеннях як у жіночому, так і в чоловічому організмах (жіноче безпліддя зустрічається у 48—88, чоловіче — у 16, обопільне, коли порушення репродуктивної функції виявлено у чоловіка й жінки, спостерігається у 8—25 відсотках випадків). Виявити порушення і, наскільки можливо, обминути — ось завданнячко! Існує кілька технологій штучного запліднення, кожна з яких використовується з урахуванням особливостей організмів конкретної пари. Але схематично це має такий вигляд: з дозрілого фолікула забираються яйцеклітини, зі свіжої сперми — найрухливіші сперматозоїди, які після змішування вміщують у спеціальний контейнер. Через 48 годин видно, чи почався поділ клітин. Якщо почався, імплантують, а якщо ні...

Якщо одружити цілком здорових 100 дівчат і 100 юнаків, то запліднення відбудеться у 70 відсотках шлюбів, але доносять вагітність лише 30 відсотків жінок. Отака статистика. Коли ж подружжя звертається у «ДОРЕЛ», то чомусь сподівається на гарантований успіх, хоча у найкращих центрах світу, обладнаних найсучаснішою технікою, забезпечених найкваліфікованішими кадрами, він становить 30 відсотків. В тих же умовах, у яких діє «ДОРЕЛ», і невеликий процент є досягненням. Але люди сподіваються...

Мені довелося бачити очі жінки, якій сказали про невдачу. Не хотіла б побачити такі вдруге. Жінка плакала від розпачу, та надія не покинула її — і умовляла лікаря повторити спробу. Та він призначив зустріч через кілька місяців: треба ж і їй з чоловіком, і лікареві відійти від потрясіння. Так, і лікареві, і його помічникам, які разом з кожною пацієнткою напружено чекають того моменту, коли мікроскоп відкриє, чи сталося чудо. І якщо надія не виправдовується, це сприймається, як загальна поразка. Зате якщо виправдовується!..

За склом шафи, що стоїть у кабінеті Федора Власовича — фотографія: щаслива мати з дитям на руках. Таких фотографій могло бути багато, та сім'ї, які «одержали» дитину, так би мовити, нетрадиційним шляхом, поспішають «розчинитися у натовпі». Хоча на користь справі було б заручитися їхнім свідоцтвом перед тими, до кого доводиться звертатися по допомогу. Будь-якій людині краще один раз побачити, ніж сто разів почути, тим більше — високим чиновникам, коли йдеться про великі гроші. Та Федір Власович не відчуває за собою права наполягати на розголошенні сімейної таємниці, і це обертається, зрозуміло, проти нього, та головне — проти тих тисяч і тисяч людей, яким самий факт відкриття центру «ДОРЕЛ» подарував надію. Черга на прийом... Якщо навіть не брати до уваги порушення здоров'я, спричинені Чорнобилем, а тільки урахувати кількість жінок з патологією, яка не дозволяє мати дітей (по колишньому Союзу — 1 мільйон — без двох труб, 3 мільйони — з непрохідимістю труб, 3 мільйони потребують гормональної стимуляції), то по Україні черга шикується... на 100 років. Але ж це не та черга, якої взагалі можна чекати: минає час, а з ним і здоров'я. Та й доля тих, хто дочекався, великою мірою залежить від умов, в яких їх обслуговують. Працювати доводиться на непевній межі між можливим і неможливим. І у лікарів завжди залишається сумнів: запліднення не сталося через відсутність шансу чи через відсутність умов, за яких його можна було б використати?

Мені соромно, каже Федір Власович, перед моїми співгромадянами, бо знаю, як їм допомогти, але не можу. Чи думав, що доживу до такого, коли поставив собі за мету добитися народження дитини, зачаття якої відбулося штучним способом? Так, тоді науковий пошук гальмувався іншими речами. Незважаючи на те, що штучне запліднення було відоме з 1790 року, узаконити його людство не поспішало. Лише у 1978 році комітет юридичного співробітництва Європейської Ради затвердив проект закону про штучне запліднення. У 1986 році у Союзі було дозволено апробацію нових репродуктивних технологій. Нарешті людство змирилося з тим, що народження дитини сьогодні — це не обов'язково результат кохання двох людей. Медикам же дозволили шукати шляхів, якими можна допомогти людям, що їх обділила природа. Шукав їх і Федір Власович. І знаходив! А тепер йому соромно. Та здається — тільки йому і його помічникам. Бо допомоги — ні звідки і ні від кого в цілій Україні. Зате відгукнувся закордон. Прикро слухати, як здобуваються інструменти й препарати, які виручають сьогодні центр. Дещо Дахно купує за свої кошти, дещо — дарують. Та що означає для людини з гідністю прийняти подарунок, зроблений з огляду на твою бідність! Федір Власович знаходить можливість і гідність зберегти, і подарунок прийняти. Скажімо, ультразвуковий апарат з вагінальним датчиком (той самий, який дає можливість спостерігати за розвитком фолікула, ніби то просто кролик у клітці) прийняв від фірми «Сіроно» виключно під угоду щодо співпраці: запропонував свої послуги у вивченні впливу вироблюваних фірмою препаратів на репродуктивну функцію «чорнобильської популяції». Можна сказати, що знайшов вихід, гідний вченого, а можна — що викрутився. Та як не скажіть, а вочевидь те, що на такому рівні вирішувати завдання такого масштабу неможливо. І, забувши амбіції, Федір Власович звертається до Міжнародної асоціації взаємодопомоги, яка започаткувала акцію допомоги країнам Сходу у сфері охорони здоров'я. Якщо, каже, не дожену, то хоч нагріюся.

Гумор і тут не зраджує йому, хоча з усього видно: не до гумору. Україні потрібен центр репродуктивної медицини, який би практично допомагав жінкам, готував спеціалістів для роботи на місцях, займався науковими розробками — і не тільки в сфері штучного запліднення, а у сфері планування сім'ї в цілому. Та не видно, щоб в урядових колах це зрозуміли. Про Міністерство охорони здоров'я тут мови немає — воно відмежувалося від Дахно ще коли висловив намір переїхати з Харкова, де очолював центр репродукції людини. Тож до Києва перебрався як приватна особа і разом з однодумцями влаштував госпрозрахунковий центр, якому дала притулок 26-та київська лікарня. Але подальше перебування «ДОРЕЛа» їй невигідне, бо приміщення потрібні самій. Та й «ДОРЕЛ» більше не влаштовують дві-три маленькі кімнати: пацієнтів під дверима з кожним днем прибуває. Що робити? Сподіваючись привернути увагу влади до проблем — не «ДОРЕЛу» — України! — Дахно ініціював симпозіум «Репродукція-92», про який ми вже писали, але це не принесло бажаних результатів. Таким чином залишається визнати: не стомлюючись повторювати, що Україна стоїть на межі вимирання, наші політики не розуміють справжньої суті тези. Напевне це генетика: замість перешкодити лихові, вони накопичують сльози, щоб було чим плакати, коли воно станеться.

Марина ДЯТЛОВА,
оглядач з питань охорони здоров'я.

Футбол

Віктор ПРОКОПЕНКО:

«НАША МЕТА — ПРОФЕСІОНАЛІЗМ»

Футболісти і тренери національної збірної України пережили тиждень не з легких. Були проблеми з американськими візами, квитками на літак. І коли відбувалася наша розмова з головним тренером команди Віктором Прокопенком, було ще багато неясного.

Сьогодні наша команда має зіграти товариський офіційний матч, зареєстрований ФІФА, в Нью-Йорку з національною збірною США. Після цього на українських футболістів чекає поєдинок 1 липня в Сальвадорі зі збірною цієї країни.

— Хто ж має представляти нашу державу в цьому турне? — запитав В. Прокопенка.

— Це такі гравці: воротарі Олександр Помазун («Металіст», Харків) і Юрій Сивуха («Металург», Запоріжжя), захисники Юрій Никифоров, Сергій Третяк (обидва — «Чорноморець», Одеса), Євген Драгунов («Шахтар», Донецьк), Олександр Бондаренко («Торпедо», Запоріжжя), Ігор Покидько («Нива», Тернопіль), Юрій Мороз («Динамо», Київ), гравці середньої лінії й атаки Юрій Шелепницький, Ілля Цимбалар, Юрій Сак, Іван Гецко (усі — «Чорноморець»), Сергій Ковалець («Динамо», Київ), Сергій Щербаков, Сергій Ребров (обидва — «Шахтар», Донецьк), Ярослав Ватаманюк («Прикарпаття», Івано-Франківськ), Юрій Гудименко («Таврія», Сімферополь).

— Чому ж знову відсутні «іноземці»? Адже голова Федерації футболу України Віктор Банников на прес-конференції, влаштованій компанією «Інфоспорт», заявив, що запрошення на поїздку до США і Сальвадору надіслані, зокрема, Литовченку, Протасову і Заварову.

— Національній збірній потрібні не тільки ті гравці, про яких ви сказали, а й ще ряд виконавців, котрі виступають за рубежем. Можна було, звичайно, передбачити, що збірна СНД далі групового турніру у фінальній частині чемпіонату Європи не рушить. І слід було заздалегідь запросити Михайличенка, Лютого, Кузнецова, Канчельскіса, Онопка, Юрана. Адже планувалася дуже серйозна і престижна поїздка. Я, до речі, дістав таку інформацію: у тих футболістів не були оформлені паспорти. Наскільки вона відповідає дійсності, судити мені важко. Адже оформленням документів я не займався. У перспективі ж нам без «іноземців» не обійтись.

— Ви називали кандидатів до збірної самі?

— Так. Скажу відверто, що дуже погано знав команди іншої підгрупи. Тому не виключені помилки при відборі. Втім, у майбутньому їх буде менше, коли матимемо монолітний чемпіонат. Хочу навіть вибачитися перед тими гравцями, які за підготовленістю і здібностями могли б претендувати на місце в збірній, але залишилися за її бортом.

— Ваша оцінка чемпіонату України, що тільки-но завершився і, зокрема, виступів «Чорноморця»?

— Почну зі свого клубу. Сказати, що він виступив нижче своїх можливостей, так це зробити йому комплімент. На жаль, навіть удома ми втратили кілька очок, яких якраз і не вистачило для того, щоб вести боротьбу за медалі. І справа тут не тільки в недооцінці суперника. Найбільше тривожить те, що в більшості матчів очі моїх хлопців не горіли бажанням боротьби.

Перемогу «Таврії» вважаю цілком справедливою. Це дуже стабільна команда. Велика заслуга в цьому мого колеги Анатолія Заяєва. З чим і поздоровив його. Він зміг вселити в своїх підопічних думку про чемпіонство.

Щодо самого турніру. Не відношу себе ні до скептиків, які пророкували повний провал, ні до оптимістів, які бачать український футбол на білому коні в переможному галопі стадіонами Європи. Як і передбачалося, загальний рівень гри знизився. Здали й наші гранди — команди колишньої всесоюзної вищої ліги. Але вина в цьому не незалежність. На реальність слід реагувати спокійно і працювати дуже багато, робити все можливе, щоб наше футбольне господарство було організоване найкращим чином, піднімати рівень, прагнути до істинного професіоналізму. Так, наш бідолашний народ має серйозні економічні, соціальні, політичні проблеми. Ну, а спорт і, зокрема, футбол має виходити з кризи в гурті. Я вірю в його хороше майбутнє.

— А поки що, як на мене, український футбол нагадує вокзал, де всі сидять на валізах. Всі кудись збираються їхати...

— Відплив гравців за кордон дуже інтенсивний, що болісно впливає на наш футбол. Втім, не варто всіх гравців стригти під один гребінець. Є такі, які вірою й правдою, не шкодуючи здоров'я, протягом багатьох років служили своїм клубам. Таких гріх не працевлаштувати. Маю на увазі киянина Павла Яковенка, наших Віктора Гришка і Юрія Шелепницького. До речі, останні двоє вже підписали контракти з турецьким клубом «Трабзонспор». Не задумуючись, треба відпускати, не дивлячись на вік, тих гравців, за яких дають мільйони. Ну, а той середній прошарок, якому і м'яч подекуди здається зеленим, треба притримати. Процес цей має регулювати Федерація. Необхідні квоти. Це не зовсім демократично, але що поробиш. Інакше залишимося з гравцями дитсадкового віку. Наші футболісти повинні не отримувати зарплату, а заробляти її. Останнім часом у багатьох клубів з'явилися спонсори. Меценатство — благородна справа. Тільки молодим людям виплачують скажені суми, які вони не заробили. Це їх розбещує. Все це, як на мене, аморально. Тут треба насамперед подбати про хороші тренувальні умови, якісний інвентар, грамотні тренерські кадри і мінімальну зарплату. Тоді буде толк.

— І останнє запитання: чи є вже якісь плани у національної збірної України на найближчий період?

— Через кілька днів Україну мають прийняти постійним членом до ФІФА та УЕФА. Це передбачає розширення наших міжнародних футбольних зв'язків. Чув, що збираються зробити Росію правонаступницею СРСР і СНД у ФІФА і надати її збірній місце у груповому відбірковому турнірі чемпіонату світу-94. Це буде кричуща несправедливість. Протягом останніх років основу збірних СРСР і СНД становили вихідці з України. Але я не за українізацію чи русифікацію. Має торжествувати тільки спортивний принцип. А це значить, що слід провести кваліфікаційний турнір між командами України, Росії, Грузії та Білорусі...

Розмову вів
Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

ШЛЯХ ДО ВОСКРЕСІНН...

Наша газета дуже рідко звертається останнім часом до жанру літературної рецензії. Цьому є свої причини, головна з яких — криза книговидавничої справи в Україні. Є, звісно, в українських митців твори вартісні, неперехідні, але лежать вони в шухлядах, або ж по видавничих шафах. Бозна коли вони побачать світ.

Романові «Орда» відомого українського письменника Романа Іваничука пощастило — він дійшов до читача в журнальному варіанті і одразу ж став явищем не тільки літературного життя, а й суспільної думки. Журнал «Дзвін» передають з рук у руки. Про твір сперечаються, адже різка й сувора правда Романа Іваничука не всім до смаку.

Сьогодні й ми надаємо слово відомому львівському критикові Стефанії Андрусів, яка робить спробу визначити соціальні й політичні проекції «Орди». Нам видається, що з її роздумами буде цікаво ознайомитися кожному, кому дороге українське слово, хто шукає шляху до внутрішнього очищення, до внутрішнього воскресіння.

РОМАН «Орда» Р. Іваничука (Дзвін. 1992. № 1—2) — освоєння нового часового пласта української історії, ще недавно глухо «запечатаного» комуністичною цензурою для українців і української історичної романістики. Йдеться про гетьмана Мазепу, що відродив у свідомості української людини всіх наступних поколінь ідею державності, незалежності України, відокремлення України від Росії.

Мазепинство... За цим словом у шовіністично-російському лексиконі — майже двохсотлітня анафема (у церкві, історії, літературі) «зрадникові». Ясна річ, ішлося не про самого Мазепу, а про ймовірних його послідовників серед «возз'єднаних» із «братами» українців. «Брати» ретельно пильнували, щоби не відродився в Україні дух Мазепи, а що мазепинцем міг стати кожний українець, то кожен був винен у крамолі мазепинства, кожен підлягав знищенню. Червоні царі проводили акції знищення мазепинства, тобто українства взагалі, ще послідовніше й масштабніше, ніж білі, — від масового виморювання голодом, відстрілів аж до спроби виселити за межі України, розсіяти. Оскільки це виявилося неможливим — таки було тих мазепинців забагато, та й «братові» треба було щось їсти, українців знищували зсередини, прищеплюючи їм «росіянізацію», непам'ять, ненависть до Бога та України.

Як це властиво для художнього мислення Романа Іваничука, він розширює, зміщує семантику слова «орда»: тут орда — людська маса варварів, безжальних забойовників, руйнівників українського світу: татаро-монголи, що знищили українсько-князівську державу, татарсько-кримська орда, що впродовж століть виснажувала раптовими набігами, звірствами, ясиром Україну, і московсько-царсько-більшовицька орда, що заполонила українські землі після смерті Хмельницького. І орда як феномен національної свідомості, символ постійної загрози, страху смерті, рабства, як бінарний алгоритм соціально-психологічної поведінки окремої національної людської одиниці і всього етносу — опір чи покора, героїзм чи зрада. Явище об'єктивної української історії і явище національної психології. Орда зовнішня і орда внутрішня, ще тотальніша й довговічніша.

Як завжди в романах Р. Іваничука, центральне місце в творі займають не головні дійові особи української історії — сам Мазепа, не головні події — задум гетьмана та спроба його втілення, бої, поразка, втеча, а їх відлуння у свідомості його сучасників і нащадків. Жанр історичного роману в Р. Іваничука еволюціонізував від класичного його різновиду до роману з проекцією (проекцією історії на сучасність). Історичний роман «Орда» пройнятий духом сучасної суспільної атмосфери — від загальної картини нинішнього буття українського народу, стану його політичної і національної свідомості до її найхарактерніших фразеологічних репрезентантів: сумнозвісна «ковбаса» як суспільний ідеал деяких запопадливих «хохлів», «геть парад суверенітетів», «хай голодують — нам більше буде» тощо. У постатях людей з історії, знаних і незнаних, вимислених автором, — виразна проекція рівня свідомості і поведінки сучасних українців, передовсім державних — колег письменника з Верховної Ради, з колишньої групи «239» в їх красі і силі. Можна впізнати окремі прізвища та фізіономії. Але роман — не політичний памфлет. Письменник прагнув більшого: дослідити страшне й ганебне для народу явище: українці виступають проти незалежності України. Це орда вп'ялася в їхню свідомість, виїла, зневладнила їх душі. Він доводить це на матеріалі історії, який, за всієї історичної достовірності, виразно перегукується з історією XX століття, сучасністю. Тобто, проекція історії на сучасність і сучасності на історію. Це підкреслює сам автор: саме в минулому можна знайти відповідь на запитання, які ставить перед нами теперішнє. Хто ми такі, українці, в цьому світі, чому так довго не мали своєї державності, отже, права бути самими собою? Чому й коли ми так змаліли — стали воістину малоросами, чужинцями на власній землі, дали себе опанувати внутрішній орді — орді рабства, покори, холуйства?

Письменник звертається до історії, і не задля плачу. Ми, українці, так завжди плакали над своєю, справді трагічною, історією, за сльозами не помічаючи як плач той і сльози хитрі чужинці-вороги вміли використати для себе. Коли цар Петро висилає Єпіфанія вивідати в Полуботка, звідки він узяв те своє золото, «світлий» князь Меншиков повчає його: «А ти признайся до гетьмана, розжалоб його, поплач над ненькою Україною, замордованою москалями... Ти про могили ваші славні заговори, потужи... сльозу пусти, ви ж, хохли, умієте так тужно плакати, що не раз і мене розворушували». Тут мова не тільки про підступність наших ворогів, це й зразок національної самокритики, намагання зруйнувати стереотипи міфологічного мислення і соціально-психологічної поведінки середньостатистичного українця. Судово-риторична концепція історії і людини пронизує роман «Орда». Суд України і української людини в залі історії: «Суд іде. Нас судять... судять за те, що ми українці. За історію нашу судять... мусимо нині відповідати за гріхи наших предків... Та що там за князів і гетьманів! За лі-
нивство і байдужість пре...
же чухались замість того...
і загнуздати для себе час...
Це суд і «над ними», над...
неупереджений і суворий: ...
писав: у чорну книгу вне...
єнних впаде на голови вин...
філософ Тимотей Вергун, ...
ївськими вченими в Пете...
«вся Україна служить ца...
філософів». Прозираючи в...
бачить у майбутньому ц...
України, «порівняно з як...
ся забавкою», — червони...
ві, мертві, мертві — тисяч...
39-й і так далі роки... І зно...
безбожниками Михайлівсь...
храми людських душ: позб...
льнені для безперешкодно...

У романі «Орда» є ро...
ходить з Твері до Києва, ...
Петром, відмолювати пер...
— месіанство: Богом обр...
неволю й німоту, хоч і са...
«Так захотів Бог, а ми в...
месіанство стало нашою д...
народ не винен. Ми ж ні...
мо і, підкоряючи чужі кра...
ваного добра нам не пере...
віть підкорені краще жив...
ному люду інколи здаєть...
добро — ним самим вам ...
зиває себе вашим визвол...
ній запитав Петра, чому ...
раїни, якщо розуміють, щ...
він здивувався: «Як це та...
У нас же спільна доля... ...
мо! Ви ж і ради собі без...
ні зброї, ні державних ус...
оборонить?» Відповідь Єп...
горе: через жадобу володі...
знайти не можете. Ви — ...
віч свої більма!» є актуа...
чи нинішній, етапів украї...
Суд історії триває. Нак...
нею «покликаний за свідк...
дете в розритих могилах ...
рук, як ртуть. Та, навіть ...
го не будете мати. У фу...
раїну, у фуфайках і підет...
не багатіє». Сказавши пр...
рію, судитимемо себе сам...
сумління.

Такі знайомі імена

«КОХАНІЙ МОЖНА ВИБАЧ...

Про Валерія Леонтьєва, здається, ми знаємо все. Як і про кожну естрадну зірку. Оригінальний одяг, манера поведінки на сцені і, безперечно, саме виконання. Словом, цільний яскравий образ. І все-таки виникає цікавість: який внутрішній, емоційний світ співака, чим живе він, про що думає, у що вірить?

— Я сам для себе вибудував досить просту віру. Не вірю в Бога, як в Бого-людину, тобто конкретного сивого старця, який уважно вдивляється з небес у наші грішні справи. Мені здається, що Бог існує як вища сила і вищий розум. Людством він ще не відкритий, проте керує у Всесвіті всім живим і неживим.

— Особисто вас що найбільше засмучує сьогодні?

— Національне питання. Ніколи не розумів і не зрозумію, чому люди однієї національності повинні вбивати людей іншої національності.

Вас хвилює питання: «Чи будуть пам'ятати мої пісні через п'ятдесят років»?

— Не хвилює, бо я впевнений: не будуть. Жанр, у якому працюю,— продукт швидкопсувний. Намагаюся бути завжди на вістрі моменту, але останній минає. Що вчора було цікавим, сьогодні викликає сміх. Сам сміюся над своїми телевізійними записами п'ятирічної давнини.

— Сьогодні у вас є все: шалена популярність, величезні гонорари, квіти, прихильниці... Проте до цього визнання ви йшли десять років. Якби така слава звалилася на вас одразу...

— Потрапив би до психлікарні.

— Але ж є у нас ще зовсім юні зірки...

— Мені залишається тільки позаздрити їм. Шлях, на який ми з Пугачовою витратили десятиріччя, вони проходять за шість місяців. Це, безумовно, краще ніж «маринад» протягом десятиріч.

— До речі, чому вам так довго не присуджували звання?

— Відповідь дуже проста: звання надавали надійним і перевіреним. Я ж ніби й некрамольний, проте все одно «якийсь «неправильний». На мої концерти постійно збиралися всілякі комісії, якось навіть відділ культури ЦК КПРС у повному складі з'явився...

— І в чому ж крамолу відшукали?

— У тому, що я не такий, як усі.

— Вам пропонували поповнити «моноліт» членів КПРС?

— Так, але я делікатно відмовився, так само, як і від пропозиції служити КДБ.

— Це в Москві було, чи в Києві?

— На Україні.

— Чи були у вас пропозиції дати концерт президентові України, Росії?

— Ні. Ніколи. На дачах не співав і на звані обіди мене не запрошували.

— Може все почалося з того, що у журналі «Тайм» ваш голос порівняли з голосом Міка Джеггера, а хореографію з Михайлом Баришниковим.

— Так, саме через цю публікацію мене на рік одлучили від ефіру: хтось догідливо поклав журнал на стіл Сергію Лапіну, тодішньому голові Держтелерадіо СРСР. І я відпав...

Взагалі з пресою дружу, хоча рідко буваю задоволений тим, що про мене пишуть. Журналістів вважаю суміжниками за професією. Ніколи не звертаю уваги на плітки про себе у пресі, до редакцій не телефоную і встановлювати справедливість не намагаюся.

— Можливо, тому й опублікували «сенсацію» про вашу дачу?

— Один спритний фотокор дійсно пробрався на будівлю моєї дачі, сфотографував її, а потім добряче прибрехав щодо кількості поверхів і кімнат. Репортаж надрукували в додатку до «Труда» під детективною назвою «Таємниця Валерія Леонтьєва».

І все-таки журналіста розумію: він хотів, щоб читачеві стало цікавіше.

— Ви мешкаєте в елітному будинку?

— Два роки тому обміняв квартиру. Нинішнє житло — в центрі, але воно досить маленьке і незручне. А звукоізоляція така, що навіть страшно буває. Сам будинок — надзвичайнісінький, доступний будь-кому. Дуже жалкую, що в ньому немає консьєржки, адже під моїми дверима часто збираються «гості»: випити й закусити. Оскільки будинок поряд із Білоруським вокзалом, то стало нормою, що якісь люди, не знайшовши притулку на ніч, ідуть до мене. Мовляв, часу багато, то ходімо подивимося на Леонтьєва. І йдуть.

— А сусіди?

— Сусіди зі мною взагалі не вітаються. Вони думають, що це я заради власного задоволення влаштовую шалмани у себе під дверима.

— Там, напевне, й прихильниці ночують?

— Ночують і днюють. Хоча в цьому в наш важкий час є свої позитивні фактори.

— Вони упродовж доби чатують на вас?

— Не знаю, мабуть змінюють одна одну, але стоять постійно. Поклоніння я вважаю нормальним явищем. Справа лише в тому, як воно проявляється. У Києві, наприклад, у мене чудові прихильниці: протягом багатьох років вони ведуть на мене «досьє». Під час гастролей цієї весни, наприклад, подарували том за № 6. Там зібрані всі публікації та інформації про мене. Сам я ніколи б у житті такого не зібрав.

Щодо іншої категорії людей, то, можливо, вони з тих, кого життя просто чимось обділило, і вони «самовдосконалюються» в такому чадному слідкуванні.

— Ви маєте від них істотні неприємності?

— Наприклад, не можу передплачувати пресу. Моя поштова скринька зламана. Хтось перлюструє мою пошту й відправляє адресатові від мого імені. Я здогадуюсь про це з наступних листів відповідей. Подібних курйозів чимало. Якось у готельний номер до мене подзвонила адміністратор і повідомила, що до мене прийшов батько. Я здивувався, адже мій батько декілька років до того помер. Цікавість узяла своє, і я попросив пропустити інкогніто. Увійшов серйозно «навантажений» чоловік, що ледь тримався на ногах і «поставив» усі крапки над «і». «Слухай, друг,— каже,— мені дуже випити хочеться, але я, окрім тебе, тут нікого не знаю».

— Вибач...
теся краді...
— Тьху...
разу мене...
ти» Вони...
церт, бо з...
тю вивчал...
дивилися з...
рішили бр...
Про це за...
— Ваш...
ви відпочи...
— Люб...
тати, ...
речі, у ...
ся у фільм...
ще люблю...
кермо і ш...
куди.
— А мі...
— Лиш...
фували.
— У ва...
— Я і ...
— А пр...
— Мож...
ж, знаєте, ...
який стро...
ся: на три ...
цять рокі...
від сили п...
гляд, коха...
людині.
— А ва...
— Двіч...
йозно зак...
одружений...
— Чого...
ти навіть ...
— Усе ...
— Чарі...
яка вона ...
— Як ...
схожа на а...
джер.
— У п...
близьких в...
— Звич...
стерпний. ...
ні так зда...
м'яка й в...
усьому до...
зьким.

1 —
ької
ніс-
сто
, що
на-
ості

-ро-
фе-
Яс-
вір-
із
ува-
щс
жен
гав
ення
дов-

рії на сучасність). Історичний роман «Орда» пройнятий духом сучасної суспільної атмосфери — від загальної картини нинішнього буття українського народу, стану його політичної і національної свідомості до її найхарактерніших фразеологічних репрезентантів: сумнозвісна «ковбаса» як суспільний ідеал деяких запопадливих «хохлів», «геть парад суверенітетів», «хай голодують — нам більше буде» тощо. У постатях людей з історії, знаних і незнаних, вимислених автором, — виразна проекція рівня свідомості і поведінки сучасних українців, передовсім державних — колег письменника з Верховної Ради, з колишньої групи «239» в їх красі і силі. Можна впізнати окремі прізвища та фізіономії. Але роман — не політичний памфлет. Письменник прагнув більшого: дослідити страшне й ганебне для народу явище: українці виступають проти незалежності України. Це орда вп'ялася в їхню свідомість, виїла, зневладнила їх душі. Він доводить це на матеріалі історії, який, за всієї історичної достовірності, виразно перегукується з історією XX століття, сучасністю. Тобто, проекція історії на сучасність і сучасності на історію. Це підкреслює сам автор: саме в минулому можна знайти відповідь на запитання, які ставить перед нами теперішнє. Хто ми такі, українці, в цьому світі, чому так довго не мали своєї державності, отже, права бути самими собою? Чому й коли ми так змаліли — стали воістину малоросами, чужинцями на власній землі, дали себе опанувати внутрішній орді — орді рабства, покори, холуйства?

ДО ВОСКРЕСІННЯ

Письменник звертається до історії, і не задля плачу. Ми, українці, так завжди плакали над своєю, справді трагічною, історією, за сльозами не помічаючи як плач той і сльози хитрі чужинці-вороги вміли використати для себе. Коли цар Петро висилає Єпіфанія вивідати в Полуботка, звідки він узяв те своє золото, «світлий» князь Меншиков повчає його: «А ти признайся до гетьмана, розжалоб його, поплач над ненькою Україною, замордованою москалями... Ти про могили ваші славні заговори, потужи.. сльозу пусти, ви ж, хохли, умієте так тужно плакати, що не раз і мене розворушували». Тут мова не тільки про підступність наших ворогів, це й зразок національної самокритики, намагання зруйнувати стереотипи міфологічного мислення і соціально-психологічної поведінки середньостатистичного українця. Судово-риторична концепція історії і людини пронизує роман «Орда». Суд України і української людини в залі історії: «Суд іде. Нас судять... судять за те, що ми українці. За історію нашу судять... мусимо нині відповідати за гріхи наших предків... Та що там за князів і гетьманів! За лінивство і байдужість простих батьків наших: чом же чухались замість того, щоб посісти свій простір і загнуздати для себе час. Тому й судить нас Бог». Це суд і «над ними», над російським імперіалізмом, неупереджений і суворий: «І їм нині Бог вирок підписав: у чорну книгу внесений Батурин. Кров убієнних впаде на голови винних і невинних», — каже філософ Тимотей Вергун, привезений з іншими київськими вченими в Петербурзький університет, бо «вся Україна служить цареві — від землекопів до філософів». Прозираючи крізь час, герой Іваничука бачить у майбутньому ще тяжчі злочини ворогів України, «порівняно з якими Батурин здаватиметься забавкою», — червоний від крові Дніпро, мертві, мертві, мертві — тисячі, мільйони: 33-й, 37-й, 39-й і так далі роки.. І знеслий у небо, підірваний безбожниками Михайлівський собор, і підірвані храми людських душ: позбавлені страху Божого, звільнені для безперешкодного творення зла...

У романі «Орда» є росіянин, який щороку приходить з Твері до Києва, [illegible]озаного антихристом Петром, відмолювати пер[illegible]ий гріх свого народу — месіанство: Богом обраний народ несе людству неволю й німоту, хоч і сам не мав ніколи свободи: «Так захотів Бог, а ми виконавці його волі. Тому месіанство стало нашою долею і нашим горем... Мій народ не винен. Ми ж нічого із завоювань не маємо і, підкоряючи чужі краї, самі гинемо. З награбованого добра нам не перепаде навіть дещиці. Навіть підкорені краще живуть, і тому нашому темному люду інколи здається, що недокрадене у вас добро — ним самим вам принесене, і він ложно називає себе вашим визволителем». Але коли Єпіфаній запитав Петра, чому самі не вступляться з України, якщо розуміють, що їй і собі зло приносять, він здивувався: «Як це так — вступитися? Для чого? У нас же спільна доля... Нам не можна бути окремо! Ви ж і ради собі без нас не дасте: ні війська, ні зброї, ні державних установ не маєте, хто ж вас оборонить?» Відповідь Єпіфанія: «І в цьому ваше горе: через жадобу володіти чужими землями своєї знайти не можете. Ви — як ті сліпці... Здеріть із віч свої більма!» є актуальною для всіх, включаючи нинішній, етапів українсько-російських відносин. Суд історії триває. Наказний гетьман Полуботок нею «покликаний за свідк[illegible] золота ви не знайдете в розритих могилах [illegible]ме воно з ваших рук, як ртуть. Та, навіть [illegible]ши, користі з нього не будете мати. У фу[illegible] прийшли ви на Україну, у фуфайках і підете з неї: грабіжник ніколи не багатіє». Сказавши правду про нас і нашу історію, судитимемо себе самі за кодексом власного сумління.

Втіленням національного сумління виступає в романі сповідник Мазепи Єпіфаній. Він не є непорочним суддею — сам пройшов через падіння: страх смерті, гріх мовчання, коли на його очах катували батуринців, гріх непам'ятства (після Батурина забув усі молитви), гріх убивства, хай несвідомого (доторкнувшись устами до руки свого гетьмана, убив його). Та живе народне сумління, не дає прирости навічно до його обличчя масці вовкулаки-зрадника: великим зусиллям волі він здирає її. Порятувавши себе, хоче порятувати весь народ від орди духа, малоросійства; національної зради, безпам'ятства, байдужості. То карлики засіли людям у душах, орда карликів, що робить людей малими.

Звільнившись від влади карликів, від малості свого духу, Єпіфаній повертається в Україну, щоб обережно, тихо, з любов'ю й терпінням будити свій народ від сну рабства, щоби «захомученою землею від Прип'яті до Чорного моря, від Пруту аж до Лопані, оточеною високими тюремними стінами», пронести покаянною кров'ю освячений хрест до місця, де відбувся «Український Великдень — вимарш гетьмана проти антихриста», де народилася ідея державності, вивести свій народ з московської неволі, як Ієзикиїл гебреїв з єгипетської. Поневолений ордою духа, народ змалів у тому довголітньому полоні: «продав свою зброю, пропив церковні чаші і підносив завойовникові хліб», зрікся своєї пісні й мови, втратив історичну пам'ять. Та змалів він «з принуки, а не із самозадоволення, зарозумілості й жорстокості», тому здатний підвестися, якщо, встаючи з колін, зверне погляд свій до Бога, захоче будувати Храм Божий, в якому Україна засвітить свічки волі.

Єпіфаній прокинувся на згарищі Батурина. У руках замість хреста — жебрацька палиця, поруч нього — скорботна жінка в чорному — Мотря Кочубеївна, що в його сні являлась йому нескореною і чистою Лебедицею, а неподалік конає на палі, як на хресті, Старий Козак. Чи воскресне цей вічний мученик? Чи довідаються про цю жертву люди? Чи підуть хресним ходом до місця нашого Великодня, щоб створити Храм Божий — вільну державу і вільну від рабства неволі й рабства духу людину?

Звільнившись від зовнішньої орди, Україна почала зводити Храм своєї Держави, але Храмом, освяченим присутністю Бога і справжньої незалежності, стане та споруда лише тоді, коли ми, кожен із нас, звільнимося від орди внутрішньої — безвідповідальності, байдужості до долі Батьківщини, лінивства, споживацтва, провінційності, духовної і культурної залежності від ординської психології, малоросійства в мисленні й мові — від орди наших душ. Лише коли утвердимо в своїй свідомості відчуття своєї українськості, причетності до цієї землі під шатром Бога в її величі і терпінні, у наших душах, спустошених, примучених ордою, воскреснуть вільна людина і вільна Україна.

Стефанія АНДРУСІВ.

...Й МОЖНА ВИБАЧИТИ ВСЕ»

ера, а хоре-
ілом Бариш-
через цю
, на рік од-
, хтось до-
журнал на
іні
ржтелерадіо
сою дружу,
о задоволе
мене пи-
фітів вважаю
професією.
ою уваги на
у пресі, до
ефонують і
справедли-
ому й опу-
цію» про
тний фото-
вся на бу-
, сфотогра-
добряче
кількості
. Репортаж
одатку до
детективною
Валерія
рналіста ро-
, щоб чита-
те в елітно-
ому обміняв
е житло —
оно досить
чне. А зву-
що навіть
Сам будинок
ньский, дос-
у. Дуже жа-
у немає кон-
під моїми
збираються
закусити,
к поряд із
залом, то
о якісь лю-

ди, не знайшовши притулку на ніч, ідуть до мене. Мовляв, часу багато, то ходімо подивимося на Леонтьєва. І йдуть.

— **А сусіди?**

— Сусіди зі мною взагалі не вітаються. Вони думають, що це я заради власного задоволення влаштовую шалмани у себе під дверима.

— **Там, напевне, й прихильниці ночують?**

— Ночують і днюють. Хоча в цьому в наш важкий час є свої позитивні фактори.

— **Вони упродовж доби чатують на вас?**

— Не знаю, мабуть змінюють одна одну, але стоять постійно. Поклоніння я вважаю нормальним явищем. Справа лише в тому, як воно проявляється. У Києві, наприклад, у мене чудові прихильниці: протягом багатьох років вони ведуть на мене «досьє». Під час гастролей цієї весни, наприклад, подарували том за № 6. Там зібрані всі публікації та інформації про мене. Сам я ніколи б у житті такого не зібрав.

Щодо іншої категорії людей, то, можливо, вони з тих, кого життя просто чимось обділило, і вони «самовдосконалюються» в такому чадному слідкуванні.

— **Ви маєте від них істотні неприємності?**

— Наприклад, не можу передплачувати пресу. Моя поштова скринька зламана. Хтось перлюструє мою пошту й відправляє адресатові від мого імені. Я здогадуюсь про це з наступних листів-відповідей. Подібних курйозів чимало. Якось у готельний номер до мене подзвонила адміністратор і повідомила, що до мене прийшов батько. Я здивувався, адже мій батько декілька років до того помер. Цікавість узяла своє, і я попросив пропустити інкогніто. Увійшов серйозно «навантажений» мужчина, що ледь тримався на ногах і «поставив» усі крапки над «і». «Слухай, друг, — каже, — мені дуже випити хочеться, але я, окрім тебе, тут нікого не знаю».

— **Вибачте, а ви не боїтеся крадіжок?**

— Тьху-тьху-тьху. Одного разу мене хотіли «почистити». Вони прийшли на концерт, бо з повною серйозністю вивчали новий об'єкт: подивилися з різних боків і вирішили брати... Кузьміна. Про це заявили на слідстві.

— **Ваш вільний час? Як ви відпочиваєте?**

— Люблю поспати, почитати, [illegible]. До речі, у [illegible] вільний час знявся у фільмі «Екстрасенс». А ще люблю сісти вночі за кермо і швидко їхати бозна куди.

— **А міліція?**

— Лише один раз оштрафували.

— **У вас велика сім'я?**

— Я і мама.

— **А про кохання можна?**

— Можна. Кохання, воно ж, знаєте, не запитує, на який строк йому прописатися: на три місяці чи на тридцять років. Усе залежить від сили почуття. На мій погляд, кохати дано не кожній людині.

— **А вам?**

— Двічі в житті був серйозно закоханий. Двічі був одружений. Але...

— **Чого не можна вибачити навіть коханій жінці?**

— Усе можна вибачити.

— **Чарівна незнайомка, яка вона для вас?**

— Як дві краплини води схожа на актрису Кім Бессінджер.

— **У побуті, для своїх близьких ви складна людина?**

— Звичайно, буваю нестерпний, але в цілому, мені так здається, я людина м'яка й віддана. Завжди і в усьому допомагаю своїм близьким.

— **Ви гурман?**

— Ні, їм дуже мало, де попало і що дадуть.

— **На сцені ваш імідж — втілення екстравагантності і непередбачуваності. Звідки такі дивовижні костюми?**

— Свого часу, у 60—70-х роках, шив лише сам, хоча ненавидів сидіти з ниткою і голкою. Та іншого виходу не було. Тепер почав їздити за кордон, слава Богу, ще запрошують, і тому маю можливість купувати костюми й усі доповнення до них у спеціальних магазинах Сан-Франціско і Нью-Йорка. Дуже зручно: заходиш, а через дві години виходиш повністю «запакований».

— **Даруйте за банальне запитання, а вам не хотілося там залишитися?**

— Я нічого не маю проти західного життя: воно красиве й сите. Але як забрати із собою усіх своїх глядачів?! Інакше все доведеться починати з нуля. Щодо роз'їздів, то я ніколи не задихався від вірнопідданства. Берізки є в Канаді, такі ж самі хмари й озера. Справа в іншому, справа в людях, з якими ти спілкуєшся, з якими живеш, кого любиш, для кого працюєш. Це ще пов'язано з особливостями моєї сім'ї. Родина завжди вела мандрівне життя: батько був ветеринаром, а мати і я постійно їздили за ним. На одному місці жили не більше як три-п'ять місяців. Коли вісім, то вже було дуже довго. Може, тому в мене повністю відсутні спогади про дитинство.

— **Складається враження, що ви надзвичайно легка людина?**

— Скоріше — терпляча. Не вмію скандалити, а скандали бувають досить потрібні хоча б для реклами.

— **Заради чого ви могли б залишити сцену?**

— Це найкраще, що в мене є. І на сьогодні головне моє призначення. Іноді люди розділяють: на сцені, мовляв, ви один, у житті — інший. Я ж такі акценти перевертаю. Життя для мене — сцена. До речі, в перервах між виступами актори більше грають, ніж на сцені.

— **Ви заслужений артист України, довго працювали в Луганській філармонії...**

— А я й тепер там працюю. Точніше, сам не знаю, де я працюю. Живу в Москві, «трудова» лежить у Луганську. Та хіба не все одно, де їй лежати?

— **А якщо кордони виникнуть?**

— Тоді заберу. Взагалі якісь дива кояться. Я не думаю, що політики хочуть зробити нам гірше. Вони хочуть кращого. Треба сподіватися, що колись воно так і буде. Так уже повелося, що комусь на долю випала Жовтнева революція, комусь — колективізація, комусь — війна. А нам... Нам пощастило — перебудова з усіма наслідками, що з неї випливають.

— **Чи збираєтеся ви гучно відзначати своє двадцятиріччя роботи на сцені?**

— Боже борони. Я взагалі проти урочистостей з таких приводів. Хіба це добре, коли люди почнуть говорити: «Ох і кляча, вже двадцять років співає...». Тому найкращий спосіб відзначити ювілей — вигадати нову програму і заспівати цікаві пісні.

Бесіду вела Ольга КУНГУРЦЕВА.

Фото Ганни МЕДВЕДЄВОЇ.

Історія ба
на польськоЇ
чоловіка до
ки, а щоб т
ставиною і
влаштувала
займай чужо

Правда ж,
но, сподобає

...До кол
прибігла шк
ниця. «Антон
бухгалтера.
терміново за
ни Білик, ма
рок, аж серц
Боже! Щод
доньками...»
стріла не за
ректорка Лі
— Це я т
говорить т
кімнату біб
Пішли. Л
рішуче пове
ключ: розмо
мала бути
За кілька х
Степанівна з
доньками ні
хворіли, дві
ніхто їх не
Кузьмівна.
кали. Підста
чоловіковій
нулу ніч пер
впевненість:
кою».
Антоніна
подь з вами.
Але, самі р
оскарженню
палена дав
хворобою,
геть чисто з
сений він не
стінах підлег
тилітки нею
дверима біб
ві на вишка
тами, в том
власні діти,
тільки супер
ред мати її
Усе відст
стерпним ба
Била конкур
дала її з п
віковому се
лінійкою, шу
лу. Ляскала
розгнівана п
ку. На щаст
сцени учні
не підтвердж
ті самодурів
відала Лід
уроках істор
страція до
цький лад»?
— Зізнав
били, — ви
подробиць
доброго, віч
«суддя», во
вона ж «кат
покликати г
літніх дон
суперниці: к
них мати р
ніна аж за
років молод
личні лікар
нервової хво
нанівець. По
юшену, кров
— Не тр
лійте. — бл
що хочете р
Дівчат
спасибі за
таки пожалі
на — чі. «С
які напохват
дверима біб
нулися за ди
«роботу». С
хав, що «та
ляв». Лідія
чі, хвалилас
співчуттям:
батька вовко

их батьків наших: чом
об посісти свій простір
ому й судить нас Бог».
сійським імперіалізмом,
їм нині Бог вирок під-
ий Батурин. Кров убі
і невинних». — каже
ивезений з іншими ки-
рзький університет, бо
— від землекопів до
ь час, герой Іваничука
тяжчі злочини ворогів
Батурин здаватиметь
від крові Дніпро, мерт-
мільйони: 33-й, 37-й,
ий у небо, підірваний
собор, і підірвані
страху Божого, зві-
творення зла...

Втіленням національного сумління виступає в романі сповідник Мазепи Єпіфаній. Він не є непорочним суддею — сам пройшов через падіння: страх смерті, гріх мовчання, коли на його очах катували батуринців, гріх непам'ятства (після Батурина забув усі молитви), гріх убивства, хай несвідомого (доторкнувшись устами до руки свого гетьмана, убив його). Та живе народне сумління, не дає прироcти навічно до його обличчя масці вовкулаки-зрадника: великим зусиллям волі він здирає її. Порятувавши себе, хоче порятувати весь народ від орди духа, малоросійства, національної зради, оезпам'ятства, байдужості. То карлики засіли людям у душах, орда карликів, що робить людей малими.

Звільнившись від влади карликів, від малості свого духу, Єпіфаній повертається в Україну, щоб обережно, тихо, з любов'ю й терпінням будити свій народ від сну рабства, щоби «захомученою землею від Прип'яті до Чорного моря, від Пруту аж до Лопані, оточеною високими тюремними стінами», пронести покаянною кров'ю освячений хрест до місця, де відбувся «Український Великдень — вимарш гетьмана проти антихриста», де народилася ідея державності, вивести свій народ з московської неволі, як Ієзикиїл гебреїв з єгипетської. Поневолений ордою духа, народ зміліє у тому довголітньому полоні: «продав свою зброю, пропив церковні чаші і підносив завойовникові хліб», зрікся своєї пісні й мови, втратив історичну пам'ять. Та змалів він «з принуки, а не із самозадоволення, зарозумілості й жорстокості», тому здатний підвестися, якщо, встаючи з колін, зверне погляд свій до Бога, захоче будувати Храм Божий, в якому Україна засвітить свічки волі.

Єпіфаній прокинувся на згарищі Батурина. У руках замість хреста — жебрацька палиця, поруч нього — скорботна жінка в чорному Мотря Кочубеївна, що в його сні являлась йому нескореною і чистою Лебедицею, а неподалік конає на палі, як на хресті, Старий Козак. Чи воскресне цей вічний мученик? Чи довідаються про цю жертву люди? Чи підуть хресним ходом до місця нашого Великодня, щоб створити Храм Божий — вільну державу і вільну від рабства неволі й рабства духу людину?

Звільнившись від зовнішньої орди, Україна почала зводити Храм своєї Держави, але Храмом, освяченим присутністю Бога і справжньої незалежності, стане та споруда лише тоді, коли ми, кожен із нас, звільнимося від орди внутрішньої — безвідповідальності, байдужості до долі Батьківщини, лінивства, споживацтва, провінційності, духовної і культурної залежності від ординської психології, малоросійства в мисленні й мові — від орди наших душ. Лише коли утвердимо в своїй свідомості відчуття своєї української, причетності до цієї землі під шатром Бога в її величі і терпінні, у наших душах, спустошених, примучених ордою, воскреснуть вільна людина і вільна Україна.

Стефанія АНДРУСІВ.

...Я

ин, який щороку при-
озаного антихристом
ий гріх свого народу
народ несе людству
мав ніколи свободи:
навці його волі, Тому
о і нашим горем... Мій
із завоювань не має-
ам гинемо. З нагрaбо
навіть дещиці. На-
, і тому нашому тем-
що недокрадене у вас
нене, і він ложно на-
нем». Але коли Єпіфа-
не вступиться з Ук-
ті і собі зло приносить,
вступитися? Для чого?
не можна бути окре-
ое не дасте: ні війська,
ов не маєте, хто ж вас
ня: «І в цьому ваше
чужими землями своєї
ті сліпці... Здеріть із
о для всіх, включаю-
осійських відносин.
гетьман Полуботок
золота ви не знай-
име воно з ваших
ші, користі з нього
прийшли ви на Ук-
неї: грабіжник ніколи
про нас і нашу істо-
м кодексом власного

...ИТИ ВСЕ»

а ви не бої-
...тьху. Одного
...йли «почисти-
...шли на кон-
...ою серйозніс-
...ий об'єкт: по-
...их боків і ви-
... Кузьміна,
и на слідстві
ьний час? Як
...сравти, почи-
...я. До
...ас знявекстрасенс». А
...пити вночі за
...ю їхати бозна
...н раз оптра-
...лика сім'я?
...кання можна?
...охання, воно
...запитує, на
...у прописати-
... чи на трид-
... залежить
...я. На мій по-
...о не кожній
...итті був сер-
... Двічі був
...ожна вибачи-
... жінці?
...а вибачити
...а незнайомка,
...ас?
...аплини води
...у Кім Бессін
... для своїх
...вдна людина?
...бувaю не
... цілому, ме-
... я людина
... Завжди і в
...о своїм бли-

— **Ви гурман?**

— Ні. Їм дуже мало, де попало і що дадуть.

— **На сцені ваш імідж — втілення екстравагантності і непередбаченості. Звідки такі дивовижні костюми?**

— Свого часу, у 60—70-х роках, шив лише сам, хоча ненавидів сидіти з ниткою і голкою. Та іншого виходу не було. Тепер почав їздити за кордон, слава Богу, ще запрошують, і тому маю можливість купувати костюми й усі доповнення до них у спеціальних магазинах Сан-Франціско і Нью-Йорка. Дуже зручно: заходиш, а через дві години виходиш повністю «запакований».

— **Даруйте за банальне запитання, а вам не хотілося там залишитися?**

— Я нічого не маю проти західного життя: воно красиве й сите. Але як забрати із собою усіх своїх глядачів?! Інакше все доведеться починати з нуля. Щодо роз'їздів, то я ніколи не задихався від вірнопідданства. Берізки є в Канаді, такі ж самі хмари й озера. Справа в іншому, справа в людях, з якими ти спілкуєшся, з якими живеш, кого любиш, для кого працюєш. Це ще пов'язано з особливостями моєї сім'ї. Родина завжди вела мандрівне життя: батько був ветеринаром, а мати і я постійно їздили за ним. На одному місці жили не більше як три-п'ять місяців. Коли вісім, то вже було дуже довго. Може, тому в мене повністю відсутні спогади про дитинство.

— **Складається враження, що ви надзвичайно легка людина?**

— Скоріше — терпляча. Не вмію скандалити, а скандали бувають досить потрібні хоча б для реклами.

— **Заради чого ви могли б залишити сцену?**

— Це найкраще, що в мене є, і на сьогодні головне моє призначення. Іноді люди розділяють: на сцені, мовляв, ви один, у житті — інший. Я ж такі акценти перевертаю. Життя для мене — сцена. До речі, в перервах між виступами актори більше грають, ніж на сцені.

— **Ви заслужений артист України, довго працювали в Луганській філармонії...**

— А я й тепер там працюю. Точніше, сам не знаю, де я працюю. Живу в Москві, «трудова» лежить у Луганську. Та хіба не все одно, де їй лежати?

— **А якщо кордони виникнуть?**

— Тоді заберу. Взагалі якісь дива кояться. Я не думаю, що політики хочуть зробити нам гірше. Вони хочуть кращого. Треба сподіватися, що колись воно так і буде. Так уже повелося, що комусь на долю випала Жовтнева революція, комусь — колективізація, комусь — війна. А нам... Нам пощастило — перебудова з усіма наслідками, що з неї випливають.

— **Чи збираєтеся ви гучно відзначати своє двадцятиріччя роботи на сцені?**

— Боже борони. Я взагалі проти урочистостей з таких приводів. Хіба це добре, коли люди почнуть говорити: «Ох і кляча, вже двадцять років співає...». Тому найкращий спосіб відзначити ювілей — вигадати нову програму і заспівати цікаві пісні.

Бесіду вела Ольга КУНГУРЦЕВА.

Фото Ганни МЕДВЕДЄВОЇ.

САМОСУД

Історія банальна, як спідниця, куплена на польському базарі. Жінка приревнувала чоловіка до молодшої за себе односельчанки, а щоб та не дуже чванилася цією обставиною і благовірний з жиру не казився, влаштувала суперниці повний «облом». Не займай чужого, і крапка.

Правда ж, нічого цікавого? Фінал, напевно, сподобається тим жінкам, чоловіки яких з усіх сільськогосподарських культур найбільше полюбляють гречку. Чесно кажучи, і ми б не «спокусилися» на цей анекдотичний сюжет, якби «розбір польотів» відбувся десь на сільській вулиці чи колгоспному полі. В нашій же історії «переговори» двох зацікавлених сторін велися у явно не пристосованому місці, і це надало їй несподіваної оригінальності.

...До колгоспної контори прибігла шкільна техпрацівниця. «Антоніно, — гукнула бухгалтера, — завуч просила терміново зайти». В Антоніни Білик, матері двох школярок, аж серце тенькнуло: «О, Боже! Щось трапилося з доньками...» У школі перестріла не завуч — сама директорка Лідія Бурлак.

— Це я тебе кликала. Поговорити треба. Ходімо в кімнату бібліотеки.

Пішли. Лідія Кузьмівна рішуче повернула в дверях ключ: розмова, очікувалося, мала бути конфіденційною. За кілька хвилин Антоніна Степанівна заспокоїлася — з доньками ніяких НП: не захворіли, двійок не одержали, ніхто їх не вдарив. Бити будуть її саму. Зараз. Лідія Кузьмівна. Для цього і кликали. Підстава — підозра в чоловіковій невірності за минулу ніч переросла в глибоку впевненість: «гуляє з Тонькою».

Антоніна отетеріла: «Господь з вами, Кузьмівно. Я...» Але, самі розумієте, вирок оскарженню не підлягав. Розпалена давньою бабською хворобою, директор школи геть чисто забула, що винесений він не в залі суду, а в стінах підлеглої їй одинадцятилітки нею самою ж, що за дверима бібліотеки не вартові на вишках, а учні за партами, в тому числі і їхні власні діти, що перед нею не тільки суперниця, а насамперед мати її школярок, що... «ту». Шкода, що його співчуття не викликало взаємності в матері. Не всякий ворог здогадався б влаштувати відкритий урок жорстокості, а вона — будь ласка. Бо зберігає сім'ю «ради дітей». Не приведи Господи, за таку ціну.

Уce відступило перед нестерпним бажанням помсти. Била конкурентку, наче скидала її з п'єдесталу в чоловіковому серці. Кулаками, лінійкою, шухлядою від столу. Ляскала по щоках, мов розгнівана поміщиця наймичку. На щастя, не бачили цієї сцени учні — мали б наочне підтвердження жорстокості самодурів, про яку розповідала Лідія Кузьмівна на уроках історії; чим не ілюстрація до теми «Кріпосницький лад»?

— Зізнавайся, що ви робили, — вимагала пікантних подробиць «сіяч розумного, доброго, вічного», вона ж «суддя», вона ж «слідчий», вона ж «кат». І погрожувала покликати глядачів — малолітніх доньок розпластаної суперниці: хай бачать, яка в них мати розпусниця. Антоніна аж задихнулася: кілька років молодшу доньку столичні лікарі рятували від нервової хвороби, і тепер усе нанівець. Побачить мала зашену кров'ю маму — і...

— Не треба дітей. Пожалійте, — благала, — а я вам що хочете розкажу...

Дівчат Лідія Кузьмівна, спасибі за великодушність, таки пожаліла. А свого сина — ні. «Солідарні» колеги, які напохваті чергували під дверима бібліотеки (!), метнулися за директоровим хлопцем: хай оцінить мамину «роботу». Оцінив. І послухав, що «тато з цією... вирод ляв». Лідія Кузьмівна, до речі, хвалилася мені синовим співчуттям: маму жаліє, на батька вовком дивиться за

Два дні пролежала Антоніна в хаті, накрившись з головою. Майже непритомна. А на третій чоловік відвіз її до лікарні.

— На цій жінці не було живого місця, — розповідали мені в Теофіпольській райлікарні. — Ні, з медичної точки зору нічого складного, внутрішні органи не пошкоджені. Тільки легкий струс мозку. Але побита була по-звірячому, не тіло — суцільний синець...

— Як там я її вдарила, — скромно опускає очі Лідія Кузьмівна, відмахуючись від сумнівного тепер тріумфу. — Це їй власний чоловік додав, щоб знала, як бігати за чужими.

Скромність, звичайно, річ похвальна, але ті ж самі лікарі переконані: «почерк» побоїв один і той самий з голови до ніг. Та справа, власне, не в цьому. Не будемо дріб'язковими: це для законів права важливо **як** ударили, для моралі — **що** ударили. Самосуд — прерогатива дикунів, стихія примітивів. Директор школи, наскільки мені відомо, не походить з племені мумбо-юмбо.

Та й сам факт «роману» викликає деякі сумніви. В Гальчинцях, як і в кожному селі, де всі про все знають, далеко не одностайна впевненість, що в «Тоньки з Миколою щось було». Навіть свекруха, в котрої, як відомо, завжди невістка винна, щиро обурюється: «Ми ж в одній хаті живемо. Вона перед моїми очима, як перед рентгеном. Я б перша відчула, якби щось». І чоловік Антоніни возив перед тим Лідію Кузьмівну до обласного центру. Чому ж не поділилася з ним своїм «відкриттям», не закликала в спільники по врятуванню сімей? Втім, ми знову відхиляємося від теми. А якщо й було? Це що — привід директору в школі розмахувати кулаками? Чому з чоловіком удома не розібралася?

До речі, що ж він, наш закулісний герой?

— Скажу вам відверто, дружили ми з Антоніною, ну, як ото чоловік з жінкою, — зізнався Микола Григорович, ледве я переступила через поріг. — Було діло... І далі з такою готовністю поніс про деталі «дружби», що дарував, куди возив, що робили, аж я диктофон вимкнула. І щиро пошкодувала, чому я не чоловік: сказала б цьому язикатому Ромео кілька теплих слів про його не гідну сильної статі «відвертість». Хоч розуміла: лукавить Микола Григорович, виручає дружину. Мовляв, я негідник, а Тонька ще більше, довели мою бідну жінку до розпачу.

І до суду, подумала я, по-терпіла подала позов, і тепер родина Бурлаків намагається дружно звалити з хворої голови на здорову.

— Що було, то було, — бубнів далі мій співрозмовник. — Перед своєю жінкою винен, більше ні перед ким. Я ж ні в кого нічого не вкрав...

Скромність, очевидно, родинна ознака Бурлаків. Вкрав, Миколо Григоровичу. Більше, ніж мішок буряків на чужому городі. Довір'я в людей до влади: М. Бурлак — голова сільської Ради. Добрий приклад для односельців, нічого не скажеш.

Районна влада також на гопки не дерлася, від обурення, хоч головні ролі в цьому «трикутнику» виконували особи, яких прийнято називати номенклатурою. Родичі потерпілої оббили не один поріг, та... Завідуючий районним відділом народної освіти С. Лаган вміло вивів підлеглу з-під удару. Начебто освітянське начальство за те, щоб звільнити експансивну директорку з посади, та, лихо, «профком школи згоди на таке звільнення не дає». (Оце профком, таких бойових захисників та в столицю б, на майдан Незалежності) А знаєте, чому не дає? Бо Лідія Кузьмівна — дуже «чуйна людина і хороший господарник, он школа яка, доріжки заасфальтовані». І пригадала я іншу директорку, з Чернігівщини. На її совісті — самогубство випускника, а місцева педагогічна рать так само показувала мені на тротуари: «Бачите, яка в нас Любов Борисівна!» Боже, невже в нас одне мірило педагогічної вправності — кількість асфальту на шкільному подвір'ї?

Про встановлення справедливості через суд, здається, вже не мріє навіть потерпіла сторона. Він уже не гряде. Антоніна Степанівна, відбувши лікування, поволі приходить до тями. «Адвокати» Бурлаків (між іншим, з особі правоохоронців) також ослабили свій запал. Ті бігали до судмедекспертів, намагаючись «підказати» висновки, то крутилися біля районного суду, а це — відпочинок. Непогана, скажу вам, справа, по трудах «праведних».

Колектив Гальчинської середньої школи, правда, не задоволений... Жорстокістю ємно. Для чого Лідії Кузьмівні догану винесли? Ай-ай-ай. Хіба ж можна так ображати зразкового директора. Вона ж переживає.

А знаєте — каюсь. Якраз Лідію Кузьмівну мені в цій історії найбільше і шкода. По-жіночому уважно, так, як вона й просила, вислухала я її і жахнулася: це ж треба так нічого не зрозуміти ні в житті, ні в цій гіркій ситуації.

Ось вам і банальна історія.

Людмила КОХАНЕЦЬ, спеціальний кореспондент «Голосу України».

Хмельницька область.

Жарт номера

Реформи чудові — от тільки що робити з народом?

В'ячеслав НАЛЬОТОВ.

Мал. Сергія ФЕДЬКА.

ЧЕСНОЮ ПРАЦЕЮ

Шуригін дивився по телевізору передачу «Це ви можете», коли в квартирі раптово погасло світло.

Федір Ілліч подивився у вікно. В будинку навпроти вікна світилися.

— Треба взнати, чи є світло в сусідів? — подумав вголос Федір Ілліч і навпомацки пішов до дверей.

Як не дивно, у сусідів та й в усьому під'їзді світло було.

— Значить, згоріли пробки! — зробив висновок Шуригін, узяв із кухні табуретку і вкрутив нові пробки. Світло в квартирі не з'явилося.

— Що ж, доведеться викликати електрика. Хоча навряди чи електрик сьогодні прийде. Якби це не було світла у всьому під'їзді чи хоча б на всьому поверсі, а так!..

Тепер же такий час, що без пляшки ніхто нічого робити не буде, а коли врахувати, що година вже пізня, робочий день давно закінчився, то тут, мабуть, і без двох пляшок не обійтися.

Та дуже вже хотілося подивитися «Футбольний огляд»...

— О-а, де наше не пропадало! Дві пляшки — так дві! — махнув рукою Федір Ілліч, запалив свічку і пішов накривати стіл.

— Хліб, ковбаса, грибочки, помідорчики, ну, і дві пляшки винця з антресолей...

— Здається, все готове? Тоді до роботи! І Федір Ілліч узяв свою валізу, з якою ходив на роботу.

— Не інакше, як у коробці замкнуло!..

Не минуло й п'яти хвилин, як у квартирі знову засяяло світло, запрацював холодильник, ввімкнувся телевізор...

— Ось так! Хоч довелося робити чужу роботу, на іншій дільниці, проте, як то кажуть, гра варта заходу! — подумав Федір Ілліч і відкоркував пляшку: — Заробив чесним трудом!

Сашко ЛЮК.

Мал. Сергія ФЕДЬКА.

Почуте мимохідь

А ХТО Ж БАТЬКО!

У пологовому відділенні лікарні молодого батька, який приїхав забирати свою дружину, вітають з первістками: двома хлопчиками-близнюками.

Схвильований татусь запитує:

— А хто ж батько другого хлопчика?

ЗАЛИТИ ОЧІ

Заходить чоловік до аптеки і питає:

— У вас є краплі для очей?

— Є.

— А піпетка є?

— Піпеток у нас немає. Заливайте очі з пляшечки.

Поруч стоїть молодиця та й радить:

— Мій оце в суботу очі заливав, так з великої пляшки хлюпав...

ТУРБОТЛИВА

Не доливаючи пиво, продавщиця мило посміхалась клієнтам:

— Не для себе стараюсь, а для вас. Хочу, щоб усім вистачило.

ЗАМИСЛИВСЯ

Мати:

— Васильку, дивись! Курчатка вже виклювуються з яєчок.

Василько, подумавши:

— Але як вони туди потрапили?

Почув і записав: Михайло БІЛОКРИНИЦЬКИЙ.

Київська область.

Розповідь очевидця

ОБЕРІТЬ ПРЕЗИДЕНТОМ,

АБО НОВІТНЯ НЕБИЛИЦЯ ПРО «ПОЛТАВСЬКОГО СОЦЬКОГО»

Відпочивав ото я на Півдні, а туди приїхав вождь якоїсь там партії із сусідньої країни. Той, що в нього мати росіянка, а батько юрист. За допомогою місцевих підбрехувачів зібрав мітинг. Зійшлися люди, бо обіцяли тому, хто прийде, талон на триста грамів масла видати.

Став він за трибуну і як почав, як почав... Вуха в'янули від того, що плів. Я, каже, коли оберуть мене на президента, такого натворю, що й через тисячу років згадуватимуть. Я, каже, півсвіту підкорю. Негайно відкрию кордони, які були до цього. Потім поверну території, втрачені під час першої світової війни та революції. Далі заберу Аляску, адже столітній термін, на який російські царі продали її Америці, минув.

Потім втілю мрію всього свого життя. Яку? Зараз дізнаєтесь. Вихід у нас до Тихого і Північного Льодовитого океанів є? Є! А чому немає виходу до Атлантичного та Індійського океанів? Де тут справедливість, я вас питаю? Нема справедливості. А мусить бути! Отож, кину одну колону на Захід, а другу — на південь.

Коли дійду до Атлантичного та Індійського океанів, зупинюся і створю єдину й неподільну ліберально-демократичну імперію. На радість усім нащадкам і на заздрість решті світу.

Тільки б президентом мені стати.

Наобіцявши, що коли здійсниться його мрія, він ощасливить цю південну окраїну золотими горами й ріками вина, вождь закінчив, і учасники мітингу розійшлися.

Фінал? По триста грамів масла учасникам мітингу так і не видали.

Феодосій ЛУЗАН.

ШКІЛЬНИЙ ЗАДАЧНИК ЧАСІВ СНД

1. Фірма «А» запропонувала фірмі «Б» цукор по 50 карбованців за кілограм, який фірма «Б» у свою чергу, запропонувала фірмі «В» за ціною 55 карбованців за кілограм.

Питається: скільки цей цукор коштуватиме фірмі «Я» і де взагалі цукор!

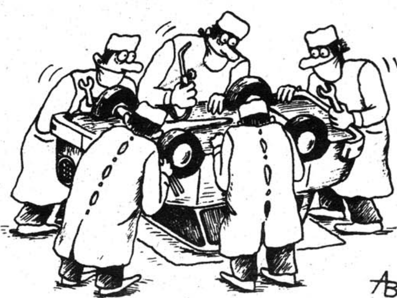
2. З пунктів «А» і «Б» назустріч один одному вийшли два ешелони з вугіллям.

Питається: навіщо!

3. Скільки у 1992 році має коштувати електропаяльник зі «Знаком якості», якщо його зроблено у 1989 році і на ньому вигравірувано ціну — 12 карбованців 42 копійки.

Задачник уклав Борис ЛУКІН.

Одеса.

Мал. Володимира АДАМОВИЧА.

Пуп землі

ХВОРОБА ПАМ'ЯТІ

Дустенка п'ять днів не було на роботі.

— Хворів, — пояснив він товаришам, які зустріли його співчутливим охканням.

— А вигляд хороший, — підтримали Дустенка.

— Свіжий, як огірочок.

— Хоч консервуй, — пожартували.

— Відлежався.

Дустенко сів за стіл, натягнув нарукавники і, притуливши до грудей рахівницю, важко зітхнув.

— Простуда дала ускладнення.

— На ноги? — поцікавилися стривожено.

— Серце чи печінку?

— Нирки?

Дустенко махнув рукою:

— На пам'ять! Нічого не пам'ятаю. Хто? Де? Коли? Як? Ну, ні бум-бум.

Присутні остовпіли.

— Точно, — підтвердив Дустенко. — Все, що було, кануло в забуття.

— А про річний звіт не забули? — стривожився головбух Панасенко.

— Який звіт?

— Той, що ви взяли додому перед хворобою.

— Нічого я не брав.

— Та ви що?

— Нічого. Не брав — і все. Не пам'ятаю.

— Та як ви смієте?!

Тут втрутився Голубенко.

— Як вам не соромно?! — накинувся на головбуха. — У людини ускладнення, а ви причепились до хворого, як банний лист.

— У нього ускладнення, а в мене буде інфаркт, — схопився головбух за серце.

Дустенко поглянув на головбуха і, звертаючись до присутніх, поцікавився:

— Хто це?

Всі завмерли із відкритими ротами. А в головбуха й язик випав, ніби в гончого собаки, який щойно пробіг сто кілометрів.

— Як це хто? Головбух.

— Який?

— Наш.

— А що він тут робить?

— Керує.

Дустенко дістав із портфеля флакон із ліками, відміряв 20 крапель, і, добавивши у склянку води із чайника, одним залпом випив.

— Який сьогодні день? — поцікавився.

— Понеділок.

— А місяць?

— Червень.

— Рік?

— 1992.

— А я й не знав.

Через натовп присутніх тараном просунувся Бабанський, якого звістка про дустенкове ускладнення вразила, ніби блискавка по голові.

— А як мій відеомагнітофон, що ви брали на три дні? — прохрипів.

— Хто це? — протер Дустенко окуляри й став розглядати Бабанського, ніби вперше його бачив.

— Це Бабанський! — підказали.

— Не знаю! З якого відділу?

— Із нашого. Ваші столи поруч стоять. Ви друзі.

— Вовк тамбовський йому друг, — скипів Дустенко. — Бач, що вигадав! Відеомагнітофон. Та як вам не соромно! Не брав! Не знаю! Наклеп! І прошу всіх залишити кабінет. Мені свіже повітря потрібне.

Коли останній присутній хотів закрити двері, Дустенко тихим голосом прошипів:

— Григорію Івановичу, попрошу залишитися на хвилинку.

— Слухаю вас.

— Я вам позичав гроші на придбання холодильника. Ви обіцяли сьогодні віддати.

— Який холодильник?

— Не знаю. Може, «Донбас» або «Оку».

— І де ви їх нині купите? Черга — на 100 років.

— Яке мені діло? Брали гроші, так віддайте.

— Які?

— Ті, що ви в мене позичали.

— А свідки є?

— Які свідки? Ви прийшли — я дав. Зняв з ощадкнижки.

— Можливо, й зняли, але де їх діли — я не знаю.

— А хто знає?

— Ви самі. Ви зняли, ви й знаєте.

— Попрошу віддати гроші!

— Ви хвора людина, — сказав твердо Григорій Іванович. — У вас ускладнення. Ви нічого не пам'ятаєте.

— Хто вам це сказав?

— Ви самі. У присутності 20 чоловік. Сядьте і лікуйтеся. Я вам навіть кватирку відчиню й дам таблетку валідолу. Смокчіть на здоров'я.

І, грюкнувши дверима, пішов геть.

Віктор СЕМЕНЯКА.

Мал. Володимира ХОРОШЕНКА.

Казочка

ДУХ УТРОБНИЙ

Одна Ворона летіла, летіла та й сіла. Не в калюжу і навіть не в калошу, а на гілку. В дзьобі Ворона тримала не сир, як мало б бути, а газету, згорнуту трубочкою і вже прочитану.

Подивилась Ворона вниз, бачить — Лисиця йде, ледь посувається і котить поперед себе величезну кулю сиру. Який чомусь зветься голландським, хоч котився він зовсім не з Голландії поперед Лисиці.

Втомилась Лисиця і зупинилась відпочити під деревом, саме під тим, на якому сиділа Ворона. Втерши піт з чола, подивилася, за звичкою, догори і, звичайно, побачила Ворону.

— Гей, Вороно, здорова! Чого це ти замість сиру газету тримаєш? Грамотна дуже?

Ворона взяла газету під крило, подивилася на Лисицю й відповіла:

— А ти, Лисице, що — не чула про Гласність?!

— Про Гласність? А що це таке — новий гатунок голландського сиру?

— Ото, — обурилася Ворона, — тобі все б тільки сир! Це — право, право вимовляти окремі голосні замість деяких приголосних, нова свобода слова. Розумієш? Ти що, й досі не знаєш, що легше десять разів вимовити «и», ніж один раз «ри» або «ир» в тому ж самому слові «сир»? Крім того, нині модно тримати в роті газету замість сиру. Тим паче що слово «калорії» з огидною каркаючою літерою «р» нещодавно замінено на благозвучне слово «біти», десяток яких цілком заміняє одну, цю саму калорію. Дивуюсь тобі, Лисице. З твоєю грацією і талією, звабливою мордочкою і спокусливим хвостом, шубою соболиного хутра, з твоєю кмітливістю і дотепністю, доброзичливістю й благопристойністю не цікавитись останнім віянням політичної моди — сором і сміх. Дивно, як ще й досі ти не піднесла духовне над утробним, тобто газетні біти над голландськими калоріями?!

— Ага, ось воно що! То, виходить, це ще одна, найновіша, наймодніша свобода слова! Дайно почитати! — попросила Лисиця газету у Ворони.

— Тримай! — ніби неохоче відповіла Ворона і, злетівши з дерева, розгорнула на весь розмах своїх крил газету перед лисячим носом.

Тільки-но Лисиця підвелася, щоб дотягтись лапами до газети, Ворона тої ж миті схопила сир і миттєво піднялась разом з калоріями голландськими над бітами газетними.

І знову в новій казці, як і колись, утробне опинилося над духовним.

Анатолій ШЕВЧЕНКО.

ПОНЕДІЛОК

29 червня

I ПРОГРАМА УТ

8.00 УТН.
8.10 Фільм-концерт «Зачаровані піснею».
8.40 Телефільм «Нехай б'ють мене — сильніше буду».
9.20 Цирк, цирк, цирк.
10.25 Художній фільм «Украдене щастя». 1 та 2 серії.
12.35 УТН.
16.00 УТН.
16.05 «Джерельце». Телеліцей української мови.
16.50 Документальний телефільм «Симиренки».
17.35 Є. Станкович. Симфонія № 3 для флейти і струнних.
17.55 «У єдності — свобода». Письменник О. Де.
18.25 Концерт ансамблю «Голосухи».
19.00 УТН.
19.10 Документальний фільм «Цирк та й годі».
19.30 «Хто ми...». Громадсько-політичний відеотижневик.
20.20 Співає «Гроно».
20.45 На добраніч, діти!
21.00 «ДНІПРО».
21.35 Ай Пі Київ інформує.
21.40 Кінозустрічі.
22.55 Естрадний концерт.
23.35 УТН.
23.50 Фільм-опера «Ріголетто».

I КАНАЛ «ОСТАНКІНО»

5.00 Новини.
5.20 Ранкова гімнастика.
5.30 Ранок.
7.50 Ранкова гімнастика.
8.00 Новини.
8.20 «Стежка, яка веде до храму». Документальний фільм.
8.55 Мультфільми.
9.55 «Сімейне життя». Художній фільм.
11.00 Новини (з сурдоперекладом).
13.10 Телемікст.
14.35 «Джамайка». Художній телефільм. 1 серія.
15.45 Казки та притчі народів різних країн.
15.50 Прем'єра мультфільму.
16.20 Між нами, дівчатами.
17.00 Новини.
17.25 НЕП.
17.55 Футбольний огляд.
18.10 Щоденник I Міжнародного юнацького конкурсу ім. П. І. Чайковського.
18.25 Вперше на телеекрані. Художній фільм «Смерть манекенниці».
19.45 Вечірня казка.
20.00 Новини.
20.40 «Нова студія» представляє.
23.00 Новини.
23.20 «У лабіринтах кіно-2».
0.05 «Все минає мов мить». Художній фільм-монографія.

КАНАЛ «РОСІЯ», II ПРОГРАМА УТ

17.35 Київська панорама.
18.00 РТР і корпорації «Дженерал електрік» та «Брістоль-Мієрс скуїв» представляють програму «Кеннеді, Мадонна та американська мрія».
18.55 Реклама.
19.00 Вісті.
19.20 Свято кожен день.
19.30 Продовження програми «Кеннеді, Мадонна та американська мрія».
21.00 «Тихий дім». Ведучий — С. Шолохов.
21.55 Реклама.
22.00 Вісті. Астрологічний прогноз.
22.20 «Тихий дім». Продовження.

4 (ОСВІТНЯ) ПРОГРАМА ТА СТУДІЯ «ТЕТ-А-ТЕТ»

8.00 Новини.
8.30 Концерт ансамблю «Чумаки» м. Києва.
8.45 І. Тургенев. Сторінки життя і творчості.
9.30 Перспектива. Англійською мовою.
10.00 «Міщани» — через 25 років.
11.00 Погляд не із сторони.
11.30 П. Чайковський «Пори року».
13.10 Мультфільм.
13.50 Худ. фільм «Гаряче містечко».
15.40 Відеомузика.
16.00 І. Тургенев. Сторінки життя і творчості.
16.45 Простір плюс.
17.15 Відеорама.
17.30 Погляд не із сторони.
18.00 Незабутні дні.
19.10 Мультфільм.
19.30 Худ. фільм «Біле ікло».
21.15 «Адвокат». Худ. телефільм. 1 серія.
22.25 Міжнародний турнір з футболу серед жінок.
23.25 Згадуючи Цфасмана.

ВІВТОРОК

30 червня

I ПРОГРАМА УТ

8.00 З восьмої до дев'ятої.
9.00 «Точка приземлення». Теленарис.
9.25 Науково - популярний фільм «Мова тварин».
10.30 Звучать твори Ф. Шопена.
10.45 Художній фільм «Пані Марія».
12.10 УТН.
12.25 Доброго вам здоров'я.
16.00 УТН.
16.05 Для дітей. Веселка.
16.35 Телефільм «Мати людська».
17.05 Академія гітари.
17.25 Науково - популярний фільм «Шляхами Захара Беркута».
17.45 «Спадщина». Історичні та культурні пам'ятники Одеси.
18.30 Духовна музика.
19.00 УТН.
19.10 Телефільм «Природне питання».
19.30 «Студія «1 грудня».
21.00 «ДНІПРО».
21.35 Урочистий вечір громадськості Києва, присвячений 125-річчю Конфедерації Канади.
22.55 УТН.
23.10 А. Шнітке. «Реквієм».

I КАНАЛ «ОСТАНКІНО»

5.00 Новини.
5.20 Ранкова гімнастика.
5.30 Ранок.
7.50 Ранкова гімнастика.
8.00 Новини.
8.20 «Багаті теж плачуть».
9.05 Прем'єра науково-популярного фільму «Позов про спадщину».
9.35 «Смерть манекенниці». Художній фільм.
10.55 Мультфільм.
11.00 Новини (з сурдоперекладом).
13.35 Блокнот.
13.40 Прем'єра документального телефільму «Хазяїн-пан».
14.00 Новини.
14.25 Уроки Ольги Іванової.
14.40 «Джамайка». Художній телефільм. 2 серія.
15.50 Мультфільм.
16.10 Фільм — дітям. Прем'єра художнього телефільму «Ганна». 1 серія.
17.00 Новини.
17.20 Сільські хроніки.
17.50 Прем'єра документального телефільму «Монолог у майстерні».
18.15 «Багаті теж плачуть».
19.00 Тема.
19.45 Вечірня казка.
20.00 Новини.
20.40 Художній телефільм «400 витівок Віржіні». 4 серія.
21.30 Ситуація.
22.00 Закриття 1-го міжнародного юнацького конкурсу ім. П. І. Чайковського. У перерві — Новини.
1.20 «Джамайка». Художній телефільм. 1 серія.

КАНАЛ «РОСІЯ», II ПРОГРАМА УТ

7.00 Вісті.
7.25 Час ділових людей.
7.55 Дозвілля.
11.45 Теніс. Уїмблдонський турнір.
12.40 Селянське питання.
13.00 Вісті.
15.00 Там-там-новини.
15.15 Студія «Рост».
15.50 Мистецтво відображення.
16.15 Простір плюс.
16.45 Т.Ін.Ко.
17.00 Тема з варіаціями.
17.45 Кримінальні вісті.
18.00 На п'ятій сесії Верховної Ради України.
19.30 Київська панорама.
19.50 На п'ятій сесії Верховної Ради України.

4 (ОСВІТНЯ) ПРОГРАМА ТА СТУДІЯ «ТЕТ-А-ТЕТ»

8.00 Новини.
8.30 Непізнаний Всесвіт.
9.15 Ескулап.
9.25 Манера.
9.55 Вогнище.
10.25 Музика на воді.
11.25 Французька мова. 1 рік.
11.55 Французька мова. 2 рік.
12.25 «Лувр». Док. фільм. 12 серія.
13.20 Мультфільми.
14.00 Худ. фільм «Сплеск».
15.45 Відеомузика.
16.00 Вогнище.
16.30 Ескулап.
16.40 До землі обітованої..
17.10 «Лувр». Док. фільм. 12 серія.
18.05 Непізнаний Всесвіт.
18.50 Мультфільми.
19.10 Худ. фільм «Море кохання».
21.15 Док. телефільм. «Яви диво». 1 серія.
21.45 «Адвокат». Худ. телефільм. 2 серія.
22.55 «Російська пісня» збирає друзів.

СЕРЕДА

1 липня

I ПРОГРАМА УТ

8.00 З восьмої до дев'ятої.
9.00 П. Чайковський. Концерт для скрипки з оркестром.
9.20 Науково - популярний фільм «Точка роси».
10.20 «Тополиний спів». Фольклорно-етнографічна програма.
11.00 Художній телефільм «Метічара — збір морський».
12.25 УТН.
12.40 Документальний телефільм «Світязь».
13.00 Кінозустрічі.
16.00 УТН.
16.05 Сонячне коло.
16.40 «Живе слово». Відповіді на листи.
17.25 Співає Лілея Волянська.
18.10 Науково - популярний фільм «Райські острови гетьмана Сагайдачного».
18.30 Концерт старовинної музики.
19.00 УТН.
19.10 Телефільм «Портрет у борг».
19.30 Заньківчани в Канаді.
20.40 Реклама.
20.45 На добраніч, діти!
21.00 «ДНІПРО».
21.35 Реклама.
21.40 Художній фільм «Через терни до зірок». 1 та 2 серії. У перерві — УТН.
0.15 Хорові твори А. Веделя.

I КАНАЛ «ОСТАНКІНО»

5.00 Новини.
5.20 Ранкова гімнастика.
5.30 Ранок.
7.50 Ранкова гімнастика.
8.00 Новини.
8.20 «Багаті теж плачуть».
9.50 Мультфільм.
10.10 Науково - популярний фільм «Таємниці Байкальського хребта».
11.00 Новини (з сурдоперекладом).
13.10 Телемікст.
13.55 Блокнот.
14.00 Новини.
14.20 Сьогодні і тоді.
14.50 «Небезпечний поворот». Художній телефільм. 1 частина.
16.00 Мультфільм.
16.10 Художній фільм «Ганна». 2 серія.
17.00 Новини.
17.25 Студія «Політика» показує...
17.55 Мультфільм.
18.00 «Багаті теж плачуть».
18.45 Зустріч у Концертній студії Останкіно з письменником А. Панченком.
19.45 Вечірня казка.
20.00 Новини.
20.40 Прем'єра художнього телефільму «400 витівок Віржіні». 5 серія.
21.35 Фермата.
21.55 Чорний ящик.
22.30 П'ять кілець.
23.00 Новини.
23.20 Лімпопо.
23.50 Кальвар-шоу.
0.35 «Джамайка». Художній телефільм. 2 серія.

КАНАЛ «РОСІЯ», II ПРОГРАМА УТ

7.00 Вісті.
7.20 Реклама.
7.25 Час ділових людей.
7.55 Дозвілля.
8.10 Студія «Нота бене».
8.50 Наш сад.
9.20 Ази кар'єри.
9.35 Студія «Рост».
10.10 Телеасамблея.
11.10 Складчина.
11.45 Теніс. Уїмблдонський турнір.
12.40 Селянське питання.
13.00 Вісті.
15.00 Там-там-новини.
15.15 Мульти-пульти.
15.25 «Дитячі мрії». Прем'єра фільму. 8 серія.
15.45 Музика в пам'ятниках архітектури.
16.15 Християнська програма.
16.45 Т.Ін.Ко.
17.00 ТрансРосефір.
17.45 Версія.
18.00 На п'ятій сесії Верховної Ради України.
19.40 Київська панорама.
20.00 «Санта-Барбара». 57 серія.
20.50 На п'ятій сесії Верховної Ради України.

4 (ОСВІТНЯ) ПРОГРАМА ТА СТУДІЯ «ТЕТ-А-ТЕТ»

8.00 Новини.
8.30 Перший тайм.
8.45 Колесо оглядання.
9.45 Поспішайте врятувати планету.
10.45 Теплий дім.
11.30 Сигнал.
11.45 Німецька мова. 1 рік.
12.15 Німецька мова. 2 рік.
12.45 Знайомі мелодії.
13.15 Дозвілля. Квіти в домі.
13.30 Мультфільм.
14.00 Худ. фільм «Як розібратися зі справами».
15.45 Відеомузика.
16.00 Колесо оглядання.
17.00 Поспішайте врятувати планету.
18.00 Теплий дім.
18.45 Мультфільми.
19.15 Фільм «Повна історія «Бітлз».
21.15 Телефільм «Яви диво». 2 серія.
21.45 «Адвокат». Худ. телефільм. 3 серія.
22.50 І. Козловський. Фільм-концерт.

ЧЕТВЕР

2 липня

I ПРОГРАМА УТ

8.00 З восьмої до дев'ятої.
9.00 Кінопрограма.
10.00 Музичний фільм «Дайте мені співати».
10.50 Пошуки творчого обличчя.
11.55 Співає гурт «Соколи».
12.25 УТН.
12.40 Художній фільм «Парашутисти».
16.00 УТН.
16.05 Для дітей. Веселка.
16.35 Науково - популярний фільм «Драй-Хмара. Останні сторінки».
17.05 «Не прийти останнім».
17.40 Співає заслужена артистка України Лілія Сандулеса.
18.10 Прем'єра науково-популярного телефільму «Освячені історією».
18.25 Шлях до себе. Зустріч з професором А. Горняткевичем.
19.00 УТН.
19.10 Телефільм «Чарівник слова».
19.30 «Мелодія через віки». Композитор М. Скорик. 1 частина.
20.30 Акценти.
20.45 На добраніч, діти!
21.00 «ДНІПРО».
21.35 Хроніка МВС.
21.45 Молодіжна студія «Гарт».
23.45 УТН.
0.00 «Галицькі ігри». Спортивна програма.

I КАНАЛ «ОСТАНКІНО»

5.00 Новини.
5.20 Ранкова гімнастика.
5.30 Ранок.
7.50 Ранкова гімнастика.
8.00 Новини.
8.20 «Багаті теж плачуть».
9.50 Мультфільми.
10.30 Концерт казахського оркестру народних інструментів імені Курмангази.
11.00 Новини (з сурдоперекладом).
13.10 Телемікст.
13.55 Блокнот.
14.00 Новини.
14.25 Це було... було..
14.45 «Небезпечний поворот». Художній телефільм. 2 частина.
15.35 Знайомство. Про проблеми людей, що втратили слух (з субтитрами).
16.10 Художній телефільм «Ганна». 3 серія.
17.00 Новини.
17.25 ...До шістнадцяти і старші.
18.05 «Багаті теж плачуть».
18.50 «Телевізійне знайомство». Урмас Отт бесідує з Костянтином Боровим.
19.45 Вечірня казка.
20.00 Новини.
20.40 Прем'єра художнього телефільму «400 витівок Віржіні». 6 серія.
21.40 Фестиваль у Санкт-Петербурзі «Білі ночі».
22.40 Ситуація.
23.00 Новини.
23.20 Акторські посиденьки. «Чим закінчуються казки?».
0.10 «Небезпечний поворот». Художній телефільм. 1 частина.

КАНАЛ «РОСІЯ», II ПРОГРАМА УТ

7.00 Вісті.
7.25 Час ділових людей.
7.55 Дозвілля.
8.10 Без ретуші.
9.10 Золота шпора.
9.40 Біла ворона.
10.25 Вінілові джунглі.
10.55 Посміхнись нам, Господи.
11.25 «Санта-Барбара». 57 серія.
12.15 Мульти-пульти.
12.25 Осінь життя.
12.40 Селянське питання.
13.00 Вісті.
15.00 Там-там-новини.
15.15 Перший тайм.
15.30 Термінал.
16.00 Теніс. Уїмблдонський турнір.
16.45 Т.Ін.Ко.
17.00 Пани-товариші.
17.15 Росія і світ.
17.45 Парламентський вісник.
18.00 На п'ятій сесії Верховної Ради України.
19.10 Київська панорама.
19.30 «Санта-Барбара». 58 серія.
20.20 На п'ятій сесії Верховної Ради України.

4 (ОСВІТНЯ) ПРОГРАМА ТА СТУДІЯ «ТЕТ-А-ТЕТ»

8.00 Новини.
8.30 «Суперкнига». Мультфільм. 16 серія.
9.00 Головний тут я.
9.30 Пілігрим.
10.15 Термінал.
10.45 Савелій Явщиков у програмі «Кут Правди і Ямського Поля».
11.00 «Здрастуйте, мене звуть Марина».
12.00 Підприємництво і традиції.
12.15 Іспанська мова. 1 рік.
12.45 Іспанська мова. 2 рік.
13.15 Дозвілля. Домашній клуб.
13.30 Мультфільми.
14.00 Худ. фільм «Літаком, поїздом, автомобілем».
15.30 Відеомузика.
16.00 Пілігрим.
16.45 Підприємництво і традиції.
17.00 «Суперкнига». Мультфільм. 16 серія.
17.30 Термінал.
18.00 «Здрастуйте, мене звуть Марина».
19.00 Мультфільм.
19.40 Худ. фільм «Свідок».
21.30 Відеомузика.
22.55 «Остання вишня на задньому дворі». Телефільм.

П'ЯТНИЦЯ

3 липня

I ПРОГРАМА УТ

8.00 З восьмої до дев'ятої.
9.00 Науково - популярний фільм «Малий лебідь».
9.20 Музичний фільм «Повернення майстра».
10.20 Спадщина. «Літописний Бєлгород».
11.05 Художній фільм «Випадкові пасажири».
12.20 УТН.
12.35 Сотвори себе.
13.20 Співає і танцює «Молодість».
16.00 УТН.
16.05 Для дітей. «Біном фантазії».
16.30 Любителям хорової музики.
17.00 Прем'єра науково-популярного телефільму «Мільйони... в трубу?»
17.10 Концерт канадської співачки Люби Білаш.
17.45 Наш сад, город.
18.00 Музичний глобус.
18.40 Документальний фільм «Катерина».
19.00 УТН.
19.10 Мультфільми.
19.30 «Мелодія через віки». Композитор М. Скорик. II частина.
20.30 Акценти.
20.45 На добраніч, діти!
21.00 «ДНІПРО».
21.35 Ай Пі Київ інформує.
21.40 Художній фільм «Передай далі».
23.05 УТН.
23.20 Концерт естрадних виконавців.

I КАНАЛ «ОСТАНКІНО»

5.00 Новини.
5.20 Ранкова гімнастика.
5.30 Ранок.
7.50 Ранкова гімнастика.
8.00 Новини.
8.20 «Багаті теж плачуть».
9.05 «Ось такий він — Токіо». Документальний телефільм.
9.45 Мультфільми.
10.30 Прем'єра художнього телефільму «Пливе, пливе кораблик...».
11.00 Новини (з сурдоперекладом).
11.20 Клуб мандрівників (з сурдоперекладом).
13.15 Бридж.
13.40 Бізнес-клас.
13.55 Блокнот.
14.00 Новини.
14.20 Подарунок меломану. Співає Д. Хворостовський.
14.50 «Небезпечний поворот». Художній телефільм. 3 частина.
16.00 Дитячий музичний клуб. Свято на йменння «На-на».
17.00 Новини.
17.25 Людина і закон.
17.55 Грай, гармонь.
18.25 Прем'єра художнього телефільму для дітей «Еміль з Леннебергі».
18.50 Мультфільм.
18.55 ТБ «Нева»: «Хто з нами?».
19.15 «Кіно до запитання».
19.45 Вечірня казка.
20.00 Новини.
20.40 ВІД представляє. У перерві — Новини.
0.15 «Небезпечний поворот». Художній телефільм. 2 та 3 частини.

КАНАЛ «РОСІЯ», II ПРОГРАМА УТ

7.00 Вісті.
7.20 Реклама.
7.25 Час ділових людей.
7.55 Студія «Нота бене».
8.35 Пілігрим.
9.30 Перший тайм.
10.15 «Чарівне кільце». Вистава Рязанського театру ляльок.
11.05 Фольклор.
11.25 Тема з варіаціями.
11.50 «Санта-Барбара». 58 серія.
12.40 Селянське питання.
13.00 Вісті.
15.00 Там-там-новини.
15.15 Теніс. Уїмблдонський турнір.
16.15 Простір плюс.
16.45 Т.Ін.Ко.
17.00 ТрансРосефір.
17.45 Дозвілля.
18.00 На п'ятій сесії Верховної Ради України.
19.30 Київська панорама.
19.50 На п'ятій сесії Верховної Ради України.

4 (ОСВІТНЯ) ПРОГРАМА ТА СТУДІЯ «ТЕТ-А-ТЕТ»

8.00 Новини.
8.30 Студія «Рост».
9.05 Ази кар'єри.
9.20 Телекросворд.
9.50 Мистецтво відображення.
10.20 Великобританія сьогодні.
11.00 Джерела. Про Мишкіна з любов'ю.
11.40 С. Рахманінов. Другий концерт для фортепіано з оркестром.
12.15 Англійська мова. 1 рік.
12.45 Англійська мова. Сімейний альбом США.
13.15 Дозвілля. ТВ-ательє.
13.30 Мультфільми.
14.00 Худ. фільм «Блакитна лагуна».
15.45 Відеомузика.
16.00 Телекросворд.
16.30 Джерела.
17.10 Студія «Рост».
17.45 Цирк на сцені.
18.00 Ази кар'єри.
18.15 Мистецтво відображення.
18.45 С. Рахманінов. Другий концерт для фортепіано з оркестром.
19.00 Мультфільми.
19.20 Худ. фільм «Знайомство наосліп».
20.50 Відеомузика.
21.00 Норма.
21.15 «Миргород та його мешканці». Худ. телефільм. 1 і 2 серії.

СУБОТА
4 липня

I ПРОГРАМА УТ

8.00 УТН.
8.10 Ритмічна гімнастика.
8.30 Документальний телефільм «Постскриптум до першого декрету».
9.30 Тріо «Либідь».
10.00 Є. Максименко. «До воскресенья дорасти». Вистава за твором Б. Пастернака.
11.15 Прем'єра документального телефільму «Храми Поділля».
11.45 «Ми з України». Концерт учнів студії при Національному ансамблі танцю України ім. П. Вірського.
12.05 Для дітей. Художній фільм «Історія про принцесу-пастушку та її вірного коня Фаладу».
13.25 УТН.
13.35 Клас-юніор-бізнес.
14.35 Доброго вам здоров'я.
15.05 Теленарис про хореографа Анатолія Бедичева.
15.45 Живе слово. Українська мова в школах Одеси.
16.15 Художній телефільм «Той самий Мюнхгаузен». 1 та 2 серії.
18.30 «Відродити душу». Художник О. Дубовик.
19.00 УТН.
19.10 Р. Штраус. «Соната для скрипки і фортепіано».
19.30 «Надвечір'я». Передача для людей старшого віку.
20.45 На добраніч, діти.
21.00 «ДНІПРО».
21.35 Відеофільм «Посол Попадюк. Дорога в Україну».
22.20 Арт-майдан.
23.30 УТН.
23.45 Артмайдан. Продовження.

I КАНАЛ «ОСТАНКІНО»

6.30 Суботній ранок ділової людини.
7.30 Ранкова гімнастика.
7.40 Спорт для всіх.
8.10 Прем'єра науково-популярного телефільму «Музичні інструменти та їх історії». 4 серія.
8.40 Як досягти успіху.
8.55 Радіо «Труба».
9.25 Центр.
10.05 НЛО: неоголошений візит.
10.35 Що означають ваші імена?
11.50 Медицина для тебе.
12.30 Документальний телефільм «Німці у другій світовій війні». Фільм 4.
14.00 Новини (з сурдоперекладом).
14.20 Фільм — дітям. «Блакитна стріла». Художній телефільм.
15.10 Мультфільм.
15.20 Концерт Оркестру російських народних інструментів під управлінням М. Некрасова.
16.25 У світі тварин.
17.05 Мультфільм «Бджола Майя».
17.35 Щасливий випадок.
18.35 Вперше на телеекрані. Художній фільм «Як стати зіркою?» 1 серія.
19.45 Вечірня казка.
20.00 Новини.
20.35 Художній фільм «Як стати зіркою?» 2 серія.
21.40 До і після опівночі. У перерві — Новини.
0.20 «Мелодії Бродвею».

КАНАЛ «РОСІЯ», II ПРОГРАМА УТ

7.00 Вісті.
7.20 Ретро. Майя Кристалінська.
8.00 «Московський бейсбольний...» Міжнародний турнір на призи Московського університету.
8.30 Відкритий світ.
9.15 Освідчення в коханні.
9.30 Програма «03».
10.00 Відеоканал «Плюс одинадцять».
11.15 Як жити будемо?
12.00 Зигзаг удачі. Вікторина.
13.00 Вісті.
13.20 «Бурда моден» пропонує...
13.50 Театральний роз'їзд.
14.10 Пілігрим.
14.55 Денний сеанс. «Все навпаки». Художній фільм.
16.00 Теніс. Уїмблдонський турнір.
17.00 Документальна панорама. «Коли Вітебск був Парижем».
17.30 Парламентський вісник.
17.45 «Судді». Телецикл про Конституційний суд Росії.
18.00 Київська панорама.
18.20 Фортепіанні твори.
19.00 Вісті.
19.20 Свято кожен день.
19.30 «К-2» представляє: «На екрані Америка». 2 випуск.
20.00 Відкриття фестивалю мистецтв «Красна площа запрошує».
22.30 Реклама.
22.35 Вісті. Астрологічний прогноз.
22.55 Теніс. Уїмблдонський турнір.

4 (ОСВІТНЯ) ПРОГРАМА ТА СТУДІЯ «ТЕТ-А-ТЕТ»

8.00 Я — в Росії.
8.50 Ритмічна гімнастика.
9.20 З ранку раненько.
9.50 Мультфільм.
10.00 Фільм — дітям. «Що там за поворотом». 1 і 2 серії.
12.05 Клуб мандрівників.
12.55 Кінопанорама.
14.10 Мультфільми.
14.50 Худ. фільм «Підрозділ міліції».
16.05 Музична пауза.
16.10 Док. телефільм «Княгиня Наталія Петрівна».
16.35 Хто допоможе безробітному?
17.05 IX Міжнародний фестиваль телепрограм народної творчості «Веселка».
17.45 Відеоспорт.
20.00 Концерт оркестру «Віртуози Москви».
20.50 Мультфільм для дорослих.
21.00 Мультфільми.
21.30 Худ. фільм «Танці з вовками».

НЕДІЛЯ
5 липня

I ПРОГРАМА УТ

8.00 УТН.
8.10 Ритмічна гімнастика.
8.30 У неділю вранці.
9.30 Документальний фільм «Перед іконою».
10.00 І. Кальман «Королева чардашу». Вистава Одеського театру музичної комедії.
12.35 УТН.
12.45 Співає Київ.
14.20 Село і люди.
15.20 Концерт артистів балету.
16.30 Маю честь.
17.30 «Свічадо». Науково-пізнавальна відеопрограма.
19.00 УТН.
19.10 Мультфільми.
19.30 Зичимо щастя.
20.30 Телефільм «Я покажу вам сад...».
20.40 Сторінками дитячої Біблії.
21.00 «ДНІПРО».
21.30 «Ретрокінозал». Художній фільм «Весна на Зарічній вулиці».
23.00 Тиждень.
23.30 Телеспортарена.
0.15 Пісні В. Шаповаленка.

I КАНАЛ «ОСТАНКІНО»

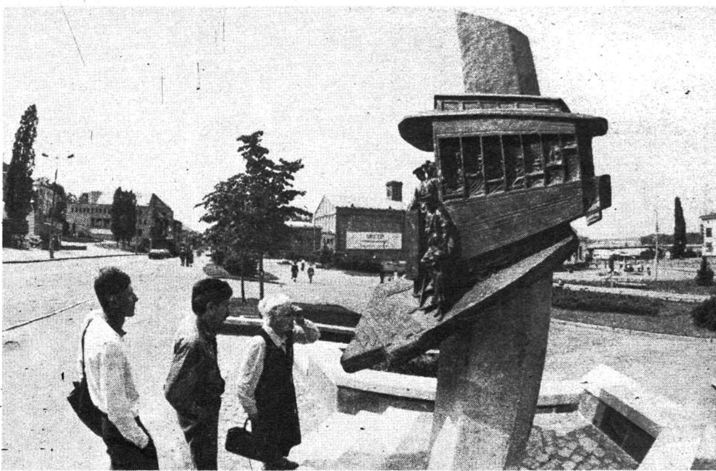
6.00 Година сили духу.
7.00 Ритмічна гімнастика.
7.30 Тираж «Спортлото».
7.40 «Відкрий скриньку». Документальний фільм.
8.05 Мультфільм.
8.20 З ранку раненько.
9.05 Можливо все.
9.35 Ранкова зірка.
10.25 Під знаком «Пі».
11.15 IX Міжнародний фестиваль телепрограм народної творчості «Веселка».
11.50 Кіноафіша.
12.20 Марафон-15.
13.00 Прем'єра документального телефільму із серіалу «Заповідники дикої природи». Фільм 5.
13.30 Прем'єра художнього телефільму «Марк і Софі». Фільм 5. (Франція).
14.00 Новини (з сурдоперекладом).
14.20 Діалог у прямому ефірі.
15.00 Казки та притчі народів різних країн.
15.05 Мультфільм.
15.10 Клуб мандрівників.
16.00 Панорама.
16.40 Телелоція.
16.55 Уолт Дісней представляє...
17.45 Новини.
18.05 Брейн-ринг.
19.00 Презентація художнього фільму «Стелла».
19.40 Вперше на телеекрані. Художній фільм «Швидкоплинний серпень».
21.00 Підсумки.
21.45 Спортивний уїк-енд.
22.00 Віват, Санкт-Петербург. Концерт
23.00 Новини.
23.25 О. С. Пушкін. Читає Дмитро Журавльов.

КАНАЛ «РОСІЯ», II ПРОГРАМА УТ

7.00 Вісті.
7.20 Концерт ансамблю «Берізка».
7.50 Чемпіонат світу з баскетболу серед професіоналів НБА.
8.50 Хочете, вірте.
9.20 Острів Афродіти.
10.05 «Суперкнига». Мультфільм. 19 серія.
10.30 Ати-бати ..
11.00 Мегаполіс.
11.30 Теревені.
12.00 Зигзаг удачі. Вікторина.
13.00 Вісті.
13.20 «Мама вийшла заміж...». Художній телефільм.
14.45 Музичний фільм.
17.00 Теніс. Уїмблдонський турнір.
17.45 «Судді». Телецикл про Конституційний суд Росії.
17.55 У світі тварин.
18.55 Реклама
19.00 Вісті.
19.20 Свято кожен день.
19.30 «Фуете». Художній фільм.
21.05 Обличчям до столиці. Публіцистична програма.
21.20 Телебіржа інформує.
21.40 Телефільм.
21.55 Реклама.
22.00 Вісті. Астрологічний прогноз.
22.20 Телефільм.
22.30 Рок-кафе.
23.00 Теніс. Уїмблдонський турнір.

4 (ОСВІТНЯ) ПРОГРАМА ТА СТУДІЯ «ТЕТ-А-ТЕТ»

8.00 Телефільм «Місце проживання».
8.55 Світ грошей Адама Сміта.
9.25 Концерт ансамблю «Фініст-балалайка».
9.55 Допоможи собі сам.
10.25 Мультфільм.
10.55 «Астра» представляє.
11.40 Радіо «Труба».
12.10 «Маю честь». О. Пушкін.
12.40 Ювілейний вечір Л. Лещенка.
14.30 Мультфільми.
15.40 Свято в Мелеховому.
15.50 Відеомузика.
16.05 Зоряний дощ.
17.30 Інститут людини.
18.00 Відеоспорт.
20.00 Рок-макс. «Генезис».
21.00 Норма.
21.15 «Росія молода». Худ. телефільм. 3 серія.
22.20 Худ. фільм «Небезпечні зв'язки».

У Києві до 100-річчя пуску першого в Східній Європі електричного трамваю на Поштовій площі відкрито пам'ятний знак. Скульптор Ю. Кисельов, архітектор В. Собцов (на фото).

Фото Володимира ФАЛІНА.

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 252047 Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-89-61, 441-89-46; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-44.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

Рукописів не повертаємо.

За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 419346.

Комбінат друку видавництва «Преса України», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Зам. 0311120.

1 2 3 4 5 6 7 8 9